

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 84

Ple del Parlament

Sessió 41, primera reunió, dimecres 11 de març de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral	5
Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva (posposada) 300-00264/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'una cimera amb els grups parlamentaris per a acordar mesures urgents davant els efectes de la guerra de l'Iran 317-00232/15	5
Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment i la concreció dels acords d'investidura 317-00227/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adequació de la proposta pressupostària a les prioritats de la societat catalana 317-00230/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre si el pla del Govern contra el barraqisme i el sensellarisme s'ajusta a la dimensió real de la problemàtica 317-00226/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre el calendari previst per al desenvolupament del servei d'atenció permanent de l'ictus a la demarcació de Tarragona 317-00229/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acord en matèria d'educació que deixa fora els sindicats majoritaris 317-00231/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre la regularització de la immigració il·legal 317-00225/15	15
Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques previstes per a fer efectiu el dret que comporta el reconeixement del grau III+ de dependència extrema de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible 317-00228/15	16
Pregunta al Govern sobre la política educativa 310-00372/15	17

Pregunta al Govern sobre el desplegament de les noranta-una noves unitats judicials 310-00373/15	19
Pregunta al Govern sobre les polítiques de mobilitat 310-00374/15	20
Pregunta al Govern sobre les persones sense llar 310-00379/15	22
Pregunta al Govern sobre els criteris en les polítiques de difusió 310-00380/15	23
Pregunta al Govern sobre el suport al món local 310-00381/15	25
Pregunta al Govern sobre la mobilitat a Catalunya 310-00382/15	27
Pregunta al Govern sobre els instruments per a abordar la pobresa infantil 310-00375/15	29
Pregunta al Govern sobre els drets de les dones 310-00370/15	31
Pregunta al Govern sobre les afectacions de la línia de molta alta tensió entre Aragó i Tarragona 310-00376/15	33
Pregunta al Govern sobre el 8 de març i les polítiques del Departament d'Igualtat i Feminisme 310-00369/15	34
Pregunta al Govern sobre les prioritats pressupostàries per al 2026 310-00377/15	36
Pregunta al Govern sobre l'atenció als problemes de la joventut 310-00378/15	38
Proposició de llei de transport de persones en vehicles de fins a nou places (debat de totalitat) 202-00061/15	40
Proposició de llei de la gent gran de Catalunya 202-00043/15	53
Interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya 300-00265/15	66
Interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes 300-00269/15	73
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a fomentar l'esport femení 300-00262/15	80
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals 300-00267/15	85
Interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada 300-00268/15	92
Interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques 300-00260/15	100
Interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi 300-00266/15	107

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 41.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i la consellera de Cultura.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Proposició de llei de la gent gran de Catalunya (tram. 202-00043/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 202, 10).
3. Proposició de llei de transport de persones en vehicles de fins a nou places (tram. 202-00061/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 315, 33).
4. Interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya (tram. 300-00265/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes (tram. 300-00269/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a fomentar l'esport femení (tram. 300-00262/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (tram. 300-00267/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada (tram. 300-00268/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva (tram. 300-00264/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques (tram. 300-00260/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi (tram. 300-00266/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran (tram. 300-00263/15). Andrés García Berrio, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la revisió del pla Inuncat (tram. 300-00261/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els Mossos d'Esquadra, davant l'augment dels delictes violents i l'auge del crim organitzat a Catalunya (tram. 302-00214/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la integració de la immigració (tram. 302-00212/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els pagaments indeguts de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (tram. 302-00213/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques agroalimentàries (tram. 302-00215/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00216/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels riscos i la salut laborals a Catalunya (tram. 302-00217/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia digital de Catalunya (tram. 302-00218/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sobirania feminista de les cures (tram. 302-00219/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que cinc diputats i set diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó, Lluís Puig Gordi, Toni Castellà i Clavé, i les diputades Ariadna Urroz Segura, Anna Feliu i Moragues i Mercè Esteve i Pi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz; les diputades Sabrin Araibi Maracchi, Eva Menor Cantador i Esther Niubó i Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, han delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejaño; la diputada Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré; el diputat Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez; finalment, el diputat Joaquim Calatayud Casals, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió d'avui, 11 de març.

Manifestació de condol

Ahir hi va haver un tràgic accident en el municipi de Begues. Hi va haver un incendi dramàtic, en què va perdre la vida el sogre de la diputada Mercè Pi i Esteve. En nom de la cambra, vull traslladar a la família de la diputada Mercè Pi el nostre afecte, la nostra estima i el nostre condol en uns moments tan durs, tan terribles per ella, pel seu marit, pels seus nets i per tota la seva família.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment del que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Oficina Internacional de les Migracions, des de l'inici de l'any 2026 hi ha un total de 658 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Compliment de la Moció 78/XV, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral

Així mateix, i en compliment d'allò que estableix la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral, els informo que, segons les dades oficials de l'Observatori del Treball i Model Productiu, durant el mes de gener de 2006, nou persones han perdut la vida com a conseqüència d'un accident laboral. En nom de la cambra, vull manifestar el reconeixement de tots aquests treballadors.

Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva (posposada)

300-00264/15

Finalment, els faig avinent que en relació amb el punt 9 de l'ordre del dia, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, tal com estableix l'article 160.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, posposar la interpel·lació sobre els reptes del sistema educatiu per fer efectiva l'educació inclusiva, per tal que s'inclogui en l'ordre del dia de la propera sessió plenària.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria d'una cimera amb els grups parlamentaris per a acordar mesures urgents davant els efectes de la guerra de l'Iran

317-00232/15

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al president de la Generalitat. La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia a tots. President, mentre vostè i els seus socis es ballen pels pressupostos, aboquen el país a la inestabilitat. Fa dinou mesos que governa, dinou mesos sense pressupostos, dinou mesos de mala gestió, dinou mesos de fracàs. El resultat és clar: vostè ha instal·lat Catalunya en un col·lapse permanent i aquesta crisi s'agreuja ara amb una crisi internacional. La malaurada guerra de l'Iran que tindrà conseqüències imprevisibles, però amb efectes que ja comencem a notar: el preu del petroli puja, el mercat energètic es tensiona, la incertesa econòmica creix i tot apunta que la inflació tornarà a disparar-se.

És a dir, aquesta guerra pot provocar tres danys a Catalunya: el primer, l'encairiment de l'energia i l'impacte sobre l'economia i la competitivitat del país –ja hem notat, per exemple, la pujada substancial d'omplir el dipòsit–; segon, la posició de Pedro Sánchez, ignorant que Catalunya, pel seu pes econòmic, és qui més en patirà les conseqüències, i tercer, uns pressupostos equivocats, dissenyats pels Comuns i caducats perquè no tenen en compte el nou context internacional –equivocats i caducats– i encara que els aprovés, sap que arribarien tard, a l'abril, i arribarien malament de la mà del tripartit.

Per tant, president, cal que rectifiqui, rectifiqui sobre la política fiscal, rectifiqui sobre la agenda nacional, rectifiqui per responsabilitat amb el país; si no ho fa, ens seguirà trobant al davant. Perquè a Junts sí que assumim aquesta responsabilitat, presentarem un pla de xoc per fer front als efectes econòmics de la guerra, per protegir les empreses, el sector primari i el poder adquisitiu dels catalans, amb rebaixes d'impostos per compensar la inflació, amb suport directe als sectors afectats, amb mesures per reforçar la competitivitat de l'economia productiva.

Per això li demanem una cosa concreta: convoque una cimera amb els grups parlamentaris per acordar mesures urgents; escolte el Parlament d'una vegada. Hi està disposat president o continuarà encallat en la negociació dels pressupostos equivocats i caducats?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyora Sales, el Govern de Catalunya diu «no» a aquesta guerra, perquè és una guerra que no respecta la legalitat internacional, perquè és el que s'anomena una «guerra d'elecció» i perquè, repassant els antecedents d'anteriors intervencions d'aquest tipus, hem vist que les conseqüències són negatives, i el Govern de Catalunya està en disposició –el Govern de Catalunya i el conjunt del país– en donar resposta als efectes negatius d'aquesta guerra. De fet, hem convocat la Taula de Diàleg Social per crear un grup de treball permanent i estudiar possibles mesures de resposta.

Vostè em demana que convoqui grups parlamentaris i accepto la proposta. Els convocarem amb caràcter immediat, a tots. Totes les idees seran benvingudes. Crec que la millor resposta que pot donar a Catalunya aquesta situació és una resposta d'unitat, i estic disposat, des del Govern, a escoltar tots i tothom, veure les propostes que hi han i a fer plantejaments que siguin el més unitàries possible per fer front a les conseqüències que pugui tenir aquest conflicte.

Esperem –i aprofito també la seva pregunta per fer aquesta crida o per fer aquesta petició al Parlament de Catalunya– que hi hagi una aturada d'aquesta guerra, que hi hagi una desescalada, que es torni a la negociació, a la diplomàcia, que es torni a la discussió als organismes multilaterals i que es busquin camins de solució que no passin per la llei del més fort sinó per l'aplicació de la força de la llei, que sempre és un camí molt millor.

Accepto, per tant, la seva petició i donaré instruccions, en acabar aquesta sessió de control, que contactin amb els presidents dels grups parlamentaris per buscar una data el més propera possible, si pot ser aquesta mateixa setmana, perquè ens puguem veure.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Bé; president, gràcies. Ja veu que des de Junts insistirem sempre perquè escolte aquesta cambra. Ho hem fet amb la compareixença que farà la setmana vinent i ho hem fet també amb aquesta proposta de cimera i acudirem amb propostes per responsabilitat i ho farem per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sempre en permanent disposició d'escoltar i més a la cambra del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment i la concreció dels acords d'investidura

317-00227/15

I per formular-la, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, vivim temps convulsos on la ràbia i la por adoben el terreny perquè el populisme, el feixisme i l'extrema dreta imposin el seu discurs d'odi. Ho hem denunciat aquí infinitat de vegades i ens hem emplaçat a rebel·lar-nos per aturar-los, per supervivència democràtica. Avui aquí a nosaltres ens toca com a prioritat ineludible recuperar la confiança de la ciutadania en la democràcia i les institucions, i el primer pas per aconseguir-ho és tenir credibilitat, és a dir, complir amb allò a què ens comprometem, a complir, doncs, amb la paraula donada per convicció democràtica. Vostè és president perquè va signar un acord amb independentistes, un acord que s'emmarca en la resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat i que conté compromisos clars amb mesures que signifiquen avenços reals i tangibles en sobirania política per a Catalunya.

Aquest, ho sabem, no és el seu marc polític, però vostès van acceptar-lo amb la investidura i hem d'actuar en conseqüència i complir sense més dilació amb allò pactat. Amb tot, no només amb allò que els agrada més o amb allò que no els incomoda tant. Sabíem que seria difícil perquè aquests compromisos eren molt ambiciosos, però també hem estat molt clars, transparents i coherents, i hem supeditat sempre l'assoliment de nous acords al compliment dels que ja estaven signats.

Per tant, no ens pressionin amb els calendaris, presentant propostes sense tenir els vots garantits, perquè aquesta, president, no és la via; la via és complir amb allò acordat. I és veritat, sí que hem avançat, també en matèria de finançament, però quan hem reclamat la concreció en la recaptació de l'IRPF, com a primer pas per a l'assoliment de la sobirania fiscal, aleshores tot s'ha agitat. Perquè quan parlem d'avenços en sobirania, tal com teníem signat, aleshores, apareix el llast de sempre que arrossega el PSC, la seva dependència del PSOE, la seva submissió als interessos electorals del PSOE.

President, no tornin a cometre el mateix error que amb l'Estatut del 2006, quan des de La Moncloa –per cert, amb la col·laboració de la dreta catalanista– van suprimir l'article 1, «Catalunya és una nació», i un model de finançament basat en la recaptació de tots els impostos. No tornin a incomplir amb allò pactat, no tornin a fallar els catalans i catalanes, perquè avui el que el país necessita és el compliment d'uns acords que són bons per Catalunya i que, a més, donen estabilitat i credibilitat, i no pas la inestabilitat de qui supedita el seu futur als interessos electorals i als calendaris d'altres latituds.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Jové, no només defenso els acords gràcies als quals soc president de la Generalitat, tinc l'honor de ser president de la Generalitat de Catalunya, sinó que me'n sento orgullós; d'altres amaguen els acords als que arriben. Jo no tinc necessitat de fer-ho; me'n sento orgullós.

Vostè i jo pensem coses en alguns àmbits molt diferents; vostè és independentista i jo no ho soc, però hem sigut capaços, el seu grup i el meu –vostè i jo si em permet que ho simplifiqui–, d'arribar a acords. Jo no només no me'n amago, sinó que me'n sento orgullós i els compleixo, i crec que hem de posar en valor el compliment dels acords fets i crec que és una de les maneres de defensar la democràcia i les institucions, que

són l'únic camí per donar resposta als problemes que estan a la base d'aquests moviments populistes i autoritaris –de caire autoritari– que estem veient créixer més del que voldríem i que no portaran re de bo –re de bo–, ja ho estem veient. Hem parlat abans de la guerra d'Iran. És fruit també d'aquest populisme autoritari que actua d'aquesta forma.

I si mirem els acords que hem signat i mirem el compliment d'aquests acords, jo crec que podem fer un balanç positiu. No estan tots complerts, però podem fer un balanç positiu. Vostè ha mencionat el finançament autonòmic. Feia dotze anys que s'havia d'haver renovat aquest model. Molts havien tingut ocasió de fer-ho amb majories suficients per poder-ho fer i no ho havien fet. Quan presentem un model, ara es queixen i diuen: «Jo ho faria.» Per què no ho va fer vostè quan ho podia fer? Per tant, compliment dels acords, acords dels que em sento orgullós –explícitament ho torno a dir aquí– faré honor i compliré els acords, els que vaig signar amb vostès –alguns d'ells difícils, alguns d'ells d'exigents–, però quan ho signem, ho complirem.

I torno a estendre la mà. Jo no soc amic de pressionar ningú, ni tampoc de deixar-me de pressionar. Sí de dir les coses com les penso i deixi'm dir-li una cosa amb la millor de les intencions –i no ho entengui..., no ho entengui, per favor, no és la meva voluntat...– no demano res que jo no hagi fet en el passat. No demano res que jo no hagi fet en el passat. Any 2023, tancament del govern de coalició en aquell moment de vostès amb Junts, el PSC amb un resultat electoral superior en vots a la seva força política, va donar suport als pressupostos, pensant en el bé del país. Jo no tinc cap dubte que tots els grups d'aquí pensen en el bé del país. Estenc la mà; tot el que haguem de fer, des de la part del Govern de Catalunya, per poder donar al país el que creiem que fa falta, que són els pressupostos, ho farem, escoltant a tothom i, per descomptat, fent honor als pactes que vam signar amb vostès, dels que em sento, ho repeteixo, orgullós.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'adequació de la proposta pressupostària a les prioritats de la societat catalana

317-00230/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias. ¿Cree usted que su propuesta presupuestaria se ajusta a las prioridades de la sociedad catalana?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí; sí, sí.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. Bien, yo no le negaré que usted generó ciertas esperanzas en algunos sectores de la población. Usted parecía prometer cierto rigor, estabilidad, serenidad; parecía –era todo mentira, señor Illa.

Pero vamos a analizarlo con los fríos datos, de manera aséptica; no son opiniones, son datos de su propia propuesta presupuestaria. Usted propone que nos gastemos 410 millones de euros en TV3, y, por poner un ejemplo, la partida «Suport a les famílies» es de 13 millones de euros. Ya no es solo que TV3 cueste más que todas las televisiones autonómicas de España juntas, sino es que, repito: 410 millones, TV3; 13 millones, «Suport a les famílies» –datos, no relatos.

Sigamos. Usted pretende dedicar a publicidad institucional en distintas partidas 90 millones de euros. La partida de políticas de juventud es de 30 millones, es decir, el triple para publicidad institucional que lo que se dedica a los jóvenes.

Por si todo esto no fuera suficiente, han incrementado hasta llegar casi a los tres cientos los *grups de treball, taules, pactes, taules pel pacte, consells assessors, consorcis, fundacions, observatoris...* Lo que nos lleva a concluir que hoy por hoy el gran problema de Cataluña es el despilfarro socialista, una red insaciable parasitaria al servicio del aparato del PSC y que ahora encima, incluso, se dedica a censurar webs como Subvencions.cat que denuncian sus prácticas.

Y, sí, señor Illa, yo ya sé que a usted no le gusta que yo utilice la expresión «motosierra», pero es que, a grandes males, grandes remedios, y es que ustedes se han convertido en los peronistas catalanes y, en consecuencia, Cataluña necesita motosierra ya: menos impuestos, menos burocracia, menos trabas, menos politiquero y más libertad, más sociedad civil; en definitiva, menos PSC y más Cataluña.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president del Parlament. El que Catalunya necessita, senyor Fernández, és rigor, és serietat i és pensar en el país. I jo avui faré una cosa que no és massa habitual, que és que li contestaré la seva pregunta amb una altra pregunta: on és vostè?

El seu portaveu parlamentari ha titllat els pressupostos que ha presentat el Govern de «soviètics» i «comunistes», i el senyor Albiol prohibeix pisos turístics. On és vostè?

Sento..., (*veus de fons*) Sí, però jo puc respondre...

El president

Silenci, si us plau...

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La senyora Ayuso...

El president

Silenci, si us plau...

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

...se'n va de viatge a Nova York a veure una obra de flamenc i a veure's amb l'alcalde de Sevilla a Nova York –no sé per què no es poden veure aquí– i defensa la intervenció a l'Iran. I el senyor..., membre del seu partit i president de Galícia diu que la guerra és –en paraules seves– «bravuconada». On és vostè?, amb Rueda o amb Ayuso? (*veus de fons*) –amb Rueda o amb Ayuso?

El president

Si us plau, senyor diputat...

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El dia que el votin els ciutadans, i s'ho guanyi, podrà seure aquí. De moment, sec jo aquí. (*Aplaudiments.*)

La senyora Cayetana va dir que sí..., ha dit «sí» a la guerra. Vostè què diu? Vostè què diu? «Sí» a la guerra o no diu res, com el senyor Feijóo (*veus de fons*), o diu «no» a la guerra? On és vostè? –On és vostè?, on és vostè? (*veus de fons*)–; aclareixi's, on és vostè? I defensi els interessos de Catalunya; per exemple, defensi que el català sigui oficial a Europa; no trenqui tradicions.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el pla del Govern contra el barraquisme i el sensellarisme s'ajusta a la dimensió real de la problemàtica

317-00226/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, recientemente, usted ha anunciado un plan contra el chabolismo y el sinhogarismo, dotado de 30 millones de euros. Yo le quiero preguntar: ¿Usted cree que es proporcional al tamaño del problema?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Això afecta el que jo anomeno «termòmetre moral de Catalunya», com la societat catalana sap donar solucions i respostes als més vulnerables. I el Govern de Catalunya hi destina els recursos que hi ha de destinar, i donant suport a les altres administracions que han de fer front a aquest problema.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Claramente, señor Illa, si hablamos del termómetro moral, analizando sus presupuestos, usted está en menos cero. Es decir, usted destina más de 400 millones a TV3 y a Catalunya Ràdio, usted ha decidido destinar más de 85 millones a la Agencia Catalana de Cooperación al Desarrollo, destinar más de 113 millones de euros a la consejería de feminismos para charlitas, puntos lila, y multar a la oposición que denuncia esa invasión migratoria, y todo esto, en un contexto de empobrecimiento generalizado. Eso es obsceno, señor Illa.

Pero los datos que le voy a dar –simplemente dos– demuestran el tamaño del problema de la emergencia social que padecemos: más de 1 millón de catalanes, después de pagar el alquiler, están en pobreza extrema; más de 6.700 catalanes viven sin hogar. Es decir, hoy los catalanes saben que no pueden contar con su Gobierno cuando les vienen mal dadas.

Y, si no, pregúntenselo a la familia de Jordi, un vecino de Badalona, un emprendedor que gestionó su negocio familiar que, tras crisis personales y económicas, acabó viviendo y muriendo en la calle. ¿Y sabe qué pasa? Que para él no había esa *prosperitat compartida* que tanto habla usted; para Jordi tampoco había esa solidaridad y ¿sabe por qué? Porque era y se llamaba Jordi, no Mohammed.

Pero, mire, los catalanes estamos hartos de que políticos y gobiernos como el suyo destinen paguitas a jóvenes que pueden trabajar y viven del impuesto de los catalanes. Estamos hartos de que a los recién llegados les metan en viviendas sociales, mientras que a los catalanes les manda debajo de puentes, y estamos hartos

de que meta a ilegals en pisos o en hotels de cinc estrelles, mentre a les catalanes no tenen res que oferir-les. ¿De veritat no havia res –res res– de recursos de la Generalitat per tendir la mà a una persona com Jordi, senyor Illa?

Impostos sí, per millorar la vida i donar suport a gent com Jordi, però impostos no, per subvencionar i finançar la invasió migratòria que col·lapsa hospitals i escoles. I sí: ha arribat l'hora, senyor Illa, de que tots vostès se vayan. L'ànimo a que convoqui eleccions d'una vegada per que nosaltres, juntament amb milions d'espanyols, empecem a donar la volta absolutament a tot; per les Jordis i per tants espanyols abandonats per polítics com usted.

Perquè ja és hora de que, d'una vegada per totes, hi hagi governs que defenguin a les nostres i no se dediquen a privilegiar a les recién arribats que venen a delinquir, a viure del esforç de les catalanes i a imposar la seva forma de vida.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

I quan vostè té ocasió de resoldre coses i pot formar part de governs, no ho fa i bloqueja, i quan en forma part, se'n va. I si mirem els seus socis internacionals –Milei, Trump– i mirem què fan en aquests països, fan tot el contrari del que vostè diu aquí –tot el contrari–: retallen sanitat, retallen serveis socials, incrementen pressupostos de defensa, entren en guerres d'elecció, perjudicant les Jordis i els Mohameds i els ciutadans dels barris de Catalunya, que veuen augmentar la seva gasolina, que veuen augmentar la seva incertesa i que no veuen millorar les seves condicions de vida. Això és el que fan els seus socis; es desmarca d'ells o està amb ells? Està amb les catalanes o està amb Trump i Milei? Quina és la seva posició?

Perquè el que fa, si no, és fer rodar paraules, enganyar la gent i fer-se un embolic vostè mateix; no ens el faci a nosaltres. El conjunt del país té les coses clares, bastant clares: volem estabilitat, volem governs que facin polítiques públiques que ajudin a tothom a sortir de les seves situacions quan passen moments dolents, i volem un marc internacional d'ordre i d'estabilitat. Això és el que volem, senyor Garriga.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el calendari previst per al desenvolupament del servei d'atenció permanent de l'ictus a la demarcació de Tarragona

317-00229/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, quan una persona pateix un ictus, cada minut compta, i sobretot sabem que les seqüeles depenen en gran mesura del temps en que aquesta persona acaba sent atesa. Per tant, el temps d'accés, la immediatesa a una atenció especialitzada com és la trombectomia, les vint-i-quatre hores del dia –per cert–, els set dies de la setmana, perquè un no acaba decidint quan pateix un ictus sinó segurament diria que mai –i aquesta és la clau–, no pot dependre de en quina demarcació viu ni tampoc del teu codi postal, com està passant ara. No pot ser que n'hi hagi catalanes de primera i de segona al nostre país.

El desplegament del servei Ictus vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana, a Tarragona, a l'Hospital Joan XXIII, és una reivindicació del territori; és una reivindicació dels professionals, dels ajuntaments, dels agents socials i també de

la ciutadania, que es va manifestar, que es va mobilitzar, el passat diumenge 1 de març. I ho van fer perquè és una necessitat real per al Camp de Tarragona, però també perquè Terres de l'Ebre necessita aquest servei més proper.

No estem demanant miracles d'un dia per l'altre. Sabem que es tracta d'una intervenció, d'una tècnica, que és molt complexa, que requereix una formació molt específica dels professionals i, sobretot, un mínim d'intervencions d'aquests professionals per poder realitzar aquestes intervencions amb totes les garanties per als pacients, però, president, hem de fer un pas endavant i hem d'avançar de manera decidida.

Sabem també que no és un tema pressupostari; és més d'una reorganització d'aquest servei a Catalunya i també d'impulsar un pla de formació dels professionals, com ara comentàvem. Fa uns dies, la consellera de Salut, la consellera Pané, deia que elaboraria un calendari per poder desenvolupar, desplegar, aquest servei a Tarragona.

Per tant, president, la pregunta no pot ser més clara. No pot ser que n'hi haja ciutadans de primera i de segona al nostre país, així que volem saber quan es desenvoluparà aquest servei ictus vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana, a Tarragona.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. El programa d'ictus a Catalunya és pioner. Cregui'm, no exagero, dels millors d'Europa i del món, pioner. Comencem per aquí. Dos: no hi ha ciutadans de primera i ciutadans de segona a Catalunya. Tothom té dret a rebre els mateixos serveis arreu del territori, també amb aquest programa. Tres: estic al cas de les reivindicacions que hi han hagut al territori, però li dic més: és una elecció del Govern el reforçar i estendre aquest programa al més aviat possible al conjunt del territori.

Sap vostè que aquest programa va néixer a Girona, per un professional que va decidir i tenir l'ocasió de formar-se i va ser pioner en implantar aquesta tècnica, que, si no estic equivocat, va aprendre als Estats Units i va néixer a Girona i s'ha anat estenent al conjunt del territori. I el Govern el que ha decidit és estendre'l al conjunt del territori al més aviat possible –al més aviat possible–, justament perquè tothom del territori pugui tenir accés les vint-i-quatre hores del dia, els set dies de la setmana, a aquest servei.

Té el compromís de la consellera i té el meu compromís en que estem treballant en aquesta direcció, en estendre'l al més aviat possible al conjunt del territori i, com vostè ha dit molt bé, no és una qüestió de recursos –només faltaria– ni de diners.

La sanitat catalana és excel·lent, és una sanitat i un sistema sanitari que ha de reformar-se i s'està reformant, justament per poder seguir sent excel·lent. I en matèria d'ictus crec que s'estan fent les coses ben fetes, i contestant directament a la teva pregunta, té el meu compromís i el de la consellera, que el més ràpid possible donarem a conèixer l'extensió d'aquest programa al conjunt del territori de Catalunya.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, què vol dir «al més aviat possible»? Quin és el calendari en el que estan treballant? Quina és la previsió? Perquè la ciutadania de Tarragona ha parlat

molt clar, s'ha mobilitzat, necessiten també aquest servei; i, per tant, hi insisteixo, quin és el calendari?, quina és la previsió en la que estan treballant?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Si es pot fer demà, es farà demà; si es pot fer la setmana que ve, es farà la setmana que ve; si es pot fer el mes que ve, es farà el mes que ve. La conselleria està treballant en donar a conèixer aquest calendari, i dependrà, evidentment, de la disponibilitat de professionals amb garanties per poder donar un bon servei; servei que tindran els ciutadans de Tarragona i de tot el conjunt de Catalunya abans que molts altres ciutadans d'altres parts d'Espanya i d'altres parts d'Europa. Un cop més, amb aquest tema serem pioners.

«Al més aviat possible», quan es donin les condicions, a criteri dels propis professionals, que tindran tots els mitjans per poder-ho fer per fer-ho possible, i ho donarem a conèixer i ho explicarem –evidentment que sí– i vostè en tindrà coneixement també.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acord en matèria d'educació que deixa fora els sindicats majoritaris

317-00231/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

President, el seu Govern ha anunciat un acord de país per l'educació signat amb sindicats que representen el vint per cent del professorat i deixant fora de l'acord els sindicats majoritaris. Pot explicar per què el seu Govern acorda amb una minoria que li és afí políticament, amb Comissions i amb UGT, i deixa fora de l'acord i del conflicte, per resoldre'l, a qui representa la majoria del professorat?

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

L'acord que s'ha signat en matèria d'educació és un acord històric, és un acord històric per posar recursos a l'àmbit educatiu. Una part d'aquest acord s'ha signat per gairebé tots els sindicats –el que fa referència al model educatiu–, també pel sindicat que vostè menciona. La part retributiva alguns sindicats han decidit no signar-la, i jo ho respecto. D'altres l'han signada. Passem d'estar a la cua de les comunitats autònomes en matèria retributiva a estar al capdavant de les comunitats autònomes en matèria retributiva. És un esforç molt important, de molts diners, durant quatre anys. El Govern té la mà estesa i, diguem-ne, tothom que vulgui s'hi pot incorporar. I els sindicats amb els que hem signat aquest acord han sigut sindicats i són sindicats molt exigents –molt exigents, molt exigents– i amb una representació àmplia en l'àmbit educatiu. Nosaltres respectem tothom. Crec que és un acord històric, crec que és un pas endavant i m'agradaria que tothom s'hi sumés.

Gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

És cert que la part del personal laboral ha tingut una àmplia majoria perquè han reconegut totes les peticions que hi tenien, però no així la resta del professorat. I jo, pel que li he preguntat és pel contingut, no pel contingut de l'acord, sinó per com s'ha fet aquest acord. S'ha anunciat com un gran acord de país, però en realitat s'ha tancat fora de la mesa sectorial i només amb una minoria sindical –amb els seus sindicats amics, amb Comissions i amb UGT– i s'ha fet en un moment molt concret: just abans d'una setmana amb convocatòries de vaga i que era, a més a més, la setmana clau, amb negociacions de pressupostos.

Mentrestant, els sindicats majoritaris, els que representen la majoria del professorat, han quedat fora de la negociació. I són precisament aquests sindicats els que han posat sobre la taula les propostes de millora educativa: la reducció de ràtios, l'ampliació de plantilla, menys burocràcia i més recursos per a l'escola inclusiva. A més a més, quan es llegeix l'acord amb detall, moltes d'aquestes mesures estructurals queden o poc concretes o s'envien a calendaris futurs, sense impacte real en les aules pel curs vinent.

I encara un altre element que ens preocupa molt. El Govern planteja que el seguiment d'aquest acord es faci en una comissió on només hi participaran els sindicats que l'han signat. És a dir que, de nou, els sindicats majoritaris no només queden fora de l'acord, sinó també fora del control del desplegament de les mesures que ells han proposat.

Quan un govern signa un acord fora de la mesa de negociació amb una minoria sindical, excloent la representació majoritària, i en un moment políticament tan sensible, és legítim que ens preguntem què està prioritzant. President, aquest acord busca realment millorar les condicions del professorat i de l'escola? O busca sobretot desmobilitzar, quan tenim una setmana, convocada, de vagues i trencar la unitat sindical d'un col·lectiu que està en conflicte? Perquè, vist així, tot plegat sembla més aviat una maniobra política que no un acord de país.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El Govern el que busca és millorar l'educació del país amb un acord de país en què s'hi sumi tothom que vulgui sumar-s'hi. El Govern el que busca és acordar i dialogar amb tothom que vulgui dialogar. I el Govern signa un acord amb dos sindicats que són molt exigents i que no són –per descomptat que no ho són– amics del Govern, però que tenen tot el respecte del Govern perquè són els sindicats de classe de Catalunya, que són Comissions Obreres i UGT, i amb els que tenim moltes diferències, però en alguns casos arribem a acords, com en aquest cas concret. Això és el que busca el Govern, i tothom que vulgui s'hi pot sumar.

I, de fet, com vostè mateixa ha reconegut, algunes parts d'aquest acord de país han estat subscrietes per altres sindicats, i les altres parts poden ser subscrietes per altres sindicats. I és un esforç importantíssim, que toca de peus a terra. I que els compromisos que han estat signats poden ser complerts, en matèria retributiva i en matèria de reformes en l'àmbit educatiu. Això és el que ha fet el Govern i això és el que busca el Govern: millorar l'educació del país, mà estesa a tothom i arribant a acords exigents després de negociacions molt complexes amb dos sindicats que tenen tot el meu respecte, però que per descomptat que no són amics del Govern. Fan el que han de fer, que és defensar els interessos dels treballadors de Catalunya.

Gràcies.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la regularització de la immigració il·legal

317-00225/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Dos-cents mil. És la xifra aproximada d'immigrants irregulars que s'han establert il·legalment damunt Catalunya i que ara opten a obtenir la regularització de mans del Govern socialista espanyol, amb la connivència del Govern socialista català; 200.000 individus que fan cues als consolats de Marroc o de Pakistan per demanar un certificat de penals que, en cas que no arribi, podrà ser substituït per una mera declaració responsable. Una declaració responsable que les institucions admetran com a vàlida i creïble. Les mateixes institucions que desconfien dels ciutadans d'aquest país, que contínuament fan inspeccions a empreses, entitats i particulars, es creuran com si res la declaració responsable d'un immigrant il·legal i li tramitaran la regularització. De debò?

En acabat, ens esgargamellem perquè les violacions es multipliquen, perquè els assassinats, les agressions, les baralles o els robatoris amb força augmenten arreu del país. L'altre dia, a Sant Joan de les Abadesses, hi va haver un intent de violació i una agressió física protagonitzada per un immigrant. Gràcies a Déu ara ja el tenim en presó preventiva. Però des d'allà pot sol·licitar la regularització, perquè, fins que no el jutgin, evidentment, no li constaran antecedents penals. Quants d'aquests 200.000 futurs regularitzats a Catalunya no han atemptat o atemptaran contra la integritat física dels catalans? Entren il·legalment, cometen tot d'actes delinqüencials i vostès els premien amb el permís de residència. Per què no fan un referèndum popular? Amb només dues caselles: regularitzacions, expulsions. Em penso que s'enduran una bona sorpresa.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No és gràcies a Déu que estan detingudes les persones que cometen delictes: és gràcies a la Policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra (*alguns aplaudiments*), que no distingeix entre persones en funció del color de la seva pell o del deu al que resen o de la llengua que parlen, sinó en funció de si compleixen la llei o no la compleixen.

Ahir vaig sentir, o, més ben dit, m'han passat informació de que vostè, en una emissora, en un programa de ràdio, va dir que sí que acceptaria les dones iranianes perquè estan perseguides, estan reprimides al seu país. I les afganeses? I les llatinoamericanes? I les marroquines? On posa vostè la frontera? On la posa? Exactament, quins són els seus valors? Què ens ve a fer aquí, quins plantejaments ens ve a fer aquí? Vostè sap que hi ha hagut una altra regularització d'immigrants a Espanya, a l'època del president Zapatero, i estan estudiats els efectes que ha tingut, que són positius, són positius per a l'economia i per tot. I són persones humanes, totes elles.

Vostè, també, en aquest programa de ràdio ahir va dir que s'havien de privatitzar les pensions. Alerta! Privatitzar les pensions. Miri, l'hi dic: les pensions a Catalunya són intocables, són sagrades, no es privatitzen, es paguen, les reben ciutadans de Catalunya, molts més que 200.000. Aclareixi's, si us plau –aclareixi's, si us plau.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan el senyor Salvador Illa encara no era president i es presentava a les eleccions va dir que si guanyava es rebaixaria el sou, que se l'equipararia al del lehendakari basc –uns 105.000 euros anuals–, perquè ell volia ser més a prop del poble, una frase molt èpica i socialista. A dia d'avui, en què governa, en què és president, s'ha augmentat el sou dels 140.000 euros als 146.000 euros. Escolti'm, senyor Illa, Aliança Catalana no accepta cap lliçó ni cap consell ni de corruptes ni de mentiders.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

És l'augment que s'ha fet a tots els servidors públics de Catalunya, i jo soc un servidor públic de Catalunya. I jo no col·lecciono càrrecs (*remor de veus*) com vostès.

El president

Silenci, si us plau. Silenci, si us plau.

El president

Pensions sí o pensions no? Vol privatitzar les pensions, vostè? Expliqui als catalans realment el que vol fer. Vol privatitzar les pensions, oi que sí? Doncs digui'ls-ho als catalans. Potser així començaran a conèixer el seu veritable rostre.

El president

L'última pregunta al president és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques previstes per a fer efectiu el dret que comporta el reconeixement del grau III+ de dependència extrema de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible

317-00228/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President, el Reial decret llei 11/2025, que es va dictar per adaptar les disposicions de la Llei 3/2024, de millora de la qualitat de vida de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties greus i de curs irreversible, crea el grau III+ de dependència per a les situacions que es produeixen en les fases avançades d'aquestes malalties o per a situacions que requereixen una assistència intensiva per raó de la dependència total, amb la realització de les tasques més bàsiques de la vida quotidiana de les persones. Per cert, tot el contrari de les polítiques de la motoserra que alguns segueixen pregonant aquí malgrat que són ben visibles els efectes que tenen sobre els llocs on es practiquen.

En aquest sentit, li volíem preguntar quines són les polítiques que té previstes el seu Govern per fer efectiu aquest dret, que porta implícit el reconeixement del grau III+ de dependència extrema, a fi que se'n puguin beneficiar els catalans i les catalanes que hi puguin tenir accés.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Pedret, efectivament, després d'una tramitació, en fi, complexa, el Congrés dels Diputats d'Espanya va aprovar una llei que permet reconèixer aquests drets. És el primer país d'Europa, i crec que del món, que aprova beneficis d'aquest tipus per a persones afectades per aquesta malaltia, i correspon ara a les comunitats autònomes desplegar aquests beneficis. Catalunya és de les primeres que ho farà. I dimarts vinent al Consell Executiu hi portarem un decret per poder desplegar aquests ajuts i, a partir del mateix dimecres de la setmana que ve, es podran ja demanar aquests ajuts per part de les persones afectades, que a Catalunya, segons les dades de què disposem, són al voltant d'unes dues-centes persones. És el termòmetre moral del país –és el termòmetre moral del país–, com tenim cura de persones que estan passant per una situació, en fi, molt complexa i molt dramàtica a nivell de salut, tant ells com els seus familiars, no?

Vull fer dos agraïments explícits: als grups d'Esquerra Republicana i dels Comuns, amb els que hem treballat en aquesta qüestió molt estretament, i vull fer també un agraïment molt explícit a les persones de les entitats que treballen especialment aquests temes d'aquesta malaltia, de l'ELA, perquè també el seu esforç, el seu treball han fet possible una conscienciació general per poder desplegar aquesta mesura, que, hi insisteixo, a partir de dimarts que ve aprovarem al Consell Executiu i es podrà desplegar. I crec que, en un horitzó d'uns tres mesos, les persones que tenen dret a rebre aquests beneficis podran rebre ja els ajuts pertinents, afortunadament, després d'un temps de reivindicació i de demanda perquè es pugui fer així.

Gràcies.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la política educativa

310-00372/15

La primera pregunta és sobre la política educativa. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Bon dia. Gràcies, president. Bon dia a tothom. Aquesta setmana el Govern ha compartit públicament un acord de país per l'educació, fruit de moltes setmanes de negociació –se n'ha parlat fa un moment. La situació actual no és una qüestió de cap decisió presa avui; parlem d'un sistema educatiu que porta masses anys amb menys atenció de la necessària. Arrosseguem falta d'inversió i, clarament, ha mancat contundència per prioritzar l'educació. Les reivindicacions de la comunitat docent de les darreres setmanes són la conseqüència, precisament, de les decisions dels darrers vint anys. Quan no s'inverteix prou i la societat esdevé més complexa, els sistemes públics es ressenten, es tensionen, i abordar aquesta tensió és i hauria d'haver estat sempre una prioritat.

Conseller Dalmau, vostè, que es troba fent avui les tasques de conseller d'Educació i Formació Professional, ha estat al capdavant d'aquestes negociacions amb els diferents sindicats. Vostè mateix ha anat avançant en aquest mateix Ple –i també el president– diferents informacions, així com la voluntat del Govern en tot moment per arribar a un consens que ens permeti un punt d'inflexió. Des del PSC i Units per

Avançar agraïm i celebrem la contundència dels termes de l'acord que respon tant a la històrica demanda de les condicions retributives dels i les docents com a la part educativa. Ens referim a la reducció de les ràtios, a més inversió en l'escola inclusiva i rebaixar la burocràcia per permetre concentrar-se en la tasca docent. Tanmateix, ahir van anunciar l'acord amb les escoles d'iniciativa social per millorar també el seu finançament.

Ens agradaria, conseller Dalmau, que ens poguéssiu explicar una mica més, i, en especial, per què el Govern ha decidit que era el moment de fer aquest salt qualitatiu històric per un sistema educatiu més fort i més estable.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada Navarro. La veritat és que avui em fa especial il·lusió que puguem comparèixer en aquesta cambra també donant resposta al que ha sigut un clam de la comunitat educativa en les darreres setmanes. Ho he expressat en diferents ocasions que..., hem tingut l'oportunitat en aquest Parlament. El president sempre ens ha demanat governar escoltant les demandes de la ciutadania i amb la mà estesa al conjunt dels col·lectius del país, i també m'ho han sentit dir. Crec que les reivindicacions del col·lectiu docent formen part d'un malestar que s'acumula de les darreres dècades sobre quines són les condicions en les que treballen i quines són les seves condicions laborals i que l'obligació del Govern era escoltar –una mobilització històrica de la comunitat docent que es va produir fa poques setmanes–, dialogar, parlar amb ells i buscar l'entesa i buscar l'acord.

I setmanes després d'aquesta mobilització, el Govern es pot presentar davant d'aquest Parlament i davant del conjunt de la comunitat educativa amb un acord històric de país en matèria educativa. És històric perquè afronta els reptes principals que té el nostre país en matèria educativa, que té a veure amb la reducció de les ràtios, perquè els docents puguin concentrar-se amb millor qualitat en la tasca que fan amb els alumnes del nostre país; que té a veure amb la reducció de la burocràcia, perquè puguin estar concentrats els docents en exercir la seva professió i no haver d'estar empenyant papers, que no forma part del deure principal que tenen; i també en millorar les condicions de l'escola inclusiva en el nostre país, que és un camí que de forma col·lectiva hem volgut encetar com a societat, com a Parlament, i que el nostre objectiu és fer-ho així.

Però no només això, aquest acord és ambiciós també pel seu volum de l'import: són 2.000 milions que es posen al servei de l'educació en el nostre país; són 2.000 milions que, a més aniran, també, destinats a reforçar i augmentar les condicions laborals dels professionals de l'educació, que després de vint anys de desinversió, estaven els tercers –els tercers– a la cua retributiva d'Espanya i passaran, en la comparativa amb la resta de comunitats autònomes, a ser els tercers al capdavant. És una millora que augmenta el complement retributiu amb un acord amb les Comissions Obreres i la UGT, un complement específic que feia més de vint-i-cinc anys que no es tocava, en un trenta per cent.

I vull aprofitar aquests vint-i-dos segons que em queden sobretot per agrair la tasca de la consellera Niubó, a qui avui substitueixo i que és part d'haver arribat a aquest acord, i també dels sindicats que ho han fet possible. Perquè entre el tot o el res, sempre és millor pels col·lectius professionals, pels servidors públics i per la classe treballadora que se segueixi avançant per millorar les seves condicions de vida.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el desplegament de les noranta-una noves unitats judicials.

Pregunta al Govern sobre el desplegament de les noranta-una noves unitats judicials

310-00373/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Lúdia Ferré i Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, president. Conseller Espadaler, ara fa un mes li vaig preguntar en aquesta mateixa cambra per la valoració política sobre l'anunci de la creació de noranta-una noves unitats judicials a Catalunya aquest any 2026. Vostè ho va qualificar d'un pas endavant per començar a corregir un dèficit històric i descongestionar el sistema judicial. Aquestes noranta-una noves unitats judicials efectivament suposen un avenç, ja que incrementen el nombre de jutges a Catalunya, passant de 10,7 a 11,6 per cada mil habitants. I no és menor el tema, ja que després d'una dècada en què només s'havien creat seixanta-cinc places, ara en tindrem noranta-una en un sol exercici, i a més a més, també es va anunciar la creació de noranta places judicials noves per a l'any 2027. Per tant, aquesta xifra encara es veurà més incrementada. En la seua resposta, vostè mos va explicar que iniciava un procés per decidir, juntament amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, sobre el repartiment d'aquestes unitats judicials.

Per tant, avui li tornem a preguntar per aquestes noves unitats judicials, però ara amb el focus posat en el com i en l'on, un cop el seu departament ja ha fet arribar al ministeri la proposta de distribució territorial d'aquestes noranta-una unitats, segons coneixíem aquesta setmana. Compartim amb vostè que tot això és una bona notícia fruit del diàleg entre administracions, però també sabem el mapa de la litigiositat, la litispendència i la vulnerabilitat social, que és molt desigual a casa nostra.

Conseller, perquè Catalunya pugui conèixer bé la magnitud d'aquest canvi, ens pot explicar quins són els principis que han guiat el Govern a l'hora de dissenyar la proposta de repartiment d'aquestes noranta-una unitats judicials?

En segon lloc, ens podria detallar com es tradueix tot això sobre el mapa concret del país, quins partits judicials veuran reforçades les seves unitats o seccions civils i d'instrucció, i com incidirà això en la descongestió real dels procediments i en la separació de jurisdiccions allí encara on són mixtes?

En tercer lloc, li demano que expliqui quina previsió de personal funcionari fan i quin increment pressupostari suposarà tot això.

I finalment, li volia demanar si ja tenen alguna proposta per a les noranta unitats judicials que s'han anunciat per al proper 2027.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Benvolguda, diputada. Com vostè diu, l'acord que s'ha fet a través del ministeri de la promulgació –encara no, està en tràmit– d'un reial decret per dotar Catalunya de noranta-una unitats judicials més és un acord que va en la bona direcció, en la direcció fonamental de la descongestió, que és el gran problema que té l'Administració de justícia.

On passem en aquest camí? Doncs passem que ja hem respost les al·legacions. Se'ns va donar un termini per fer al·legacions, hem fet alguns matisos a la proposta inicial que feia el ministeri. Val a dir que són unes al·legacions..., perquè les hem contrastat, perquè també s'ha donat veu al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a la seva sala de govern, i hem coincidit en aquestes al·legacions, i, per tant, la proposta que fem, que estem segurs que serà atesa per part del ministeri, és d'atendre la totalitat de les jurisdiccions.

Li donaré xifres, perquè no tinc temps de detallar-ho, però amb molt de gust farem públic el detall –crec que en algun moment l'hem fet–..., però en l'àmbit de la secció civil i d'instrucció hi haurà vint-i-quatre places més; en secció civil, vint-i-sis places més; en instrucció, quatre més; en mercantil, dues més; en seccions penals, vuit; en secció social, set; en VIDO's, un més; i en les audiències provincials i al TSJ, divuit places més. Per tant, atensem totes les jurisdiccions sense excepció. Ate-nem –segon concepte– tots els territoris sense excepció, i atensem –tercer– tots els nivells judicials, des dels tribunals d'instància fins al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, passant per les audiències provincials, atensem tots els nivells.

Ara hem fet les al·legacions. El ministeri recollirà totes les al·legacions que han fet els diferents territoris que tenim competències en la matèria i també dels respectius Tribunals Superiors de Justícia de Catalunya i farà la promulgació, però tan substantiu com això ho és l'acord que ha fet el ministeri amb el Consell General del Poder Judicial, perquè els jutges no apareixen de la nit al dia i, per tant, s'ha fet un acord per ofertar en la present anualitat 325 places de torn lliure i 125 més del que anomenem quart torn, per poder dotar amb la màxima agilitat això. El substantiu d'aquest decret és que si es modifica *molt* substancialment la planta judicial; el substantiu és que ja hi ha l'acord amb el ministeri i el Consell General del Poder Judicial, que és qui –entre cometes– «fabrica» els jutges i, per tant, això, en definitiva, ja va endavant i creiem que ajudarà conjuntament amb les reformes i conjuntament amb temes pendents, encara que hi estem treballant, de digitalització, a la millora del servei públic de justícia.

El president

La següent pregunta és sobre les polítiques de mobilitat.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de mobilitat

310-00374/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Catalunya necessita pensar les seves infraestructures amb visió estratègica i amb ambició, i l'eix Transversal Ferroviari respon precisament a aquesta manera d'entendre el país, no només com una suma de corredors, ja sovint al límit de la seva capacitat, sinó com una xarxa que ha de guanyar capacitat, resiliència, equilibri territorial i visió de futur.

Ahir el Govern va fer un pas decisiu en aquesta direcció reactivant l'eix Transversal Ferroviari de Catalunya i encarregant a Ifercat l'actualització dels estudis tècnics necessaris per avançar en les pròximes fases del projecte. Parlem d'una decisió rellevant, perquè situa de nou al centre una infraestructura concebuda per configurar un nou corredor ferroviari central capaç de desviar part del trànsit, oferir una nova ruta per al transport de mercaderies i facilitar també la circulació de l'alta velocitat.

És, per tant, una aposta per reforçar la capacitat i l'eficiència de la xarxa ferroviària catalana davant els nous fluxos derivats de la implantació de l'ample interna-

cional al Corredor Mediterrani i de la modernització del corredor de l'Ebre, però té també un sentit profundament polític: impulsar una Catalunya més connectada, més equilibrada territorialment i amb una mirada menys radial i més pensada des de l'interès general del conjunt del país. A més, aquesta reactivació posa en marxa els passos necessaris per donar compliment al que recull l'estratègia ferroviària de Catalunya 2026-2030 i connecta amb mandats i acords del Parlament que reclamen avançar en aquesta infraestructura estratègica.

Per això, li formulo la pregunta següent. Consellera, després de l'acord aprovat ahir pel Govern per reactivar l'eix Transversal Ferroviari i encarregar a Ifercat l'actualització dels estudis tècnics, quins són els objectius i prioritats polítiques i tècniques que orienten aquest impuls i com s'emmarca aquesta decisió en el compliment dels acords del Parlament i, sobretot, en l'estratègia del Govern per reforçar la capacitat, l'eficiència i l'equilibri territorial de la xarxa ferroviària catalana?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Certament, com vostè deia, per un govern i per aquest govern tant important és atendre les necessitats del present i la gestió del dia a dia, amb acords tan importants com els que s'acaben d'esmentar respecte a la comunitat educativa, com planificar amb màxima ambició el futur de Catalunya i el futur de les inversions, i en aquest cas, dels eixos ferroviaris; efectivament, l'eix Transversal Ferroviari és una estratègia de país que el Govern reprèn en el marc de modernització de Catalunya. És una infraestructura que ha de connectar Lleida amb Girona, que permetrà assumir efectivament aquests augments de trànsits de persones, de mercaderies, d'eixos que en aquests moments ja estan al seu límit, i que també ens ajuda a vertebrar el territori. I aquí alguns municipis i ciutats com Mollerussa, Tàrraga, Cervera, Igualada, Manresa o Vic poden veure's molt beneficiades d'aquesta futura connectivitat.

Què acorda el Govern? Encarregar a Infraestructures Ferroviàries de Catalunya, Ifercat, els estudis tècnics per definir el traçat, els costos, l'impacte ambiental i la viabilitat per tenir aquests estudis informatius que ens han de portar a estudis de projectes constructius a futur. Nosaltres estem absolutament convençuts que el procés de transformació de Catalunya passa també per la transformació del seu àmbit ferroviari. D'aquí ve aquesta encomanda de revisar i actualitzar aquests estudis, que, per altra banda, haig de dir també que venen d'acords i treballs de l'any 2005, per tant, de governs de progrés. Han passat vint anys –vint anys–; aquells estudis del 2005, que van finalitzar amb un pla director urbanístic que ens permet en aquests moments tenir reserves de sòl l'any 2009, i vint anys després és novament un govern de progrés socialista que ha de reprendre aquests treballs i situar-los en l'agenda.

Per tant, l'objectiu de l'estratègia és configurar un nou corredor central, efectivament, que ens permeti enfortir aquest sistema de trànsit ferroviari, establir una nova ruta, com li deia, tant per transport de mercaderies com de persones. I la necessitat d'aquest nou corredor s'entén també amb alguns aspectes que vostè esmentava, tant en la implantació de l'ample internacional al Corredor Mediterrani com també en la modernització del corredor de l'Ebre, que ja ens connecta Tarragona, Lleida i Saragossa. La previsió d'aquestes actuacions, que s'inicien el 2018 i que algunes d'elles estan a punt de finalitzar, han comportat aquest increment de trànsit ferroviari en les... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Se li ha acabat el temps, Consellera.

La següent pregunta és sobre les persones sense llar.

Pregunta al Govern sobre les persones sense llar

310-00379/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Consellera, ha conclòs el marc d'acció per a l'abordatge del sensellarisme a Catalunya 2022-25 i s'ha ampliat al 26 sense redefinir objectius, en un context en què el fenomen està evolucionant molt ràpidament i les eines existents han quedat en bona part obsoletes. A Barcelona en aquest període 22-25, per exemple, les persones que dormen al carrer han incrementat en un seixanta-u per cent, amb nous perfils i amb una expansió cap a perifèries i zones industrials. Les dades que ha aportat la síndica sobre l'àrea metropolitana estimen a la baixa prop de 6.700 persones sense llar entre carrers i assentaments.

El Termcat defineix el «sensellarisme» com una situació d'una persona que no disposa de les mínimes condicions d'habitatge que li permetin viure amb dignitat. Això implica que cal ampliar el focus de l'exclusió residencial severa. Estem parlant de prop de seixanta mil persones en situació d'habitatge indigne o insegur, i això sense dades fiables, perquè no en tenim recomptes oficials a Catalunya.

En aquest context, el Parlament està tramitant la llei per abordar el sensellarisme que pot ordenar el sistema existent, però que només serà transformadora si el Govern l'encara amb ambició.

Amb quina voluntat afronta el Govern aquesta llei? I a què es destinaran els 30 milions d'euros previstos al pressupost del 26 per combatre el sensellarisme?

Serviran per actuar de forma preventiva i actuar abans d'efectuar desallotjaments sense alternativa habitacional? Incidiran en l'infrahabitatge? Serviran per avançar cap al reconeixement del dret a l'habitatge? O bé es continuarà destinant principalment als recursos assistencials? Impulsarà una estratègia nacional amb responsabilitats clares o continuarà deixant el pes principal de la resposta en uns municipis que sovint no tenen la capacitat o la voluntat d'actuar?

El president

Per respondre, té la paraula a la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada, gràcies per la pregunta. Compartim la preocupació per la situació del tema del sensellarisme. És un tema fonamental del nostre país on els reptes s'han anat accentuant amb el temps. Jo sempre dic que el sensellarisme és la cara més crua de la crisi de l'habitatge que pateixen les persones més vulnerables.

El marc d'acció s'ha prorrogat per donar-nos temps per desenvolupar les millors eines basades en les millors pràctiques. Però això no ens atura, ja hem posat en marxa un pla d'acció immediata que ha tingut el recolzament del Grup Parlamentari de Comuns amb aquests acords pels pressupostos, amb un impuls addicional de 30 milions d'euros. I per fer què? Doncs per posar les polítiques públiques que les millors pràctiques ens diuen que s'han de posar en marxa, i també les entitats i el món local.

Equips de carrer per desenvolupar vincle amb aquestes persones i poder ajudar-les de manera més efectiva. Redimensionament dels equips d'atenció diürna, dels de pernoctació d'urgència, amb una col·laboració també de molts departaments, inclòs el Departament de Salut, fonamental, i traçant tot el marc d'inclusió cap a una reinserció i el foment de l'habitatge, que no passa de ser la crisi de l'habitatge la causa, però també la solució d'aquesta qüestió. I per això el Departament de Territori i Habitatge també impulsa aquests serveis de protecció de l'habitatge amb aquest, també, acord amb Comuns, aquests nous dispositius Expert que ens han de permetre desenvolupar aquesta vessant més preventiva.

Amb tot això el que estem fent és reforçar tot l'àmbit de les polítiques de sensellarisme en totes les diferents vessants de política pública per poder posar uns bons fonaments per, precisament, que la llei de sensellarisme sigui una realitat al més aviat possible. És una competència municipal, però el Govern de la Generalitat està totalment compromès a acompanyar els ajuntaments perquè puguin fer front a aquesta realitat amb més recursos, millors pràctiques, millor coordinació. Estem totalment compromesos que aquesta llei surti i tiri cap endavant perquè serà una eina clau per assegurar-nos que tots els ajuntaments arreu de Catalunya facin la seva part de la feina.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Consellera, cal canviar el model i Badalona és una mostra inhumana dels límits d'aquest model actual. Aquest any ja han mort quatre persones sense llar als seus carrers; quatre persones, no un Jordi i tres invisibles, mentre l'alcalde Albiol ha tancat l'últim servei municipal d'atenció que existia. Un alcalde que actua amb una crueltat deliberada contra les persones més vulnerables.

Què pensa fer la Generalitat quan un ajuntament com el de Badalona d'Albiol renuncia per pur menyspreu als drets a garantir aquesta atenció mínima? Quines mesures activarà perquè no torni a morir gent al carrer?

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

La Generalitat hem estat els primers en reivindicar i reclamar públicament que aquest alberg s'obri i estem fent gestions per assegurar-nos que l'Ajuntament de Badalona fa la feina que li toca fer. Fem molt més que el que diem.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els criteris en les polítiques de difusió.

Pregunta al Govern sobre els criteris en les polítiques de difusió

310-00380/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Conseller, bon dia. Em podríeu dir quina és la principal causa de discriminació a Catalunya?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, diputat. Causes de discriminació a Catalunya..., són moltes i diverses. N'hi han que afecten els ciutadans de Catalunya per raó de gènere, per raó de la seva orientació sexual, per raó del déu al que resen, la seva procedència, i el compromís del Govern és combatre-les totes.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmases i Thió.

Francesc de Dalmases i Thió

Parlar català, conseller; parlar català (*alguns aplaudiments*), aquesta és la principal causa de discriminació a Catalunya.

I ja ho sap, conseller. No teníem cap confiança en el que faria aquest Govern pel català, ni al carrer ni a la institució. Malauradament també la vam encertar quan vam dir que el Pacte Nacional per la Llengua era paper mullat, perquè els primers que l'haurien d'aplicar són els primers que l'incompleixen, que és aquest Govern. Però hem de fer un pas més, conseller: exigim que deixeu de fer mal a Catalunya i al català.

Conseller Dalmau, el català no es toca; la llengua pròpia d'aquesta nació mil·lenària no es toca. Deixin d'explicar i difondre mentides, deixin de difondre falsedats sobre el català. Prou de fer passar les víctimes per botxins. El que ha passat amb l'exposició de l'ICIP al Palau Robert travessa i depassa totes les línies vermelles. Que quedi clar: a Catalunya no es discrimina per parlar castellà, som els catalans els que som discriminats; 3.000 denúncies només l'any 2025.

Per tant, conseller, dues preguntes molt fàcils. La primera, quins mecanismes de control van fallar a la Direcció General de Difusió i el Palau Robert perquè això fos possible i passés? I segona, la més important, quines responsabilitats polítiques assumirà el Govern per aquesta vergonyosa actuació?

Miri, conseller, el mestre Fabra deia: «Si falla la llengua, fallarà tot.» I no només no permetrem que falli la llengua ni res, sinó que continuarem vetllant perquè el català i la catalanitat siguin l'espai de trobada, de creixement i de progrés de tothom que vol viure i progressar a Catalunya, malgrat la incompetència espanyolitzadora del seu Govern, conseller; malgrat la incompetència espanyolitzadora del seu Govern. Perquè per governar bé a Catalunya calen quatre condicions, conseller: tenir una majoria estable, que no la tenen; tenir competència per fer-ho, que no en tenen –incompetència cada dia–; creure en aquest país, que no hi creuen; i la més important, la més essencial: estimar-se la llengua i la nació. Clar i català, conseller: prou.

El president

Per respondre té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor Dalmases, hi ha una part de la narrativa que vostè fa que no comparteixo. Vostè ha explicat, i li he dit, quines són les discriminacions que hi han en el conjunt del país; la lingüística també n'és una, la lingüística també n'és una i el Govern la combatrà.

Amb relació a la qüestió que vostè comenta sobre l'exposició que organitzava en el Palau Robert l'Institut Català Internacional per la Pau, dir-li diverses coses, però vaig a la més fonamental, que és la primera: crec que va ser un error? Crec que va ser un error, i el Govern ha actuat i l'Institut Català Internacional per la Pau ha actuat per corregir-ho de forma immediata. Perquè crec que la frase a la que vostè es

refereix no feia justícia, no era adequada i no representa l'esperit ni de la societat catalana, ni d'aquest Parlament ni d'aquest Govern, i per tant, es va corregir. També els hi dic, crec que arran de la denúncia que va fer Plataforma per la Llengua..., també els hi dic, que crec que hauríem d'intentar no criminalitzar l'Institut Català Internacional per la Pau, perquè crec que no se'ls pot, diguem-ne, acusar de que la seva actuació sigui en favor de la discriminació.

Ara, també li vull dir una cosa, sap com es protegeix i com es fonamenta el català? Ampliant l'oferta de cursos de català, com ha fet de forma històrica aquest Govern, que ha sigut el Govern que ha posat més recursos, més recursos arran del Pacte Nacional per la Llengua, que s'hi ha arribat amb tantes formacions polítiques d'aquest Parlament i en el qual els seguim esperant a vostès, perquè seguim avançant en la llengua. Perquè hem augmentat en més de 20.000 l'oferta al Consorci de Normalització Lingüística, perquè hem posat més recursos que mai per fer cursos de català amb els sindicats, amb les entitats, i també l'hi dic, i en el pressupost de l'any 2026 hi ha la creació de l'oficina per la defensa..., contra la discriminació lingüística.

No l'hi dic amb un ànim de retret, perquè crec que el català, que és columna vertebral del projecte nacional de Catalunya, requereix el consens de totes les forces polítiques. I per tant, l'hi dic, quan crec que les coses s'han de fer millor, el Govern ho diu i així ho reconeix. També els hi dic, també els esperem a vostès perquè ens segueixin acompanyant i perquè no utilitzem el català com un element de confrontació, sinó com un element de caminar plegats per la seva defensa. En aquest sentit, també esperem el suport del seu grup parlamentari.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el suport al món local.

Pregunta al Govern sobre el suport al món local

310-00381/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bon dia. Mirant els pressupostos publicats, la proposta de pressupostos, a les disposicions addicionals de la 26 a la 33 hi veiem cent tres partides destinades a inversions al món local que es dotaran en funció de la disponibilitat pressupostària. No sabem, de fet, per quins criteris es regeixen. Sumen més de 158 milions d'euros i en elles hi apareixen trenta-set dels quaranta-tres acords d'inversió pactats amb els Comuns. És a dir, del pacte amb els Comuns, cinc inversions ja consten en els pressupostos de cada departament, però trenta-set inversions apareixen en aquest llistat, subjectes a disponibilitat, i, per tant, de moment són només promeses, de moment només són fum.

Si analitzem territorialment aquestes cent tres mesures locals, no hi veiem cap explicació lògica, però si les analitzem políticament sí que hi veiem un biaix polític, de color polític. Potser segurament vostès pensen en les eleccions municipals de l'any 27, perquè de les cent tres mesures, trenta-nou –un trenta-vuit per cent–, corresponen a municipis que encapçala un govern del PSC; quaranta –un trenta-nou per cent– corresponen a municipis que encapçala un govern d'Esquerra Republicana de Catalunya; i, per exemple, només un cinc per cent serien per governs de Junts per Catalunya, tot i que tenim el trenta-cinc per cent d'ajuntaments del país. Això és realment el Govern de tothom o el Govern d'uns quants? (*Alguns aplaudiments.*)

Conseller, ens podria aclarir el criteri de repartiment d'aquestes mesures territorials i realment quin és el compromís que té amb els Comuns? Perquè només cinc de les seves propostes estan incloses en el pressupost i trenta-set formen part d'aquest conjunt de cants al cel.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, li agraeixo que em doni l'oportunitat d'explicar..., perquè els pressupostos que presenta el Govern són els pressupostos més municipalistes que s'han presentat mai, perquè posen més recursos que mai a disposició de tots els ajuntaments, de tots els ajuntaments, de tots els ajuntaments. Ja sé que al senyor Batet li agrada que el debat sigui amb ell, i no amb vostè.

Li he de dir que sobre aquest element, 371 milions dels fons que hi ha en el departament que jo encapçalo, del Departament de Presidència, directament en transferències directes al conjunt dels municipis del país. O és que no ha mirat la partida del PUOSC? Que no ha mirat la partida en la qual passem de 250 milions a 500 milions per fer obres i serveis al conjunt del país repartits al conjunt del territori? O és que no ha mirat en el Departament de Territori les partides del pla de barris, on hi han 500 milions –500 milions– per poder fer front a les despeses del pla de barris, que és el projecte d'inversió més important del país? Quan ha anat a mirar els imports vostè no ha mirat Girona, no ha mirat Figueres, no ha mirat Olot, que són municipis que són fruit de la convocatòria del pla de barris? O quan hi ha les inversions territorialitzades en el conjunt del país? O quan posem el desplegament de la fibra òptica, per exemple, en l'eix pirinenc? És que no han anat a mirar aquestes partides? O el conjunt dels 4,5 milions d'euros que hem posat per assistències tècniques en els municipis rurals, que s'han presentat 575 municipis de tot el país, de tots els colors polítics..., en aquells municipis que tenen menys capacitat per tirar projectes?

Sí, l'hi dic, quan vostè fa una ullada als pressupostos que el Govern presenta del país, són els pressupostos que posen més recursos que mai al servei dels ajuntaments de tot Catalunya, no importa del color que siguin.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Senyor conseller, de fet no m'ha contestat el que li he demanat, però hi afegeixo: disposicions addicionals 23 a 24, 360 milions més cap a un fons de millorament de polítiques públiques; 500 milions més per enfortir el lideratge de Catalunya, és a dir, 860 milions que no tenen cap inversió detallada, són un xec en blanc? És una lliure disposició? Són fons reservats? O se'ls guarden per poder pactar més inversions locals amb el seu soci, que encara no ha confirmat (*alguns aplaudiments*) els pressupostos?

Els continuaran repartint amb aquests colors polítics? Digui'ns, en un exercici de transparència, com ho faran i també d'on sortiran, perquè si han de sortir de..., segons disponibilitat vol dir que els manllevaran d'alguna altra inversió d'algun altre departament. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Demanem transparència, ja que la consellera a la sessió de la Comissió d'Economia...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Jordi Munell i Garcia

no ho va fer.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. El Govern de Catalunya tracta tots els municipis del país per igual. El que sí que li puc dir és que no tots els governs tracten els municipis per igual i aquest Govern ha demostrat el seu compromís posant més recursos que mai al servei dels ajuntaments del país, en aquelles transferències directes, en aquells programes específics –abans me n’he oblidat, també en l’àmbit d’esports el programa de 120 milions d’euros de repartiment, diguem-ne, al conjunt dels municipis del país–, per poder-ho fer.

I sí, és veritat, treballem amb els municipis del conjunt del país, sense importar del color que siguin, per arribar a acords en aquells projectes que són singulars. Molts amb alcaldes, també els ho he de dir, del seu color polític, que sembla ser que no els deuen haver vist o potser no ho tenien controlat quan ho han vist en el pressupost. Són els acords a què s’arriba fruit de les comissions bilaterals, fruit dels acords a què arribem per finançar aquells projectes que no tenen cabuda en els projectes que són d’àmbit genèric.

I sí, ho torno a dir, són els pressupostos amb més recursos al servei dels municipis de Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre la mobilitat a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la mobilitat a Catalunya

310-00382/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo i Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. Consellera, cinquanta dies des que va esclatar la crisi ferroviària i cinquanta dies des de que van reconèixer l’estat de la xarxa ferroviària catalana. Cinquanta dies des que vostès van veure que això no era un fet puntual, sinó que es tractava del dèficit d’inversions, de manteniment, però també de seguretat de tot el país i de la mà de l’Estat. I cinquanta dies després, la crisi segueix vigent. Ho hem vist aquests darrers dies, amb limitacions –i molt poca transparència–, amb incidències, amb afectacions a regionals, a rodalies, però també a l’alta velocitat com a Girona.

Mentrestant, però, milers de catalans no arriben a l’hora i quan el tren falla, l’alternativa és el col·lapse de l’AP-7 o de l’A-2. Per tant, avui la pregunta és molt clara: què ha fet el Govern aquests darrers cinquanta dies?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Doncs el Govern, no només en aquests cinquanta, sinó des de que va començar a governar, a l’agost del 2024..., treballar de manera incansable per a la millora progressiva del sistema ferroviari a Catalunya, més enllà, com he dit abans, de pla-

nificar amb ambició el futur dels eixos ferroviaris a Catalunya, cosa que també es podria haver avançat aquests últims anys.

En qualsevol cas, i concretament en aquests dies, ser exigents, efectivament, en l'àmbit del manteniment. En aquests moments portem més de 110 milions d'euros disposats, executats ja en l'àrea de rodalies, del manteniment, d'eliminació d'aquestes limitacions temporals de velocitat. Per tant, si vostè em pregunta què hem fet concretament aquests cinquanta dies; treballar de manera incansable conjuntament amb Renfe i Adif, amb aquesta inversió, que és inèdita, per posar al dia, efectivament, en l'àmbit del manteniment, la nostra xarxa ferroviària.

I si em pregunta què continuarem fent, continuarem fent exactament el mateix: millora progressiva per tal que puguem tenir a Catalunya eixos ferroviaris a l'alçada del que mereixem i necessitem.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo i Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Consellera, davant dels problemes, solucions. I des de Junts per Catalunya hem presentat aquest darrer mes mesures concretes com a clara alternativa. I, sí, passen per la seva reprovaçió, però també per acabar amb Renfe i Adif, portant-los als tribunals i reclamant-los aquests costos directes i indirectes que també afecten l'economia del país. Ha fet algun d'aquests passos?

Malauradament, avui també despertàvem amb una notícia greu: rodalies va registrar incidències greus sis de cada deu dies l'any 2025 i va acumular com a mínim 140.000 minuts de pèrdues i de retards. Si us plau, consellera, vostès ens presenten uns pressupostos que diuen ser els més ambiciosos, però són del tot insuficients. Només presenten actuacions urgents quan hi ha caos i quan hi ha col·lapse en una empresa mixta que perd absolutament el control català.

L'exemple és el corredor del sud, amb un túnel de Roda de Berà amb mesos i mesos d'obres. Ara vindrà una nova fase amb talls de via i amb un pla alternatiu que ja genera masses dubtes. Com pensa garantir..., com viurem aquest caos les properes setmanes? Ho farà de la mà del territori o ho farà, una vegada més, d'esquena a tothom.

I al mateix temps, aquests pressupostos també obliden, obvien el futur de l'R1, la primera línia ferroviària creada l'any 1848, al Maresme. El ministre Puente, a les seves files, obre la porta a elevar la via a alguns trams quan la proposta per part dels experts, per part dels alcaldes queda del tot qüestionada. Calen estudis tècnics. Cal resoldre aquesta vulnerabilitat davant del canvi climàtic. Cal, per tant, fets i solucions. Cal acabar amb aquest esport de risc que es diu Renfe.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; diputada, semblaria que vostès han descobert Renfe i els seus problemes a l'agost del 24 i que abans aquí no passava res. Els usuaris saben perfectament que els problemes de rodalies venen de molt enrere i saben perfectament les desinversions que hi ha hagut. Qui ha aconseguit... Perquè la seva recepta sempre és la mateixa: la clama, el rodolí com a molt, la proclama i fer fora Renfe, fer fora Adif i portar-los a la judicatura.

Aquest Govern de moment ha aconseguit –i haig de dir que és gràcies també al treball de l'anterior consellera, de la senyora Capella– 8.000 milions d'euros en el pla de rodalies per actualitzar els eixos ferroviaris, més de 110 milions d'euros amb cinquanta dies per actualitzar l'àmbit de manteniment. Per tant, això és el que

ha aconseguit aquest Govern; sí, amb treball i esforç, no fer fora i no proclames i no anuncis.

Respecte a la transparència, em reuneixo amb les plataformes, alcaldes i alcaldesses, l'hi puc ben assegurar. Per tant, la informació que tenim la compartim permanentment amb la plataforma de transport públic, amb els alcaldes i alcaldesses, amb les plataformes d'usuaris. Els hi poden preguntar. I amb vostès també, i amb vostès els compartim puntualment tota la informació que té a veure amb l'actualització dels eixos ferroviaris que s'obren i amb l'eliminació de les limitacions temporals de velocitat.

I respecte a l'R1, efectivament, des del ministeri ens han fet la proposta que hem entomat de fer un grup de treball compartit també amb experts de l'Observatori de la Inundabilitat i experts del propi departament per veure quina és la millor opció, efectivament, per protegir una línia, la de l'R1, que està molt sotmesa als impactes del canvi climàtic. I serà aquí, amb experts, on s'haurà de decidir quina és la millor manera, efectivament.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els instruments per abordar la pobresa infantil.

Pregunta al Govern sobre els instruments per a abordar la pobresa infantil

310-00375/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Consellera, malgrat que els objectius de desenvolupament sostenible marquen reduir la pobresa infantil a la meitat el 2030, a Catalunya un de cada tres infants està en risc de pobresa; una xifra que ha crescut gairebé un set per cent des de 2024 i que només supera Bulgària a tota la Unió Europea. Parlem d'una taxa deu punts per sobre de la mitjana general en un segment d'edat que és l'únic que empitjora, perquè les transferències socials no els arriben com caldria.

Davant d'aquest escenari de paràlisi, quines alternatives es planteja el seu departament enfront d'unes polítiques fins ara ineficaces?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada, la nostra estratègia es basa en posar en marxa aquelles polítiques que tenen més evidència científica internacional que funcionen. I aquestes polítiques estan plasmades en l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil que vam aprovar a govern al maig del 2025 i que impliquen una acció transversal de tot el Govern per activar totes aquelles polítiques necessàries en àmbits de prestació, educació, beques menjador, habitatges i nous programes basats, com deia, en les millors pràctiques.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

La pobresa infantil no és una estadística; és una greu vulneració de drets humans reconeguts per les Nacions Unides. Abordar-la és una obligació i l'estratègia catalana és una oportunitat, però requereix recursos i, sobretot, ambició política.

Entitats com UNICEF, la Pincat, Save the Children i organismes com Ivàlua són cristal·lins en el camí a seguir. Necessitem ambició i no pegats, i l'ambició es tradueix en dues accions concretes.

Primer, una prestació universal per criança, perquè la criança ha de ser un dret social protegit i no una cursa d'obstacles que generi estigmes i desigualtats. Cal universalitzar drets per garantir la igualtat d'oportunitats des del bressol.

I segon, una reforma valenta de la renda garantida de ciutadania. És inacceptable que el seixanta-sis per cent de les llars amb infants beneficiàries de la prestació segueixin amb pobresa severa enfront de només el 4,4 per cent de les adultes; més d'un seixanta per cent de diferència. Un complement d'infància oferiria a aquestes famílies una prestació més adaptada al cost real de criança a Catalunya, que, segons un informe de Save the Children, frega els 940 euros al mes; dos-cents més que a la resta de l'Estat, perquè el Capi actual ni dona resposta a aquesta realitat ni a l'augment de dos-cents euros de despesa que suposa l'arribada de l'adolescència.

Comuns hem posat aquestes propostes sobre la taula, tant des del Ministerio de Asuntos Sociales, amb la prestació de criança, com en aquest Parlament, amb propostes de reforma amb perspectiva d'infància de la renda garantida, malgrat que a la ponència vostès segueixen entossudits en endurir els requisits. La realitat és que les nostres iniciatives topen sistemàticament amb la falta d'impuls i d'ambició política d'un partit socialista enrocat.

Consellera, el temps s'acaba. Volen que la protecció d'infància sigui realment una prioritat de país i avançar en drets universals o seguiran deixant el camp lliure perquè dreta i extrema dreta instrumentalitzin la desesperança? Seguirem deixant sense respostes els infants? Deixarem passar l'oportunitat de la reforma de la renda garantida? Si no s'atreveixen a ser part de la solució, estaran acceptant ser part del problema. De vostès depèn.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada, per la pregunta, perquè em permet també il·lustrar tot el que estem fent en el curt, mitjà i llarg termini en aquest àmbit. En el curt termini immediat, doncs, el pressupost que hem presentat en aquesta cambra inclou 880 milions d'euros de finançament per a aquesta estratègia contra la pobresa infantil, qüestions que podem posar en marxa de manera immediata i alguns d'aquests conceptes han estat part d'aquest acord amb Comuns, cosa que, doncs, també agraeixo. Qüestions per reforçar, com deia, l'educació –el conseller abans ho mencionava–: un acord històric per reforçar l'educació pública, també en l'àmbit de beques menjador, com posàvem sobre la taula, i també des de drets socials, posant en marxa nous programes per apropar les prestacions i recolzar les famílies en situació de pobresa a més de vint barris.

També des de l'àmbit del reforç dels CDIAPs per fomentar el desenvolupament infantil. Però tot això és només la punta de l'iceberg. Vostè, diputada, apuntava a la reforma de la renda garantida de ciutadania. És una qüestió fonamental per nosaltres. Estem totalment compromesos en aquesta reforma de la llei de la renda garantida perquè sigui més àgil, arribi a més famílies i sigui l'eina clau de lluita contra la pobresa, com ha de ser. I ho farem per aprofitar totes les oportunitats que també tenim amb la gestió de l'ingrés mínim vital i fent que aquestes dues prestacions es coordinin i estiguin perfectament sincronitzades per ser la columna vertebral del futur sistema de garantia d'ingressos de Catalunya.

Estem fent moltíssimes coses, però, com deia, diputada, el que hem de fer és perfeccionar allò que tenim a tocar perquè arribi millor –en això estem totalment compromesos i treballem estretament amb el seu grup parlamentari–, perquè no hi ha millor inversió que una inversió en la nostra infància. I el Govern està totalment compromès en reduir aquestes taxes de pobresa infantil que avui en dia tenim a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els drets de les dones.

Pregunta al Govern sobre els drets de les dones

310-00370/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bon dia. Consellera, el passat diumenge va ser 8 de març i un any més, milers de dones vam sortir al carrer. Però, de fet, a la meua ciutat, a Santa Coloma de Gramenet, aquell matí ens vam despertar amb pintades falangistes als nostres carrers. De fet, al nostre mural feminista hi havia una pintada que deia «Abraza la feminidad, no el feminismo». I això és el que tenim al davant, una onada reaccionària que intenta fer-nos retrocedir. Per això cal recordar Angela Davis amb la seva frase «el feminisme és la idea radical que les dones som persones». I d'això va el 8-M. Però d'això també va la nostra lluita diària. Les dones avui en dia patim desigualtats pel simple fet de ser dones. De fet, cobrem una mitjana de sis mil euros anuals menys que els homes, el que s'anomena la «bretxa salarial». Patim violències masclistes per ser dones, moltes d'elles acaben assassinades. De fet, l'any passat van haver-hi onze feminicidis. I tot això, com deia, per ser dona.

Si avui preguntéssim quantes dones d'aquest hemicicle patim violències a xarxes, segur que seríem moltes. Patim insults, menyspreu, amenaces i és igual la nostra ideologia, tant se val el nostre origen o a quina classe social pertanyem. Patim això perquè som dones. Patim comentaris com «puta», «calla, nena», «lletja», «rata "asquerosa"».

I també em deu haver sentit dir molts cops, hi han dones víctimes de violència masclista que surten del jutjat pitjor del que han entrat, perquè la justícia, com la nostra societat, és patriarcal.

Per tant, davant d'aquesta onada reaccionària, davant d'aquesta extrema dreta que vol fer retrocedir els nostres drets, que nega la violència masclista, el que cal és més feminisme, més antiracisme i més antifeixisme.

Per això, consellera, calen polítiques feministes ambicioses i valentes, i moltes dones creuen que el seu Govern no està fent el que cal. Per això li pregunto: té previst aquest Govern fer polítiques feministes ambicioses que aturin aquesta onada reaccionària, aquesta extrema dreta que ens vol passar per sobre, que el que vol és retrocedir en els nostres drets?, perquè precisament ens hi va això, els nostres drets i les nostres vides.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Responc a aquesta pregunta en substitució de la consellera Menor, que està a Nova York, a les Nacions Unides, a aquesta comissió de la condició de la dona. Diputada, el compromís del Govern en fer front a aquesta involució que alguns proclamen no pot ser més gran. Ho fem des de tots els àmbits del Govern i, sens dubte, ho fem amb un màxim compromís amb les polítiques de progrés i les polítiques feministes. I així ho fa tot el Govern, però liderat per la consellera Menor.

Aquest 8-M ha estat un 8-M de mirada enrere per reivindicar aquests cinquanta anys de la primera Jornada de la Dona; una mirada enrere que ens ha de fer reflexionar sobre tot el que s'ha avançat, però també per reivindicar que no podem fer cap pas enrere, malgrat alguns en aquesta cambra ho voldrien, i això ho fem des de moltes vessants, però també reivindicant la importància de posar-nos d'acord..., d'una política útil, d'arribar a avenços per fer front a aquesta involució que alguns proclamen, en polítiques feministes que s'estan impulsant des de la conselleria que encapçala la consellera Menor, com per exemple el servei d'intervenció socioeducativa per fomentar totes aquestes polítiques i també amb models pioners amb un SIE en l'entorn digital.

El Govern no pot tenir un compromís més alt amb les polítiques feministes i així ho demostrem dia rere dia.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies per la resposta, consellera. Moltes de les polítiques que avui vostè n'ha fet esment ja eren polítiques que vam posar en marxa al Govern republicà, amb la consellera Tània Verge al capdavant. Per tant, hem de continuar; amb aquesta onada reaccionària que deia que ens vol aniquilar, que vol passar-nos per sobre, que vol retrocedir en els nostres drets, el que cal és més ambició i més contundència.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Miri, diputada, tots els departaments rebem una herència i posem en valor tot allò bo que hem rebut, i la consellera Menor ho ha posat de manifest, però també està impulsant polítiques noves. Està arribant a nous acords i està impulsant tot un nou lideratge en termes de feminismes, com per exemple aquest acord amb el món local o, per exemple, amb uns pressupostos de més de 100 milions d'euros, augmentant considerablement el suport per a les polítiques feministes.

Com deia, la contundència és màxima, però, com una reflexió més personal, no hi ha millor manera de lluitar contra la ultradreta i contra els intents d'involució i aquestes tensions reaccionàries que una política útil que arriba a acords, que posar-nos d'acord i que la gent vegi que les polítiques públiques funcionen i que el país avança.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les afectacions a la línia de molt alta tensió entre Aragó i Tarragona.

Pregunta al Govern sobre les afectacions de la línia de molta alta tensió entre Aragó i Tarragona

310-00376/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Consellera, en només trenta dies, el territori afectat pel projecte de la línia de molt alta tensió Escatrón - els Aubals - la Secuita ha presentat 14.421 al·legacions –14.421–; no és una xifra qualsevol, és un crit del territori. Entre aquestes al·legacions hi ha les dels consells comarcals del Priorat, el Baix Camp i la Terra Alta, més d'una vintena d'ajuntaments, i també les del món agrari i vitivinícola, amb denominacions d'origen i Unió de Pagesos, que ja alerten de l'impacte d'aquest projecte.

Però també parlem d'una contradicció molt difícil d'entendre. Mentre el Ministerio de Cultura porta el Priorat a Europa com a candidat al Premi del Paisatge del Consell d'Europa, i mentre el Departament de Cultura acompanya el territori en el camí cap a la UNESCO, es planteja una infraestructura que pot trinxar precisament aquest territori.

L'hi pregunto molt clarament: Què farà el Govern per defensar el territori davant aquest projecte?

El president

Per respondre, té la paraula la diputada..., consellera senyora Sílvia Paneque i Sureda –efectivament–, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí. Gràcies, president. Gràcies, diputada. Vostè sap molt bé que aquest Govern ha estat molt contundent i precís quan hem rebutjat grans línies d'alta tensió que no portaven cap benefici al territori en termes d'interès públic superior, però en aquest cas, cal tenir en compte que ens trobem davant d'una infraestructura amb algunes particularitats. La primera és que és una línia de transport per a la seguretat energètica i elèctrica del territori. I no cal que insistim en aquest fet quan veiem que, en l'àmbit internacional, diferents..., en fi..., alteracions que està havent-hi tenen un impacte molt directe en l'àmbit energètic aquí a Catalunya. Per tant, la seguretat nacional en l'àmbit energètic és fonamental, però a més a més, és una línia integrada al sistema elèctric que reforça el subministrament –que és una qüestió també important per al teixit econòmic i social–, que ens permet integrar renovables –per tant, ens ajuda a la transició energètica– i substitueix una línia existent en aquests moments que serà desmantellada.

Vostè em deia què pensava fer el Govern. En matèria d'energia, sempre que s'han plantejat projectes d'aquesta tipologia, el primer principi és defensar l'interès general i el bé comú i el màxim respecte al territori, paisatge, i en aquesta ocasió farem el mateix. Vostè ha fet esment de les al·legacions; efectivament, aquestes al·legacions poden millorar el projecte, però sí que li volia remarcar també la importància d'aquesta infraestructura i quins elements també donen avantatges al territori, al teixit econòmic i social.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

La seguretat és molt important, però el consens territorial és bàsic i les 14.421 al·legacions no són només papers, són 14.421 advertiments; advertiments sobre

l'impacte que aquest projecte pot tenir sobre el paisatge, el medi natural i l'activitat agrària, però també sobre el model energètic, perquè mentre es projecten grans infraestructures de transport elèctric, molts dels municipis afectats encara es queden sense llum quan plou o bufa el vent. I sense anar més lluny, els municipis del nord del Priorat acumulen més de setanta-dos hores de microtalls en el que portem d'any i això, al territori, té un nom molt clar: «servitud energètica». Les infraestructures passen pel territori, els impactes es queden, però les decisions i els beneficis marxen lluny i així és difícil de conciliar amb el model que aquestes comarques han construït durant anys: pagesia, vi, paisatge i patrimoni natural.

I, a més, aquest projecte tampoc garanteix la sobirania energètica del país ni allò que promou la llei del canvi climàtic aprovada per aquest Parlament; al contrari, ens fa encara més dependents als interessos dels oligopolis energètics.

L'hi torno a preguntar, perquè no ho ha concretat: el Govern estarà al costat del territori o al costat d'aquest projecte tal com està plantejat? Quines mesures aplicarà per tenir en compte aquestes al·legacions?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Servitud no, diputada, seguretat energètica i sobirania energètica, que és el que necessitem en aquest país. Hem evitat línies de molt alta tensió, com li deia, fins a tres ocasions aquest Govern, que haurien estat efectivament devastadores per al territori. Per això insistim també en la importància de desenvolupar les energies renovables, però les energies també necessiten evacuar i, per tant, necessiten línies de distribució i, per tant, necessiten també línies de transport.

La importància és veure quines infraestructures són indispensables per a aquesta transició energètica a Catalunya, pel teixit econòmic i social, per viure, per moure'ns, però per produir de manera neta, i, hi insisteixo, aquesta línia és una línia de transport elèctric que substitueix a una línia ja existent en aquests moments, que multiplica la capacitat, que és un fet indispensable, com li deia, per a la seguretat i per a la sobirania energètica a Catalunya, i, a més a més, el projecte preveu també el desmantellament de la línia existent antiga un cop entri en servei la nova, cosa que permet reduir precisament impactes acumulats i adaptar el traçat a les condicions adequades.

Gràcies.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre el 8 de març i les polítiques del Departament d'Igualtat i Feminisme

310-00369/15

La següent pregunta és sobre el 8 de març i les polítiques del Departament d'Igualtat i Feminisme i, per formular-la en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Este domingo 8 de marzo volvieron a salir a la calle para, supuestamente, defender la igualdad entre hombres y mujeres, pero la verdad es que son pura hipocresía, porque sus políticas causan discriminación al hombre, desprotección a la

mujer y nos cuestan un dineral; en concreto, nos cuestan 600 millones de euros que gastan en políticas de perspectiva de género, agendas LGTBI y chiringuitos de colocación. Un feminismo que se dedica a atacar a la familia, a enfrentar a hombres y mujeres, incluso a promover leyes y políticas que discriminan directamente al hombre; un ejemplo, Bombers de la Generalitat de Catalunya, donde la reserva del cuarenta por ciento de plazas para mujeres, permite que aspirantes mujeres con menos puntos y con requisitos más bajos, dejando fuera a opositores hombres que han obtenido mejores resultados, rompiendo el principio básico de igualdad, mérito y capacidad.

Por otro lado, mientras hablan constantemente de techos de cristal, ponen la alfombra roja a las cárceles de tela, porque desde las instituciones apoyan el avance del islamismo, una ideología que denigra, y mucho, a la mujer.

Por eso, desde VOX, le preguntamos: ¿De verdad creen que gastarse 600 millones de euros en ideología de género, discriminar a los hombres..., frente a las mujeres y promover el avance del islamismo es defender la igualdad entre hombre y mujer?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputat, realment em fa esfereir escoltar-lo, eh?, de veritat. Discriminació dels homes, home... Miri, escolti, som el cinquanta per cent de la societat, no un col·lectiu, el cinquanta per cent de la societat, i hem de tenir els mateixos drets i les mateixes oportunitats i avui no és així –no és així. Escolti'm, les dones ocupant els mateixos càrrecs que els homes cobrem el trenta per cent menys. A vostè li sembla bé? Té filles vostè, senyor Garriga? Li sembla bé que la seva filla cobri menys que el senyor que està al seu costat i fa la mateixa feina? (*Alguns aplaudiments.*)

Escolti'm, miri si hi ha discriminació amb les dones, que el noranta-u per cent de les peticions de reducció de jornada a la Generalitat de Catalunya les fan les dones. Miri quina casualitat, el noranta-u per cent. Per què no la fan els homes? Doncs perquè encara hi ha discriminació. Per això, els socialistes, les progressistes hem fet sempre lleis que ajuden a millorar aquesta igualtat, a avançar les dones i la discriminació positiva ha permès que avui hi hagi en aquest Parlament tantíssimes dones, perquè sense aquestes lleis no hi seríem, senyor Garriga –no hi seríem.

(*Aplaudiments perllongats.*)

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Consellera, no me ha contestado. Yo sí, con un ejemplo, hable usted con los bomberos y me viene con la cantinela. Ustedes dicen defender a la mujer y, como caballo de Troya, dejan entrar y avanzar al islamismo que somete a la mujer, y mucho, imponiendo la *sharía* gastronómica en las escuelas, cediendo espacios públicos para sus celebraciones o permitiendo las cárceles de tela que ustedes defienden como burka y demás.

Pero lo más grave es que mientras destinan 600 millones de euros del esfuerzo de los catalanes en ideología de género, no destinan nada –nada– a políticas integrales de apoyo a la familia o a la natalidad, justo cuando nacen menos niños y cada vez hay más personas que llegan a la vejez sin hijos y eso significa una presión insostenible sobre las pensiones, la sanidad, el estado de bienestar y para muchos, la pérdida y la grandeza y enseñanzas de vivir en una familia.

Desde VOX lo tenemos muy claro: necesitamos abandonar sus políticas feministas, LGTBI y de género. Y es urgente implementar políticas con perspectiva de familia y de natalidad en todos los ámbitos: en el fiscal, en el laboral, en el social, en el educativo, en el cultural, porque si no cambiamos radicalmente de rumbo, ponemos en riesgo ya el futuro de nuestra sociedad.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Miri, el futur de la nostra societat el posa en risc vostè, VOX i els partits que ens volen portar al segle XIX. Són vostès els que posen en risc el futur de la societat. Sí, li ho repeteixo, no som un col·lectiu, som la meitat de la població i hem de guanyar en drets, perquè en aquests moments no estem en situacions d'igualtat amb els homes.

I sap què m'agradaria a mi? Que els homes estiguessin en la lluita amb les dones, en això. No és una lluita només de les dones; la igualtat entre homes i dones és una lluita dels dos –dels dos– i m'agradaria que hi fossin. I també li voldria preguntar per què no ha fet aquesta pregunta a una dona? És que les dones del seu grup pensen com vostè o pensen diferent? Perquè, escolti'm, jo m'he llegit el programa electoral de VOX –soc molt ordenada– i veig quantes vegades apareix la paraula «feminisme» en el seu programa –zero, *vamos*–, quantes la paraula «masclisme» –zero. Doncs vaja, vostè, masclista, amb el que ens ha dit avui aquí. Quantes vegades la paraula «violència masclista»? Zero. Perquè vostè, sí, home, nega la violència masclista, com el canvi climàtic. Han mort deu dones a Espanya en aquests dos mesos i escaig –deu dones– per les seves parelles. No negui la violència masclista, que la patim, sobretot, les dones.

I una altra cosa. Sap quantes vegades apareix també la paraula «igualtat» en el seu programa? Unes quantes, per dir barbaritats com aquesta: «Deroguem les lleis de gènere que atempten contra la igualtat dels espanyols, enfronten homes i dones i, a més, creen víctimes de primera i segona.» No, miri, les úniques víctimes que hi han aquí són les dones, que necessitem guanyar en igualtat per tenir els mateixos drets que vostès.

El president

La següent pregunta és sobre les prioritats pressupostàries per al 2026.

Pregunta al Govern sobre les prioritats pressupostàries per al 2026

310-00377/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, ante el impacto económico que ya está provocando el conflicto con Irán en precios de la energía, combustibles e hipotecas, ¿qué medidas concretas piensa adoptar su departamento para ayudar a los catalanes?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Alicia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Bon dia, diputat. Doncs bé, com sap, ahir el Govern va aprovar una comissió interdepartamental del Govern amb els agents socials i econòmics per anar monitoritzant aquesta situació i prendre les mesures adequades. Saben que quan

hi ha hagut una crisi hi hem estat a sobre. Va haver-hi la crisi dels aranzels i vam posar davant el pla Responem, amb 1.500 milions d'euros. I, per tant, ho farem també aquesta vegada. Aquesta setmana tenim previst també tornar a convocar aquesta comissió i, conjuntament amb els agents socials, veure quines són les afectacions.

En aquests moments, no hi ha unes afectacions clares, tot i que és veritat que sempre hi ha qui aprofita per beneficiar-se'n. Però, en tot cas, hi estem amatents. També parlant, coordinats amb el Govern d'Espanya per complementar les actuacions que ells puguin desenvolupar. Però, com saben, i sempre ha fet aquest Govern, i d'altres, doncs respondrem clarament amb les mesures que facin falta, no només per als sectors econòmics, sinó també per a les famílies, en funció també de les conseqüències d'aquesta guerra, d'aquest conflicte que m'agradaria que també vostès denunciessin.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Sí; *consellera*, le agradezco la explicación, pero la realidad es que su respuesta confirma exactamente lo que temíamos: mucho diagnóstico, mucha geopolítica, mucha proclama y ni una sola medida concreta para los catalanes. Y, mientras aquí hablamos de escenarios internacionales, fuera de este hemisferio la situación es bastante sencilla de entender: sube la energía, sube la gasolina, suben los costes de producción y, como siempre, acaba subiendo todo lo demás. Y, cuando todo sube, hay algo que podría bajar para compensar: los impuestos. Pero, claro, ese parece ser el único precio que su Gobierno nunca contempla reducir.

Porque conviene recordar un dato que a veces se olvida: Cataluña tiene algunos de los tramos autonómicos del IRPF más altos de España. Es decir, que cuando llega una crisis económica, los catalanes no solo sufren la subida de precios, sino que también parten de una presión fiscal más alta que muchos españoles. Y por eso sorprende tanto escuchar al Gobierno hablar constantemente de lo que no pueden hacer: que si faltan competencias, que si falta financiación..., todo mientras hacen un presupuesto soviético –que ya sé que le ha gustado al presidente– con un aparato político –un politburó– enorme, a base de empobrecer a la ciudadanía.

Pero la realidad es bastante más simple: la Generalitat sí tiene herramientas. Tiene competencias fiscales –si no, no tendríamos récord en impuestos propios–, tiene capacidad para actuar sobre el tramo autonómico del IRPF. Lo que falta no son herramientas; lo que falta es voluntad política. Porque la sensación que tienen muchos catalanes es que el Gobierno dedica mucho más tiempo a pedir nuevas competencias para contentar a sus socios de Esquerra Republicana que a utilizar las que ya tiene para ayudar al conjunto de los catalanes.

Así que la cuestión, *consellera*, es muy clara. Si sabemos que vienen meses de más costes, más incertidumbre y más presión sobre las familias, ¿va a utilizar el Gobierno más competencias fiscales, que ya tiene, para ayudar a los catalanes o va a seguir instalado en la cómoda estrategia de imponer un infierno fiscal a las familias, a los autónomos y a las empresas?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Diverses coses, diputat. Fa un any, aquest Govern, precedit per l'anterior Govern d'Esquerra Republicana, que ja ho tenia preparat, va aprovar una modificació de l'IRPF per als trams fins a 33.000 euros. Això va beneficiar 2,4 milions de catalans, el seixanta-set per cent dels contribuents. Ja ho he explicat moltes vegades. Ho explicaré cada vegada: sí, això és així... Home, escolti, vostè va votar en contra

d'aquell decret llei on es modificava i es reduïa el tram autonòmic de l'IRPF per als trams menors de 33.000 euros. Per tant, això ja ho hem fet.

Però si la seva recepta és abaixar impostos, dir no al model de finançament, dir no al FLA, dir... Bé, escolti'm, com, vostè, vol fer front a l'escut social? Com vostè vol donar ajudes als sectors econòmics? És que a mi les seves receptes d'abaixar recursos però posar-ne més a les famílies i empreses no em quadren. La seva suma a mi no em quadra.

Per tant, escolti, lo que s'ha de fer és: primer, escoltar i estar amatents al que ens diuen els sectors econòmics. L'altre dia Pimec i Foment van dir: «No prenem encara mesures. Vegem com evoluciona tot i com impacta clarament això en les famílies i en les empreses.» Tenim una reunió, la següent, aquesta mateixa setmana. I hi anirem posant mesures en funció d'aquestes conseqüències. I també coordinats amb el Govern d'Espanya, que té moltes competències, per exemple, com sap vostè, en l'àmbit energètic.

Per tant, escolti, calma, tranquil·litat. Vegem quin és aquest impacte i plantejem mesures. L'hi recordo: pla Responem, pels aranzels, 1.500 milions d'euros que vam posar sobre la taula. Ara, les seves receptes no funcionen: abaixar els impostos, dir no a més recursos i posar més recursos a les famílies i a les empreses, això no suma.

El president

L'última pregunta és sobre l'atenció als problemes de la joventut.

Pregunta al Govern sobre l'atenció als problemes de la joventut

310-00378/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. *Consellera*, ¿qué está haciendo la izquierda, su Gobierno, por los jóvenes?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputat, el nostre Govern està adreçant les principals preocupacions que té el jovent a Catalunya: feina, habitatge, mobilitat, educació i salut mental.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Consellera, la izquierda es una ruina para los jóvenes. Se han cargado la educación, la exigencia y el esfuerzo. Lo importante para ustedes es tener matemáticas con perspectiva de género. Ustedes quieren una generación a la que desarmar intelectualmente. Creen que cuanto más ignorante sea el ciudadano, más dócil será su voto. Ustedes no quieren jóvenes con futuro: quieren peleles de la izquierda. Los jóvenes no encuentran piso en alquiler y, cuando lo encuentran, tienen que dedicar el noventa por ciento de su sueldo a pagarlo. La culpa es del PP, dicen, como con todo. ¡Pero si llevan ustedes gobernando España ocho años, y la izquierda, unos cuantos más Cataluña!

A ustedes también les preocupa que cada vez haya más jóvenes que no comulgan con su feminismo. Culpa de la derecha, dicen. No. Es que están hartos de su feminismo pancartero que criminaliza al hombre por ser hombre y convierte a la mujer en víctima por el hecho de ser mujer. No es que el feminismo no esté de moda entre los jóvenes, es que se han cansado de que ustedes, los que excarcelan a violadores con su ley (*remor de veus*), den lecciones de feminismo.

Cada día hay más jóvenes, también, que exigen bajar impuestos, porque ven que sus esfuerzos no sirven para nada. ¿Tienen vivienda? No. ¿Tienen cita en el médico cuando lo necesitan? Tampoco. ¿Saben qué pasa? Que, mientras el Gobierno de España lanza una campaña sobre las bondades de pagar muchos impuestos, los ciudadanos ven como el PSOE coloca a prostitutas en empresas públicas (*remor de veus*) –sí, sí, cállense, por favor– o como cargos del Gobierno...

El president

Senyor diputat, qui diu si tenen el torn de paraula és la presidència del Parlament, no vostè. Per tant, li prego –ara aturo el rellotge– que respecti el decòrum de la cambra. Endavant.

Hugo Manchón García

Que respeten ellos. Y también, como cargos del Gobierno...

El president

Escolti, senyor diputat, em sembla que he estat prou clar. Endavant.

Hugo Manchón García

...–vale– acaban en prisión por mordidas o como –ojito a esto– el señor Iceta, presidente hoy del PSC, participaba en consejos de ministros donde se rescataba con 320 millones de euros a una aerolínea donde, casualmente, terminaba colocada su pareja. ¿Y quién lo colocó? Koldo, esa joven promesa socialista que pasó de portero de un puticlub a consejero de Renfe y luego ser el Infojobs personal del PSOE –esto no lo supera ni Torrente. ¿Va a dimitir el señor Iceta? Responda. Para esto quieren ustedes los impuestos. Paguen sus fiestas y chanchullos del bolsillo de Pedro Sánchez y Salvador Illa.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Diputat, una vegada més no deixen de sorprendre'ns i de desacreditar-se vostès mateixos amb aquestes intervencions. Però, bé, al final, com hem dit algunes vegades, doncs tot això, per dir què? Què farien vostès? Abaixar els impostos. Em pot explicar, un jove, com, abaixant els impostos, es reforçaran la seva educació, la seva capacitat d'accedir a un habitatge públic, com està fent aquest Govern? M'ho pot explicar? Perquè no hi ha manera. Els hi acaba d'explicar la consellera Romero.

Miri, aquest Govern està entomant les prioritats fonamentals de la joventut, en totes les matèries: feina, habitatge... El pla Cinquanta Mil; coneixen el pla Cinquanta Mil? Saben que el vint-i-cinc per cent d'aquest pla d'habitatge està reservat per a joves? Mobilitat. Saben que aquest Govern ha allargat els descomptes de la T-jove durant tota aquesta legislatura per fomentar la mobilitat? En educació. Han dit que volem una joventut ignorant, potser que s'actualitzin les seves intervencions una mica amb l'actualitat. Mirin els diaris, perquè s'acaba d'anunciar un acord històric per reforçar l'educació a Catalunya. O és que l'educació pública no els hi..., no ho escolten, això? Potser no els interessa?

Miri, jo crec que ja estem una mica farts de tota aquesta..., d'aquest populisme i de veure amb certa tristesa que hi ha alguns partits que no saben on estan. Acla-

reixin on estan i tornin al costat de la política útil, fugin del populisme i d'aquestes proclames d'extrema dreta i d'ensenyar cartellots, que ja estem una mica farts de que ensenyin aquí tanta gesticulació. En contra de la gesticulació, política útil. I, després, doncs reivindicant...

Avui ens han parlat de les retallades de Milei. Creuen que la reforma laboral que ha impulsat Milei és una bona estratègia per a la joventut?, ampliar la jornada laboral de vuit a dotze hores i que les hores extres es paguin si volen? Doncs enfront d'això, un altre model, com, per exemple, la reforma laboral, que ha reduït la temporalitat de la feina a la joventut de manera dramàtica, que ha abordat un impuls de l'augment del salari mínim interprofessional. O es pensen que això no beneficia la joventut? És el principal col·lectiu més beneficiat que hi hagi un mercat laboral que funcioni, un mercat laboral que retribueixi bé les persones i que les impulsi en les seves trajectòries. És a dir que prou ja de populisme i, si us plau, tornem d'una vegada a la política útil, que és el que li importa a la ciutadania i a la joventut de Catalunya.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei de transport de persones en vehicles de fins a nou places (debat de totalitat)

202-00061/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada a la proposició de llei de transport de persones amb vehicles de fins a nou places. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, hi intervindran els grups proposants... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. Als diputats que decideixin sortir de l'hemicicle, silenci. Els deia que, en primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, hi intervindran els grups proposants. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, aquests tindran un temps de set minuts. Té la paraula, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Consellera, representants del sector que ens acompanyeu, si-gueu benvinguts, benvingudes.

Avui aquest Parlament no debat només una esmena a la totalitat; avui decidim una cosa molt més important: decidim si volem donar resposta a una realitat que fa anys que demana ordre, claredat i responsabilitat o si, per contra, volem continuar allargant la incertesa, alimentant el conflicte i deixant sense resposta un àmbit que afecta cada dia milers de persones. I ja els avanço de manera clara i sense embuts que el nostre grup votarà en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Hi votarem en contra perquè aquesta llei és necessària, perquè és una llei útil i oportuna. I hi votarem en contra perquè davant d'un sector que necessita regles clares i davant d'una ciutadania que mereix un bon servei, el que no toca és tombar el debat abans de començar-lo de debò.

Perquè aquí, diputats i diputades, estem parlant de mobilitat. És a dir, parlem de vida quotidiana. Parlem de la persona que ha d'anar a treballar i necessita arribar-hi a l'hora; parlem de qui surt tard de l'hospital, de qui torna de nit a casa i necessita un servei segur; parlem de joves, de famílies i de gent gran, de persones amb mobilitat reduïda; parlem de municipis on no sempre hi han altres opcions disponibles; parlem, en definitiva, de com es mou la ciutadania i de si aquest país és capaç d'oferir respostes ordenades, justes i útils.

Per això aquesta llei és important, perquè va sobretot de posar la ciutadania al centre. I posar la ciutadania al centre vol dir que quan una persona necessita aquest servei, el servei hi sigui amb seguretat i amb qualitat. I això és exactament el que fa aquesta proposició de llei: ordena, aclareix, dona marc, dona seguretat i ho fa, al nostre entendre, des de tres conviccions molt clares.

La primera és protegir les persones usuàries, perquè al final, quan la política regula serveis com aquest, el primer que ha de mirar és si la gent hi surt guanyant. I la gent hi surt guanyant quan el servei és fiable, quan sap què pot esperar. Això és el primer que fa aquesta llei: pensar en l'usuari, en les persones i en la necessitat real que hi ha darrere de cada trajecte.

La segona convicció és donar estabilitat i seguretat al sector, perquè durant massa temps aquest àmbit ha viscut entre tensions, incerteses i debats eterns. Massa sovint el sector ha tingut la sensació que les regles no eren prou clares i les administracions han hagut d'actuar en un marc insuficient. Per això aquesta llei serà bona, perquè servirà per deixar clar què correspon a cada model, quines responsabilitats té i quin és el seu paper dins del sistema de mobilitat.

I la tercera convicció és una idea que avui convé dir amb tota claredat. No tot és el mateix. No tots els serveis són iguals ni totes les activitats responen a la mateixa funció. Per això aquesta llei diferencia, ordena i reconeix que dins d'aquest àmbit hi ha realitats diverses que han de conviure. I si hi ha una realitat que aquesta llei encerta a protegir de manera especial és el taxi. I aquí vull ser molt clar. El taxi és un servei essencial. I ho és per la seva funció social. Ho és perquè hi és quan se'l necessita, quan plou, quan és de nit, en hores difícils; hi és en zones amb menys demanda i quan altres opcions no arriben. I això té valor públic, té molt valor públic, perquè hi ha serveis que només funcionen quan són rendibles i n'hi ha d'altres –el taxi amb tota la seva història– que sostenen la vida quotidiana, fins i tot quan no és fàcil. Per això mereix reconeixement, mereix protecció i mereix un marc jurídic estable, clar i just. Un marc que reconegui les seves obligacions, que no confongui realitats diferents. Un marc que permeti ordenar el sistema amb responsabilitat.

A més, aquesta llei mira el present i també el futur. I avui i demà, parlar de mobilitat és parlar de sostenibilitat, és parlar de qualitat de l'aire, de trànsit, d'espai públic. És parlar de quin model de país volem construir. La mobilitat d'avui exigeix normes que entenguin la complexitat del present i que preparin bé el futur. I en aquest futur hi ha una paraula que no podem deixar al marge: accessibilitat. Perquè necessitem una mobilitat on ningú quedi fora. Una mobilitat justa, un servei digne on una persona amb mobilitat reduïda pugui comptar amb una resposta real. Aquesta llei ha d'incorporar aquesta mirada. Perquè per a molta gent el taxi no és un luxe, no és una comoditat extra; és autonomia, és llibertat, és la diferència entre poder-se moure o no poder-se moure.

Hi ha encara un altre element que volem posar en valor. Aquesta és una llei que ha de ser per al conjunt del país, no només per Barcelona o per l'àrea metropolitana, no només per les zones amb molta densitat. També ha de pensar en municipis mitjans, en zones turístiques, ha de tenir en compte pobles petits, ha de pensar en territoris on la mobilitat té una altra escala, un altre ritme i unes altres necessitats. Governar bé és entendre la realitat sencera del país. És saber que Catalunya és diversa i que aquesta diversitat s'ha de poder reflectir en el marc legal.

També vull destacar una altra qüestió de fons. Aquesta llei és una proposta que neix del diàleg, de l'escolta i de la voluntat de donar resposta a una realitat complexa. I com tota proposta de llei, és un text que es pot millorar. Naturalment que sí. Ja hem sentit moltes veus que s'han apropiat als diferents grups parlamentaris per fer aportacions de forma constructiva. Per això existeix el tràmit parlamentari, per això farem una veritable escolta activa, per això existeixen les esmenes, per això existeix el debat i per això existeix aquesta cambra.

El Parlament és el lloc on les lleis es discuteixen, s'afinen i es milloren. No és el lloc on s'aturen per sistema abans d'entrar en matèria. I és precisament per això que no compartim l'esmena a la totalitat de VOX, perquè una esmena a la totalitat avui i aquí és la voluntat de tombar la llei abans de néixer. Per això farem un no amb plena convicció. El que toca és treballar, debatre i millorar la proposta actual. El que toca és legislar, i això és exactament el que farem amb l'ajuda de tothom, especialment dels afectats i de la gent que tenim avui a la zona de convidats.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bon dia, conselleres, diputats, diputades, públic assistent. Fa vint-i-tres anys que es va aprovar l'última llei que regulava el servei del taxi, una llei aprovada l'any 2003 i que en aquell moment es va acordar amb un ampli consens. Però és evident que en vint-i-tres anys el món ha canviat. Ha canviat la manera que ens movem, ha canviat la tecnologia, han canviat les necessitats dels ciutadans i també ha canviat el sector. Si bé és cert que els VTC han existit i coexistit durant anys amb el taxi de manera tranquil·la i ordenada, hi va haver un punt d'inflexió que va revolucionar la mobilitat aquí, a Europa i arreu del món. La irrupció massiva del fenomen dels VTC ha generat tensions i dificultats d'adaptació a un sector que no estava preparat. Davant d'aquests canvis, la Llei 19/2003 no només ha quedat obsoleta, sinó que avui tampoc resol els problemes de convivència. I aquest és un dels primers motius pels quals Junts per Catalunya vam decidir ser part proposant d'una nova llei pel transport de persones amb vehicles de fins a nou places.

Defensem que hi ha una situació que cal ordenar. El context actual genera un conflicte que la normativa vigent no resol i, per tant, tenim el deure d'afrontar-lo. No es tracta de buscar culpables, es tracta de trobar solucions per al taxi, per als VTC, per a les plataformes i, sobretot, per als usuaris, perquè la mobilitat és un dret que hem de garantir i preservar. I davant del conflicte, cal gestionar i actuar, i davant les crisis, calen solucions i lideratges.

I aquí vull fer un parèntesi, perquè una vegada més el Govern ha desaparegut. Tothom sap que patim un greu problema de mobilitat i que existeix un conflicte al sector. I què ha fet el Govern? No escoltar totes les parts implicades, redactar una proposició de llei sense consens i lliurar-la als grups parlamentaris sense ni tan sols facilitar-ne l'esborrany el dia que es va presentar. Una proposició de llei que avui tot el sector vol esmenar i que també tots els grups parlamentaris volem millorar. Per tant, ho repeteixo, cap consens. Aquesta és la gestió del Govern davant les crisis: amagar-se i centrifugar responsabilitats. I tanco el parèntesi.

Junts per Catalunya hem abordat aquest problema des de la responsabilitat. Davant l'oportunitat de legislar i de buscar el consens per solucionar el conflicte, no podíem mirar cap a una altra banda. Els avancem que, per coherència, votarem en contra de l'esmena a la totalitat que avui debatem. No obstant això, el nostre posicionament és clar: vam sumar-nos a la proposició de llei de transport de persones amb vehicles de fins a nou places de manera crítica.

I ho fem amb tres consideracions molt clares. Primera: la proposició de llei conté aspectes positius com la voluntat de millorar la qualitat del servei i d'ordenar un sector que avui viu amb tensió. Segona: també conté elements poc clars o milloables, com la regulació de la intermediació horitzontal i vertical o la gestió de les llicències. I tercera: deixa fora qüestions importants. Per una banda, és una llei pensada des de la realitat de Barcelona i l'àrea metropolitana, però fora d'aquest àmbit també hi ha país. Hi ha territoris amb realitats molt diferents, on el taxi és sovint l'únic servei de mobilitat disponible. I aquesta realitat també s'ha de tenir en comp-

te i ordenar de manera específica. Per altra banda, la llei tampoc anticipa el futur de la mobilitat: noves formes de servei, com el «robotaxi» o altres models de mobilitat automatitzada, ja són a l'horitzó. I finalment, tampoc afronta com una oportunitat millorar el servei per a persones amb discapacitat o mobilitat reduïda. Per tot això, apostem per una regulació moderna, amb mirada llarga, inclusiva i pensada per a tothom i per a tot el país.

Per tot això, els avancem que Junts per Catalunya defensarem modificacions treballades des del diàleg amb tots els sectors implicats –el taxi, els VTC, les plataformes i també els usuaris–, modificacions que emprendrem en una direcció molt clara. Primer: garantir la seguretat jurídica del sector d'acord amb els principis de lliure competència de la Unió Europea. Segon: acompanyar de manera ordenada les més de quatre mil llicències de VTCs existents, que representen al voltant de sis mil famílies que hi ha vinculades. Tercer: impulsar la modernització i digitalització del sector amb eines com la tarifació flexible, l'electrificació de la flota i nous models de mobilitat compartida. Quart: blindar el català com a llengua normalitzada de servei. Defensarem que el nivell mínim exigible als conductors sigui el B2 de català, perquè quan una persona arriba a un país sovint la primera porta de benvinguda és el conductor que la rep. I aquesta benvinguda s'ha de fer sempre en la llengua pròpia de la nostra nació, el català. I en aquest punt ja els avancem que serem impecables i no hi renunciarem. I cinquè: no deixar ningú enrere. Ni el sector, ni tot el país, ni tampoc persones amb mobilitat reduïda o necessitats especials.

I aquí el Govern de tothom, una vegada més, ens ha demostrat que no ha governat per a tothom i que no ha escoltat a ningú. No ha liderat el conflicte del sector, no ha buscat el consens i s'ha espolsat tota responsabilitat. I aquest és el mateix Govern que no té pressupostos des de fa més d'un any, que governa a cop de decret i que no compleix els mandats parlamentaris. I governar és escoltar, és consensuar, és gestionar, és liderar i és resoldre els problemes. I això és precisament tot el que ha fallat avui.

Al Grup Parlamentari de Junts treballarem perquè aquesta llei serveixi per al conjunt de tot el país. Defensem que cal una nova regulació per ordenar el transport de persones amb vehicles de fins a nou places, però també tenim clar que la proposta de llei registrada s'ha de millorar. Ho farem amb esmenes, amb diàleg i amb ambició nacional, perquè la mobilitat és un dret que hem de preservar. I aquesta llei ha de servir per garantir una mobilitat moderna, justa i equilibrada per a tot el territori i fer-ho amb el millor servei possible: sostenible, accessible i que sigui fiable.

Fem-ho bé. Tenim l'oportunitat de millorar aquesta proposició de llei amb responsabilitat, amb voluntat de sumar i amb la mirada posada en la gent i en tot el país. Perquè, en definitiva, legislar sobre la mobilitat és legislar sobre el dia a dia de les persones i, per tant, fer millor Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena i Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, conselleres i també, naturalment, totes les entitats que avui ens acompanyen, amb les quals hem tingut l'oportunitat i tindrem l'oportunitat de parlar sobre aquesta proposició de llei del transport de persones amb vehicles de fins a nou persones.

Jo vull començar amb agraïments. En primer lloc, agraïment a les entitats i al sector, perquè no només s'hi han posat molt seriosament i amb molta voluntat de diàleg, sinó a més a més, amb molt de rigor. És a dir, darrere de les propostes de cadascuna de les entitats –i els grups hem tingut oportunitat de reunir-nos amb vos-
tès moltes vegades– hi ha moltes hores de treball, d'esforç i de rigor i de seriositat

per part de tot el sector. I em sembla que això és molt rellevant. Naturalment, als grups, perquè aquesta és una proposició presentada pels grups, i jo crec que és bo que sigui així, perquè és necessari aquest consens més enllà del Govern i més enllà d'un partit, de dos o de tres. També, particularment, permetin-me donar les gràcies a l'equip de govern anterior, particularment a la consellera Capella, a en Marc Sanglas i a tot el seu equip, i molt específicament a l'Oriol Martori, que vostès el coneixen molt bé, a les entitats, la seva capacitat de diàleg, d'escoltar, el seu coneixement i la seva empatia. I naturalment, també, al Govern actual, que ha treballat per fer possible que es presenti aquesta llei en diàleg també amb els grups parlamentaris que, a més, hem de seguir tenint.

Aquesta és una llei necessària, per això votarem en contra de l'esmena a la totalitat, per garantir seguretat jurídica, i en aquests moments hi ha molta dispersió normativa –molta dispersió–, i la dispersió normativa genera inseguretat, incertesa, indeterminació, i, per tant, des d'aquest punt de vista, aquesta és una dimensió essencial d'aquesta llei, tenir regles clares.

També, una de les coses que m'han sentit les entitats moltes vegades dir: per resoldre la litigiositat. És a dir, no podem estar instal·lats en el recurs permanent, amb centenars, amb milers de recursos, que generen inestabilitat, que generen preocupació i, sobretot, el que es genera és incertesa, perquè canvia el panorama cada tres quarts d'hora i això per als operadors és un problema i greu. És molt molt rellevant que doni garanties als usuaris..., en aquest sentit..., en la línia del que deia el diputat Aparicio –del servei bàsic essencial..., que doni garantia als usuaris i als professionals –als titulars i als treballadors, també.

Una llei que reguli i que estableixi clarament –i així ho ha de fer–..., l'establiment de drets i deures, la prevenció dels abusos, els drets dels usuaris, l'accessibilitat, la llengua –que pugui ser atès en la llengua del nostre país–, la qualitat del servei, les condicions laborals del sector –també és molt i molt rellevant–..., i regular els instruments d'intermediació. Ho hem dit molt en les converses que hem tingut amb vostès: per una banda, garantir llocs de treball, garantir estabilitat i garantir seguretat jurídica..., i garantir qualitat del servei.

Aquests són els principis que informen la nostra posició respecte a aquesta llei; una llei que, a més a més, regula sectors que no estaven regulats fins ara però que existien i era una realitat. Alguns de forma molt més detallada, altres que ni hi eren, com és el cas de les limusines; també l'alta disponibilitat. Un sector que fa moltes dècades que funciona i que opera i que ha conviscut amb tots els altres sectors durant molt de temps.

I una reflexió, també. Aquesta és una llei per al conjunt del país. És veritat –no ho negarem..., per la concentració a l'àrea metropolitana d'habitants i de mobilitat i de dificultats de la mobilitat– que és una llei que vol resoldre i ha de resoldre un problema específic que es genera molt d'una forma molt contundent a l'àrea metropolitana, però ha de ser una llei del país –ha de ser una llei per a tot el país–, i al país hi han operadors a tot arreu i operadors que tenen les seves necessitats, i, en aquest sentit, segur que a la llei –em consta– alguna cosa s'ha d'afinar per anar pel bon camí. No ho oblidem; que per resoldre aquest problema no se'n generin d'altres al conjunt del país.

I, per tant, hem de sortir amb aquesta llei..., d'aquesta llei, que necessàriament ha de ser una llei aprovada per molts grups parlamentaris, amb un sistema més robust, més sòlid, més fort, amb seguretat jurídica, com els deia, garantint els drets dels usuaris, que vetlli per la qualitat del servei, que vetlli per les garanties de tots els actors en la prestació dels serveis, que vetlli també per la llengua del nostre país i que vetlli pels drets dels professionals i les professionals. Nosaltres, en aquest procés i en aquest camí hem parlat –Déu-n'hi-do–, diverses vegades amb tots vostès, amb totes les entitats i amb totes les parts del sector; ho seguirem fent. Aquí es fan les lleis –aquí es fan les lleis– i nosaltres estem aquí per rebre els seus *inputs*, per

rebre les seves opinions, per rebre les seves els seus dubtes i per garantir que el sistema de mobilitat en l'àmbit de referència de la proposició de llei sigui molt més sòlid, molt més robust i molt més segur al servei de la mobilitat del nostre país. Per tant, a la seva disposició, a la de tots els grups amb els que crec que hem de treballar per aconseguir aquest consens i, naturalment, també del sector, que al final és el principal protagonista, juntament amb els ciutadans i les ciutadanes del nostre país. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable diputat. I, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Conselleres, diputades, diputats, membres de les associacions del sector que avui ens acompanyen, honorable Salvador Milà... Bé, el Grup Parlamentari dels Comuns, evidentment, no pot ser d'una altra manera, votarà en contra d'aquesta esmena a la totalitat presentada per VOX.

I, per començar, per una raó molt senzilla: Catalunya necessita regular el sector del taxi, el que no necessita és mirar cap a una altra banda. Necessita una llei que ordeni aquest transport de persones amb vehicles fins a nou places –això que anomenem la «llei del taxi»–, que posi límits a la desregulació, que protegeixi el servei públic i que doni seguretat jurídica, ja s'ha dit, en un àmbit profundament alterat per la irrupció de les plataformes digitals.

La mobilitat no és un buit legal a repartir, és un dret que les institucions tenen, tenim l'obligació d'ordenar. Per tant, avui no estem en un debat entre una llei perfecta i una llei imperfecta, estem davant d'un debat entre tramitar una llei per poder-la millorar o bloquejar-la abans de començar, i nosaltres, els comuns, tenim clar que cal tramitar-la, que cal escoltar a tothom i que cal treballar-la a fons en ponència legislativa, perquè quan hi ha controvèrsia, quan hi ha interessos en conflicte, quan hi ha inseguretat jurídica, el que no pot fer el Parlament és desaparèixer, el que ha de fer és legislar.

Aquesta proposta de llei conté elements positius que van en bona direcció. Reforça la idea que el taxi no és una activitat qualsevol de mercat, sinó que és un servei bàsic sotmès a obligacions de servei públic. El vincula als principis d'universalitat, d'accessibilitat i de continuïtat, i estableix que ha de garantir cobertura suficient en tot el territori, incloses les zones de baixa demanda. També diferencia les VTC com a activitat complementària i no equivalent al taxi; intenta regular la intermediació digital per evitar que les plataformes siguin qui acaba governant *de facto* el sistema de mobilitat... Nosaltres també valorem positivament que es reforci la capacitat de les administracions públiques i especialment dels ens locals, per ordenar el servei, per planificar l'oferta i per prendre decisions que siguin amb dades, i també ens sembla rellevant que la regulació incorpori criteris vinculats a la qualitat de l'aire, a la congestió, a les emissions i a l'ocupació de l'espai públic, perquè avui no es pot parlar de mobilitat sense parlar també de salut pública, de crisi climàtica i de ciutat habitable.

Els comuns defensem exactament garantir que la mobilitat respongui a l'interès general i no només a la lògica de mercat. Defensem, doncs, regulació democràtica, control públic i capacitat institucional. Perquè la mobilitat no és només un mercat, deia, és una condició material per accedir a la feina, a la salut, als estudis, a les cures; en definitiva, a la vida quotidiana de les persones. Ara bé, votar «no» a l'esmena a la totalitat de VOX no vol dir donar un xec en blanc al text; vol dir obrir la feina parlamentària que ara ens toca fer i nosaltres hi volem portar millores clares en quatre línies.

La primera és la garantia efectiva dels drets de les persones que treballen al sector. Aquesta llei no pot limitar-se a ordenar llicències, vehicles i aplicacions; també

ha d'evitar que darrere de la modernització tecnològica s'hi amagui una altra realitat: la precarietat. I quan parlem de drets laborals i socials, parlem de tothom, dels treballadors i treballadores assalariats, però també, i sobretot, d'aquelles persones autònomes que, tot i figurar formalment com a independents, treballen en realitat sota les tarifes, les instruccions, els criteris d'assignació i els sistemes d'avaluació imposats per plataformes o grans operadors. Pels comuns, això també s'ha de mirar de cara. No acceptarem falsos autònoms, ni dependències econòmiques encobertes, ni models de negoci que traslladin tots els riscos a qui condueix i tota la capacitat de decisió, en canvi, a qui controla l'algoritme.

La segona millora que voldrem aportar té a veure precisament amb el control públic de les plataformes. Si una empresa assigna serveis, fixa condicions econòmiques, avalua rendiment o organitza materialment la prestació, no estem parlant només d'una simple intermediació tecnològica. Estem parlant de poder econòmic real sobre el servei i sobre les condicions del treball i aquest poder ha d'estar sotmès a transparència, supervisió pública i auditories. La tecnologia només pot ser útil democràticament quan està sotmesa a regles de transparència i a aquest control públic.

La tercera qüestió és l'equitat territorial i l'accessibilitat universal. Aquesta llei no es pot pensar només des de la realitat metropolitana, ni només tampoc des de la lògica del mercat. En molts pobles i comarques, el taxi rural és l'únic servei de transport públic efectiu per anar al CAP, a l'hospital o als serveis socials, però, a més, parlar de «servei públic» vol dir garantir que aquest servei sigui realment accessible per a tothom, també per a les persones amb mobilitat reduïda o amb discapacitats sensorials. Per això en el tràmit parlamentari caldrà reforçar explícitament tant la protecció del taxi rural com la garantia d'accessibilitat universal, de taxis adaptats i de canals de contractació que no exclouguin a ningú.

I la quarta millora és garantir que la digitalització i la governança de les dades es posin realment al servei de l'interès general i no de l'interès econòmic d'uns pocs... Les dades no poden quedar tancades dins de caixes privades si d'elles el que depèn és la planificació del servei, la gestió del trànsit, la protecció del medi ambient o l'ús de l'espai públic. La tecnologia ha de servir per donar més eines a l'Administració, més transparència al sistema i més drets a la ciutadania, i no per afeblir el control democràtic.

Per tot això, cal que aquesta llei es tramiti al Parlament, i cal escoltar tothom: el sector del taxi, els representants de les VTC, les persones treballadores, els sindicats, les associacions, els ajuntaments, el món local i les entitats socials afectades. Cal escoltar, contrastar i millorar; el que no cal és una esmena a la totalitat que el que pretén és tancar el debat abans que comenci. Nosaltres no compartim aquesta lògica. Creiem que el Parlament ha de legislar i ha de legislar bé i per legislar bé cal tramitar i no bloquejar.

Per tot això, com deia, els comuns votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat de VOX. Perquè el que cal és tirar endavant la tramitació d'aquesta llei, obrir un debat rigorós en ponència i construir una regulació més justa, més garantista, més transparent i més equilibrada territorialment. I perquè garantir la mobilitat és també garantir l'accés als drets bàsics arreu del país i en condicions d'igualtat per a tothom. Avui toca tramitar i no bloquejar. Avui toca donar estabilitat i no allargar la provisionalitat. Salut i bon treball.

El president

Finalment, per tal de presentar la iniciativa en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Mirin, als setanta, a la Marina de San Francisco, la botiga Safeway era un lloc fonamental per tenir una cita, per conèixer gent –de fet, es va fer molt famosa perquè va sortir a una novel·la–, i ara és tristament coneguda perquè el seu pàrquing és un dels pocs llocs segurs que hi ha per dormir entre jornades laborals per als conductors d'Uber.

German Tugas, que té 44 anys, viu a Sacramento..., i les tarifes són molt més baixes allà perquè tenen això de les tarifes dinàmiques. Per tant, cada dilluns ha de sortir a les quatre del matí de casa, deixant enrere la seva dona i les seves filles, conduir 145 quilòmetres i treballar a San Francisco, on treballen més de vuitanta hores setmanals en jornades que duren fins que està extenuat, i llavors se'n va al pàrquing de Safeway, com tantíssims altres conductors, i dorm al cotxe fins a tornar a treballar.

Aquest és el model que tindriem en aquest país si no hi hagués hagut una lluita per part del sector del taxi per regular..., el que es diu la «humanització de l'economia». D'això és de lo que s'han salvat els taxistes, no només en el seu sector, sinó en tota la resta dels sectors. Per això no entenem que aquells que s'omplen la boca de dir que defensen les famílies, que al final només vol dir que defensen les seves famílies, vinguin aquí amb una esmena a la totalitat que lo que fa és seguir avançant en els drets laborals, perquè no defensen ni la seva Espanya ni la nostra Catalunya que matina. Perquè ja em diran qui matina més que el sector del taxi i qui dorm menys que el sector del taxi.

S'escudaran en estudis pagats pels de sempre, però per nosaltres tenen la mateixa validesa els estudis que encarreguen les empreses de VTC que els estudis que encarrega Idealista sobre el mercat de l'habitatge.

Perquè globalització de l'economia és que no quedi cap espai laboral amb drets. Un pediatre per hores a través d'una app? Per què no? El tractament oncològic amb tarifes dinàmiques? Pensem-ho. Pressió al mercat fins que es rebenten els preus, i després es pugen, i ja ho hem vist, les tarifes dinàmiques s'han aplicat, en aquest Estat, en els moments en què més es necessitava un servei tan essencial com és el transport de persones. Ho hem vist davant d'atemptats terroristes, ho hem vist en catàstrofes com la dana, ho hem vist quan hi ha hagut apagades de la llum. Per això, defensar el sector del taxi és defensar la seguretat en aquest país. I no entenem que els fills de Hayek segueixin una vegada i una altra intentant collar un sector que no només ens ha salvat..., que sigui un sector on es pugui treballar dignament, ens ha salvat de que això impliqués que tota una resta d'altres sectors i d'altres feines avui dia es perdessin.

Perquè tombant el taxi el que es volia era desmoralitzar el conjunt dels treballadors d'aquest país. És una cosa que ja hem vist en altres llocs. És exactament el que va passar a Anglaterra quan Margaret Thatcher la va prendre amb els miners, perquè si tu aconseguies tombar els miners podies tombar tota la resta dels treballadors.

Per tant, una lliçó aquí: no ho han aconseguit. No ho han aconseguit i, és més, a diferència de vostès, que neguen una vegada i una altra la violència masclista, jo he vist el sector del taxi donar suport el 8-M a les dones; he vist el sector del taxi donar suport als treballadors de la Nissan quan es volia deslocalitzar; he vist el sector del taxi respondre a l'alçada d'aquest país mentre els seus polítics moltes vegades no ho estaven i negaven lo que era el coronavirus, donar servei a un sector essencial com eren els sanitaris. Els he vist movent-se fins i tot contra el genocidi a Palestina, perquè hi ha coses que transcendeixen la política, perquè els treballadors i el sector saben que mai és «un», que sempre és «nosaltres».

I, per tant, el mínim que haviem de fer la CUP era defensar que es tramités aquesta llei. El mínim que farem la CUP és escoltar tots els representants d'aquest sector i incorporar el màxim de les millores que puguem. Ara bé, això ha d'avan-

çar, perquè no només estan defensant avui el seu treball; estan defensant que allò essencial no és per especular, estan avançant perquè tinguem un servei amb criteris ambientals, amb millores d'accés a les llicències i perquè el català sigui també la llengua del sector del taxi, perquè el servei arribi a tothom, perquè et puguis guanyar la vida dignament i alhora el puguin utilitzar tant les senyores grans que han d'anar a l'hospital com les dones quan tornem de nit soles, que si hagués de ser per vosaltres aniríem bé. Jo espero mai no haver-me de creuar amb segons quins diputats o amb segons quins representants de determinats partits que estan aquí de nit, perquè *telita*.

Dit això, ja ho saben, ens coneixen, farem totes les reunions que siguin necessàries per millorar aquest text. No acceptarem que s'utilitzi els treballadors del VTC per fer xantatge perquè es millorin els drets d'un sector, perquè, al contrari, creiem que quan hi ha lleis que regulen determinats sectors és precisament quan avança el conjunt dels treballadors. No acceptarem aquest tipus de xantatge d'absolutament ningú, especialment dels que mai els hem vist al costat dels treballadors i que després els volen utilitzar per anar menyscabant els drets d'aquells que sí que estan organitzats.

I com que queden dos minuts i en realitat el nostre suport, sempre i des del principi i en aquesta lluita que porta ja més d'una dècada perquè no hi hagués aquesta «uberització» de la que parlava..., el suport de la CUP ha sigut inequívoc, voldria aprofitar també per dir que quan parlem de sectors essencials també parlem de sectors com el de l'educació. I que, per desgràcia, moltes vegades en aquest plenari hi ha partits que no entenen que no tot sempre va de diners, que també moltes vegades va d'amor, d'amor a l'ofici, d'amor a la teva gent i que, per tant, els acords en despatxos que no donen resposta al que passa a les escoles són un molt mal exemple per discutir lleis com la que tenim avui, perquè no estan a l'alçada del que es troben a primera línia cada dia els professors a les escoles i als instituts. Perquè s'està intentant vendre l'educació de la nostra canalla i els sindicats majoritaris han dit que no i decidiran els professors. El dia 1, que era ahir, un quart del professorat total ja havia votat. Avui seran molts més i la votació serà que no.

Per tant, estaria bé que en aquest plenari s'estigués sempre a l'alçada dels treballadors d'aquest país, que s'esforcen dia a dia per aconseguir millores per tots. Perquè amb els serveis públics essencials ens juguem el més important, la seguretat suficient perquè la llibertat per escollir sigui real i no un espot electoral que es fa al Madrid d'Ayuso i cada dia el de més gent.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn per tal que es pugui defensar l'esmena a la totalitat, la presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Señoras *conselleres*, señores diputados, público del sector que nos acompaña. El sector del transporte de personas en vehículos de hasta nueve plazas tiene una gran importancia en Cataluña. Se calcula que el número de plazas..., de licencias de taxi está alrededor de unas quince mil, a las que habría que sumar también como parte del sector las cuatro mil licencias activas que más o menos están en este momento en poder de los que llamamos los «vehículos de transporte con conductor», habitualmente llamados «VTC».

Son miles de personas que trabajan en este sector del transporte, que prestan un importante servicio a los ciudadanos, que generan riqueza, que pagan sus impuestos y que, gracias a ello, han construido sus proyectos familiares. Bien, pero, lamentablemente –lamentablemente–, este sector del transporte lleva años de grave inseguridad jurídica, especialmente tras el llamado «decreto Ábalos». Bien, los

cambios de leyes y de reglamentos son continuos. Hay un descontento generalizado, con movilizaciones y huelgas periódicas. Los diferentes operadores del sector acuden continuamente a los tribunales de justicia, y los tribunales de justicia sentencian a menudo anulando o reinterpreando la normativa en vigor.

Bien, desde VOX creemos que esta situación de permanente conflicto exige un cambio radical por parte de la Administración pública y del poder legislativo. Creemos, efectivamente, que debe haber una nueva regulación, pero una nueva regulación que devuelva al sector fundamentalmente a la seguridad jurídica, seguridad jurídica para que las empresas, los autónomos y los trabajadores puedan realizar inversiones y realizar su actividad sin depender de los cambios de opinión de los gobiernos de turno o de las sentencias de los tribunales. También nueva regulación que disponga de una normativa que sea el fruto de un diálogo constructivo y profundo con todos los operadores y que tenga en cuenta sus diferentes circunstancias y también, ¿por qué no?, sus legítimos intereses. Que se establezca un marco en el que cada trabajador, cada autónomo y cada empresa pueda prestar un servicio de calidad a los ciudadanos y obtener un beneficio razonable.

Y todo esto, por supuesto, hay que hacerlo manteniendo un servicio de transporte de calidad. Parece obvio que, ante esta situación que he descrito, la nueva regulación debe ser especialmente cuidadosa para conseguir un texto legal de gran calidad técnico-jurídica que no sea susceptible de interpretación o anulación posterior por los tribunales. Pero, a nuestro juicio, el instrumento empleado hoy para traer aquí este texto legal es la proposición de ley, es un texto presentado por cinco grupos parlamentarios en lugar de lo que nosotros creemos que tendríamos que haber visto, haber recibido hoy, que es un proyecto de ley presentado por el propio Gobierno de la Generalitat. Y esta diferencia nos parece de capital importancia y que perjudica al sector.

Como he dicho, creemos que esto, este texto debería haberse hecho a través de un proyecto de ley y deberían haber sido los propios servicios jurídicos de la Generalitat los que hiciesen la propuesta de redactado, teniendo en cuenta los problemas que han sufrido las anteriores regulaciones y las sentencias judiciales firmes que les han afectado.

También, por supuesto, debería haberse dado audiencia a todas aquellas entidades o asociaciones de cualquier índole que pudieran verse afectadas por el contenido de esta proposición, de este proyecto de ley o que tuvieran intereses en la misma y estudiar sus alegaciones no solo con criterios de oportunidad política, sino también de contenido normativo, para evitar los errores y la judicialización ya descrita.

A modo de ejemplo, para que se entienda bien, vamos a poner un ejemplo de un texto legal que está en este momento en trámite parlamentario como proyecto de ley traído por el Gobierno y la proposición de ley traída por los partidos. He elegido un ejemplo que ustedes lo pueden ver en la página web del Parlamento, es el de erradicación del amianto, también un tema importante y con bastante afectación social. Bueno, pues, este proyecto de ley del Gobierno se acompaña de veintiséis documentos –veintiséis–, en los que se analiza en profundidad ese proyecto de ley por docenas de entidades, diversos departamentos de la Generalitat, que cada uno lo ve desde una perspectiva distinta, y especialmente por sus servicios jurídicos; veintiséis textos, algunos de ellos extensísimos, de más de cien páginas. ¿Y qué acompaña a esta proposición de ley? Ustedes lo pueden comprobar. Nada –nada.

Creemos que hay que reforzar esta idea de seguridad jurídica y con este texto no estamos seguros de que sea así. Independientemente de lo anterior, en el análisis que hemos podido realizar de esta proposición y de los comentarios que nos han hecho llegar algunas asociaciones profesionales y empresariales, hay algunos puntos que nos preocupan y que aconsejan a nuestro juicio su retirada. Por ejemplo,

desde VOX pensamos que hay contradicciones con el derecho de la Unión Europea que supondrán lamentablemente continuar con la litigiosidad en el sector y la inseguridad jurídica.

También creemos que hay una posible inconstitucionalidad por invasión de competencias estatales. La regulación del transporte terrestre, la seguridad vial, la ordenación del tráfico y las bases del régimen económico del transporte son competencias estatales. Y la proposición de ley, sin embargo, actúa como si la Generalitat pudiera regular integralmente el sector sin referencia suficiente a la legislación básica estatal.

Por último, pues, a nuestro juicio es evidente que esta proposición de ley no mantiene cierto equilibrio entre los diferentes operadores en el sector. Los grupos políticos proponentes han actuado como altavoces de un pequeño grupo –ruidoso, eso sí– de uno de los operadores, lo que supone un grave ataque a los principios de igualdad y neutralidad de la ley y que debe provocar, a nuestro juicio, el rechazo de esta proposición.

Muchas gracias.

El president

A continuació, és el torn per als grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes, a fi que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores conselleres, entitats que avui ens acompanyen, el Grup Popular considera que aquesta proposició de llei té una gran transcendència: la regulació dels vehicles de fins a nou places que avui substanciem pretén regular tot el servei del taxi i el transport amb conductor, que és una regulació, com dic, d'una gran transcendència jurídica i una gran transcendència política, ja que afecta la regulació de la mobilitat de persones, amb un impacte normatiu molt transcendent tant a Espanya com a la Unió Europea.

Aquest Grup Popular considera que hi ha un problema de base en aquesta tramitació: s'hauria d'haver presentat com un projecte de llei i no com una proposició de llei. I això és un tema d'un gran calat, perquè no incorpora ni els informes tècnics ni les anàlisis d'impacte perquè sigui proporcional a l'activitat que pretén regular i a les activitats que pretén restringir.

I la Unió Europea, en aquest cas, és molt clara i el Tribunal de la Unió Europea i tota la normativa estableixen que qualsevol restricció en una activitat econòmica ha d'estar justificada, ha de ser proporcional i se n'ha de valorar l'impacte. I això aquesta proposició no ho té. I caldrien els informes dels departaments afectats, també el l'economia, el de mobilitat, i també una qüestió molt important, el de la competència. I també, per descomptat, l'audiència de tots els sectors afectats, que tinguessin la capacitat d'intervenir en aquest projecte a través del tràmit d'audiència, que això li reconeix l'avantprojecte i després al projecte de llei.

Per tant, aquesta manca de justificació és un problema, perquè, com deia, qualsevol limitació a l'activitat econòmica ha d'estar justificada, ha de ser proporcional i ser resposta a un interès general que sigui clar i ben definit. I no tenim aquests informes.

Aquesta proposició estableix una diferència entre taxis i VTC i declara el taxi com un servei d'interès econòmic general per justificar les restriccions als operadors de VTC. Això afecta la mobilitat i també afecta un sector econòmic organitzat i articulat i la llibertat d'elecció dels ciutadans. I el Tribunal Europeu adverteix que aquesta qualificació pot limitar la competència i expulsar un operador, amb els perjudicis econòmics que tot això genera.

Llavors, el Grup Popular vol aprofitar aquesta tramitació per replantejar el model de mobilitat amb rigor, amb una regulació moderna, una regulació equilibrada i adaptada a la realitat de la mobilitat del segle XXI. El transport urbà sota demanda ha canviat profundament en els últims anys. Els hàbits de la mobilitat també han canviat i, per tant, el Govern ha d'atendre aquests canvis i fer-ho d'una manera en la que incorpori a tots els operadors.

Perquè el Grup Popular posa al centre el ciutadà. El ciutadà ha de tenir una oferta suficient i ha de poder triar en cada moment el servei que considera més adequat. I un mateix ciutadà tria els serveis en funció de les seves pròpies circumstàncies. I la nostra obligació és regular-ho de manera que garantim una seguretat jurídica a tots els operadors, amb unes normes clares i amb una capacitat real de concurrència i de competència de tots els operadors. Perquè els polítics no estem per decidir quin transport ha de triar el ciutadà. Els polítics estem per decidir i establir un marc perquè el ciutadà tingui la capacitat d'elecció en funció de les seves circumstàncies. I això és el que no hi consta, en aquest text que avui estem substanciant.

Avui en dia, a l'àrea metropolitana i a Barcelona, no tenim una oferta equilibrada. A les hores punta, quan hi han congressos, per les nits, no hi han suficients taxis. El Grup Popular valora molt positivament el taxi i coneix que hi han grans professionals, però també hi han distorsions que cal corregir. I, a més a més, també és necessari dotar-los d'una flexibilitat perquè puguin competir en les millors condicions. I també reconeixem el treball dels VTCs, tant els de plataformes com els VTCs de turismes tradicionals, que fan un gran servei. I, per tant, tots ells han de tenir aquesta capacitat, sense generar blocs i sense que s'estableixin unes prioritats d'uns contra d'altres. I aquesta és la nostra responsabilitat i ho hem de fer amb rigor. Ho hem de fer amb una voluntat de flexibilitat. Adaptar el sector a les noves demandes, utilitzar les plataformes que avui en dia estan donant un servei i que els ciutadans les utilitzen i fan un favor en tot aquest sentit (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i reconèixer que els vehicles amb conductor també són un actiu.

És un canvi estructural imparable; hem d'estar a l'alçada d'aquestes circumstàncies. I aquest és el motiu pel qual el Grup Popular, en aquesta esmena a la totalitat, s'abstindrà. I ho farem perquè, com han comentat molts grups, tots tenim la voluntat de participar i d'introduir les nostres esmenes. I, des del Grup Popular, canviar substancialment aquell text per garantir, com deia, una mobilitat moderna del transport de passatgers...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

...en aquest sentit, que reconegui tots els drets, que conegui els diferents operadors i que estableixi un règim segur. Aquest és el motiu pel qual ens abstindrem...

El president

Acabi, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

...amb la voluntat de contribuir. I una cosa, senyor president.

El president

No, no. Acabi, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

Demana que no vetin les compareixences, que volem que tot... (*El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La mobilitat a Catalunya penja d'un fil. I no parlem només del sistema ferroviari o dels problemes cronificats del transport públic. L'esllavissada que hi va haver fa uns dies a la N-260, que va ocasionar un ferit greu i que bé podia haver ocasionat víctimes mortals, ha provocat el col·lapse de les vies secundàries del Ripollès i ha dificultat la interacció entre els diferents municipis de la comarca. Un cop més, la manca d'inversió i de manteniment en aquest punt crític, ja conegut, han posat en risc la seguretat dels conductors. En comptes de solucions efectives i definitives, anem fent nyaps provisionals a cop d'incidència.

I trec aquest cas precisament per descentralitzar el debat. Perquè Catalunya no és només Barcelona i no es poden fer polítiques de mobilitat ignorant les especificitats de cada territori. A moltes comarques, el taxi és pràcticament l'únic servei de transport disponible per a qui no té carnet de conduir, per a qui ha vist reduïda la seva mobilitat o per a gent gran a qui no li han renovat el permís. Per a tots ells, el taxi no és una opció, sinó una necessitat. El que avui debatem no és només la intervenció institucional en aquesta pugna que mantenen els taxis i els VTC, sinó les mesures que es volen prendre, que arriben tard.

L'Administració ha ignorat sistemàticament els avisos que el col·lectiu de taxistes ha anat llançant els darrers anys i ara veiem que el preu de la seva inacció política el paguen a parts iguals els autònoms, professionals i famílies que s'han hipotecat per una llicència i les plataformes globals que han invertit en el sector perquè entenen que no hi havia impediments legals ni normatius per fer-ho. No som favorables –ja els ho dic ara– a aquesta llei, perquè tenim seriosos dubtes que acabi desplegant-se, que garanteixi una competència justa, que sigui capaç de frenar les astúcies i estafes que es produeixen tot sovint contra usuaris i que contribueixi a recatalanitzar un sector de la mobilitat dominat moltes vegades per immigrants de països no occidentals que no tenen ni sentit de la proximitat ni vocació de servei al ciutadà.

La seva proposta planteja l'eliminació progressiva de llicències de VTC a l'àrea metropolitana i l'obligació de contractar els seus serveis amb almenys dues hores d'antelació. Ras i curt, volen expulsar les VTC de l'entorn urbà en benefici del taxi. Si analitzem fredament la situació, amb la seva proposta, veuríem reduït el servei en un vint-i-cinc per cent. Menys oferta de mobilitat, però cap previsió ni garantia que es redueixi la demanda. Amb les incidències recurrents del transport públic, molts usuaris podrien veure minvades les seves possibilitats de desplaçament, perquè ara mateix els taxis ja no donen l'abast. Si eliminem els VTC, afegirem sobrecàrrega damunt els taxistes i empitjorarem dràsticament els temps d'espera dels ciutadans.

Barcelona té més del doble de temps d'espera que ciutats europees com Lisboa, París o Madrid. Entenem perfectament la voluntat de protegir el sector tradicional del taxi perquè en viuen i depenen moltes famílies, però també hem de pensar en el futur dels treballadors que ara mateix condueixen els vehicles de transport amb conductor. I també, evidentment, hem de pensar en els usuaris, en els ciutadans. Altres països europeus han set capaços de trobar un equilibri. Han demostrat que ambdós tipus de transport són compatibles i que poden conviure a la mateixa ciutat mantenint facturacions rècord. Tot fa preveure que la demanda urbana continuarà creixent i, de fet, és una bona senyal, perquè voldrà dir que es redueix l'ús del vehicle privat.

El que és totalment absurd és que l'Administració limiti l'oferta de mobilitat sota demanda mentre restringeix els vehicles personals. La incoherència del so-

cialisme i del processisme torna a treure el cap. Altra cosa és que ens proposessin reduir la hiperregulació a la que sotmeten el sector del taxi, que els dotessin d'eines legals i de flexibilitat suficient per competir en igualtat de condicions amb els VTC. En això sí que hi som d'acord. Com a servidors públics tenim el deure de vetllar pel conjunt de ciutadans, no només per determinats sectors econòmics. La competència sempre és sana i bona perquè garanteix un millor preu, un millor servei als usuaris i l'actualització i posada al dia del sector. Si intervenim políticament per eliminar aquesta competència, no només estem beneficiant interessos privats, sinó que estem deixant a mercè d'un únic operador els nostres ciutadans, i molt probablement allargant el seu temps d'espera i augmentant el cost del servei que contractaran.

Aquest intervencionisme que ens proposen, per què no l'extrapolen a d'altres gremis i sectors? Per què no protegeixen i blinden el petit comerç davant l'auge de botigues forasteres vint-i-quatre hores o de grans superfícies comercials? Que és que no han fet prou vagues els autònoms que regenten aquests negocis? El Govern només es mou si hi ha pressions amb vagues? Per què intervenen en uns sectors i en d'altres no? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) És lícit que l'Administració realment beneficiï uns privats per damunt dels altres?

Votarem en contra de l'esmena a la totalitat de VOX perquè creiem que aquest debat és necessari, però no donarem via lliure a una proposició de llei que pot anar contra l'interès general de l'usuari, el lliure mercat i la jurisprudència europea. No som aquí per beneficiar uns privats per davant d'altres ni fomentar monopolis, sinó per garantir al conjunt de ciutadans l'abast de diferents opcions de mobilitat a un preu just, competitiu i raonable.

El president

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 108 vots en contra, 11 vots a favor i 15 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de llei de la gent gran de Catalunya

202-00043/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada a la proposició de llei de la gent gran de Catalunya.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. (*Remor de veus.*) Aquest tindrà un temps de set minuts. Abans de passar-li la paraula... Un moment d'atenció, si us plau. Abans de passar-li la paraula a la diputada senyora Mónica Ríos García, anunciar que la consellera Martínez Bravo ha hagut de sortir d'aquest Ple per una circumstància familiar urgent i, per tant, ens demana que l'excusem, i li desitgem, davant d'aquestes vicissituds, la millor de les fortunes a l'entorn de la seva família.

Per tant, té la paraula, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Gràcies als càrrecs del departament que ens acompanyen i ens acompanyaran; s'aniran incorporant. També al director general de la Gent Gran, que també s'aniran incorporant amb aquest canvi de punt de l'ordre del dia.

Bé, avui em fa especial il·lusió defensar la proposició de llei de la gent gran a Catalunya, proposta del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, a més, és un orgull per mi donar veu des d'aquest faristol a més d'una quarantena de persones, entre experts, entitats, etcètera, majoritàriament totes elles persones grans, que han fet possible aquesta proposta. Gràcies a tots i totes els que avui ens acompanyeu en aquest debat: entitats, sindicats, consells, etcètera etcètera. Als que esteu aquí a l'hemicicle –o hi estareu– i els que ens mireu per una pantalla en una sala del Parlament. No us puc anomenar tots, un per un, però és un veritable goig i molt emocionant veure com tantes persones esperen aquesta llei.

Permeteu-me fer un especial agraïment al grup impulsor, als membres de la Secretaria de la Gent Gran del Partit Socialista, que alguns d'ells ens acompanyen avui a la llotja –o ens acompanyaran–, i gràcies també per ser exemple de lluita per aconseguir un món millor per a tothom. També vull agrair al nostre actual secretari general de Drets Socials i Inclusió, portaveu de Drets Socials a l'anterior legislatura, que va fer una magnífica feina amb aquesta proposta de llei i on ara jo he agafat el seu testimoni.

I seria injusta si no expliqués breument l'històric d'aquesta iniciativa legislativa, ja que forma part de l'impuls de moltes i moltes persones que d'una manera o una altra han aportat un granet de sorra en aquesta proposició de llei. El 2016 vam presentar una moció en aquest Parlament, on s'instava el Govern a presentar un projecte de llei per a la gent gran, moció que va ser aprovada. Arran d'això, el Consell de la Gent Gran del Baix Llobregat –que no es caracteritza precisament per estar aturats i no fer re, tot al contrari– ens va empènyer a ser nosaltres que presentéssim una proposta, on..., els seus treballs de ponència, malauradament, van decaure amb la passada convocatòria d'eleccions.

Mirin, actualment, a Catalunya el 19,7 per cent de la població són persones grans; més d'1,6 milions de persones, amb una tendència creixent. Per tant, Catalunya necessita una llei que reculli i que blindi els drets de més d'una cinquena part de la població i que sigui capdavantera en la protecció i promoció d'aquest sector de la població a nivell autonòmic. Si volem un país, cal pensar en la diversitat dels catalans i les catalanes. Per tant, és evident que haurem de facilitar-ne l'accés als béns i als serveis. A més, en la societat catalana la longevitat és una realitat que cal posar en valor, un enriquiment col·lectiu. Fer més anys és una bona notícia per al conjunt del país, però és necessari garantir que aquests anys es puguin viure amb dignitat.

Per tot això, l'1 d'abril de 2025 vam tornar a registrar la proposició de llei de la gent gran. Com diu el refrany, a la segona va la bona. Perquè per als socialistes és indispensable treballar per la promoció i el benestar personal i social de les persones grans a Catalunya, garantir els seus drets i l'assumpció de les seves responsabilitats, així com la igualtat efectiva. Per això aquesta proposta pivota sobre dos eixos centrals al llarg de tota la llei, que són la lluita contra l'edatisme i la igualtat de gènere, i parla de la millora del benestar físic, psíquic i social de les persones grans, la promoció d'una visió positiva i real de l'envelliment, lliure d'estereotips i entesa com una etapa més de la vida de les persones, plena de reptes i oportunitats; la garantia de la participació i inclusió de la gent gran en tots els àmbits de la seva vida comunitària i política, promovent espais específics com els consells de la gent gran per tal de millorar la seva integració i el seu benestar; l'establiment de mesures per evitar la discriminació de la gent gran per

raó d'edat, lloc de naixement, orientació sexual, religió, discapacitat o qualsevol altra condició o circumstància personal o social; la garantia de la igualtat efectiva entre homes i dones, homes i dones grans, i la protecció d'aquestes enfront de la violència masclista; la garantia de l'atenció continuada i integral, així com la prevenció i la seva promoció, amb especial atenció a aquelles persones en situació de dependència o amb manca d'autonomia personal; la garantia de la suficiència econòmica de la gent gran per tal d'evitar situacions d'exclusió social i impulsar la seva inclusió; l'afavoriment dels elements intergeneracionals en la planificació de les polítiques públiques per tal de fomentar relacions; el traspàs d'experiències, de coneixements entre ciutadans i ciutadanes de generacions diferents, visibilitzant la saviesa i l'expertesa de les persones grans com un dels grans atractius de la nostra societat; la garantia d'un habitatge digne, adaptat, accessible, que afavoreixi l'autonomia personal; l'atenció a les situacions de risc social per tal d'evitar maltractaments o aïllament, manca d'assistència o soledat no volguda, així com la garantia de la seguretat de les persones grans; la garantia també de l'assessorament i l'acompanyament jurídic de les persones grans, la garantia de l'atenció presencial a tràmits i serveis bàsics, siguin públics o privats, i el foment de programes específics per fer front a la bretxa digital des de la perspectiva, evidentment, de persones grans, entre moltes altres mesures que planteja la llei.

I, ja per acabar, aquesta proposició de llei de gent gran és un bon punt de partida, però volem millorar-la, treballar-la entre tots i totes, perquè aquesta llei –i això crec que és un fet molt important– està pensada per a les persones grans d'ara, però també per a les que serem grans. Per tant, aquesta llei és una llei de tothom i per a tothom.

El president

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya hi ha presentat una esmena a la totalitat, i, per defensar-la, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. ¿Por qué, si los socialistas creen de verdad en garantizar el pleno ejercicio de los derechos de las personas mayores y entornos que favorezcan su autonomía personal y su autodeterminación, presentan una ley paternalista que en la práctica establece una serie de deberes, controles y mecanismos de tutela por parte del Estado? La respuesta es porque los socialistas, y la izquierda en general, no creen en los derechos de las personas, sino en el control de colectivos, que usan para conseguir su fin. En este caso están usando a las personas mayores. ¿Existe algo más sobreprotector y que acabe con la autonomía personal que una administración que diga algo así como: «Señores, existe un colectivo –se llama “gente mayor”–; este colectivo no es capaz por él mismo, así que vamos a legislar para imponer a la sociedad, a las familias y a ellos mismos unas normas que los anulen»? ¿Existe una mayor injerencia en la libertad individual y la privacidad personal que un estado que legisla para intervenir en la vida privada, una administración pública que supervisa relaciones familiares y que regula por ley la participación social? Y la respuesta es no; no existe nada más paternalista que una administración pública cogiendo las riendas de las vidas de las personas con la excusa de que lo hacen por su bien, con la falsa premisa de que así serán más libres y más autónomas y que utilizan esas riendas para domar e imponer su voluntad mediante una ristra de deberes y obligaciones que no solo deberá cumplir el resto de la sociedad, sino también las familias y los propios afectados.

Y, miren, es que todo, absolutamente todo lo que dicen los sociocomunistas es mentira –todo–, especialmente si tiene que ver con la libertad y la autonomía de las personas. En toda la historia de la humanidad no ha existido un solo gobierno socialista que haya trabajado en pro de la autonomía de las personas –todo lo contrario–;

es la razón de ser del socialismo, conseguir que un pueblo se subyugue al poder del estado, que sean dependientes de la Administración pública porque, ya que con su ideario no convencen, intenta convencer con el chantaje del bolsillo.

Un proyecto de ley, este, plagado de ideología, que dice que pretende colmar de privilegios al colectivo de la gente mayor, pero no a todos por igual, sino a unas personas mayores más que a otras: a las LGTBIQ+ más que a las heterosexuales. Porque, miren, para ellos, las personas mayores casadas con hijos y con nietos valen menos que las personas mayores homosexuales. Vamos, que lo de centrarse en la protección universal de las personas mayores con independencia de su adscripción ideológica o sexual, esto no va con los socialistas. Ellos dividen los derechos de las personas mayores en función de identidades particulares: primero, las que encajan con su ideología *woke*, es decir, primero las LGTBIQ+, y luego, si eso, ya el resto de las personas mayores; o, al menos, eso es lo que dice en esta ley, esto es lo que *ellos* pretenden aprobar.

Y, por último, el tema de la inviabilidad. Primero, que invade competencias estatales en el ámbito de los servicios sociales y la dependencia, lo que no hace más que generar problemas de solapamiento y dificultades de coordinación administrativa, es decir, que los socialistas catalanes les quieren pisar el huerto a los socialistas de La Moncloa. Segundo, problemas de financiación. No hay presupuestos, pero es que, aunque hubiese presupuestos, no hay dinero para hacer todo esto. ¿Han visto ustedes los presupuestos que han presentado la consejera socialista de Derechos Sociales? Bueno, pues básicamente, y resumiendo, los presupuestos están orientados a mantener a MENAs y ex MENAs, es decir, a la inmigración ilegal (*remor de veus*), y para los extranjeros que no han cotizado en la vida, que jamás han trabajado ni tienen ninguna previsión de hacerlo y que han venido a España a vivir de nuestros servicios. Para ellos sí que hay paguitas, casitas y ayuditas. (*Alguns aplaudiments.*)

Todo esto sin contar con lo inherente a cada norma socialista: crear dos o tres chiringuitos, tales como el Observatorio de Gent Gran, el Defensor de los Derechos de la Gent Gran, donde colocar a unos cuantos altos cargos más, simpatizantes del Partido Socialista, cobrando una pasta gansa mientras exprimen a impuestos a los catalanes, es decir, a los hijos y a los nietos de todas esas personas mayores. Pues no; enmienda a la totalidad a este panfleto ideológico socialista.

En VOX creemos en la capacidad de las personas mayores, creemos en la autonomía personal y su libertad para participar en la vida social –o no–, sin que venga el estado socialista con leyes para acabar con su privacidad, su voluntad y su autodeterminación, como hace esta propuesta. Creemos que la protección de cualquier persona, sea mayor, mediana o pequeña, está basada en la dignidad inherente a cualquier ser humano, independientemente de su orientación sexual. Todas las personas debemos disfrutar de los mismos derechos y los mismos deberes, tal y como ya está recogido en la Constitución, y rechazamos frontalmente que venga la Administración socialista a atravesar el dintel de tu casa y a meterse hasta en tu cama.

Y, miren, en VOX ponemos en el centro de todas las políticas públicas a la familia: padres, madres, hijos, abuelos. Ni los colectivizamos ni los enfrentamos, como hace esta ley. Promocionamos la familia y la natalidad, que, a día de hoy, casi el cuarenta por ciento de las mujeres en edad fértil no tienen hijos, cuando hace solo unos años no llegaban al diez por ciento, y, miren, sin relevo generacional ni el día de mañana habrá quien cuide a la gente mayor ni habrá gente mayor a la que cuidar.

Por último, si de verdad les importa la gente mayor, menos autonomías y más pensiones, y, no, no salgan otra vez con lo del voto en contra de VOX y la subida de las pensiones, que ya nadie les cree. VOX votó en contra de la quiebra del sistema de pensiones, porque no existe ningún sistema que se mantenga sin medidas de sostenibilidad, y los socialistas y sus políticas venenosas están a medio año de legisla-

tura de acabar con ese sistema, como han acabado con absolutamente todo. Porque, verán, resulta que, de todos aquellos que venían del extranjero a pagar nuestras pensiones, muchos están en la cárcel y muchos otros viven de subsidios. Es decir que tanto unos como otros solamente meten la mano en la caja para sacar y no aportan un céntimo. No; VOX no va a colaborar ni va a mirar hacia otro lado mientras los socialistas intentan aprobar leyes como esta, leyes que solamente hablan de anular a las personas, de intervenir su voluntad y su privacidad con el dinero de todos los españoles.

Muchas gracias.

El president

A continuació, per fer un torn en contra, si ho desitja, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Moltes gràcies, president. Bé, en primer lloc, li vull dir a la diputada García que..., *progres a adecuadamente: hoy, por lo menos, no los ha llamado «abuelitos».* (Alguns aplaudiments.) Després, a més, deia del pressupost, no?, que es destina només a menors no acompanyats, etcètera, etcètera: un seixanta-cinc per cent del pressupost es destina a dependència i autonomia personal –aquesta és la realitat.

I, bé, avui el president del Grup Parlamentari de VOX ha titllat d'«obscc» a on es destinen els recursos del Govern de Catalunya. I, miri, en una votació recent al Congrés dels Diputats sobre la revalorització de les pensions per al 2026, VOX hi va votar en contra. I què es votava en aquest decret? Pujada general de les pensions del 2,7 per cent, pujada de més del set per cent a les pensions mínimes, pujada de més de l'11,4 per cent a les pensions no contributives. Com hauríem de titllar la majoria de la població aquestes polítiques de VOX?

Miri, senyora Elisa..., senyora García... No hay mayor anulación que condenar a las personas mayores a la precariedad; no hay mayor anulación. Perquè vostès després parlen, per exemple, de l'encariment de la cistella de la compra. Com pensen que paguen les persones grans aquesta cistella? Bé, cap sorpresa, evidentment, per part nostra per la presentació d'aquesta esmena a la totalitat per part de VOX sobre aquesta tramitació de la llei de la gent gran. Vostès són molt familiars, però després abandonen sistemàticament les persones grans, que moltes vegades sostenen moltes famílies.

Però miri, tot i així, els hi vull agrair la presentació d'aquesta esmena a la totalitat, que és bàsicament al que es dediquen en aquest Parlament. Volen derogar tots els avenços conquerits en molts àmbits, en drets conquerits els darrers anys amb aquests anuncis de motoserra –per cert, motoserra que ja comparteixen amb PP– i intenten bloquejar nous avenços en drets per a una majoria social. Per això, immensament agraïts que ens presentin una vegada més una esmena a la totalitat. Amb aquesta en van ja una trentena.

Gràcies, moltes gràcies per ratificar-nos, per refermar-nos en que estem al costat correcte de la història.

El president

A continuació, els grups parlamentaris que no hi han presentat esmena poden intervenir per fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, president. Consellers, diputats, bon dia a tots. Mirin, nosaltres ja sabem que compartim i que vam treballar a la darrera legislatura en tot allò que sigui millorar les polítiques de la gent gran. De fet, acabem de crear una comissió a ini-

ciativa de Junts per Catalunya de la gent gran, perquè creiem que no poden quedar aliens a les polítiques d'aquest Parlament, que és la casa de tots.

Però avui jo als companys del Partit Socialista els hi hauria de dir que potser haguessin merescut una esmena a la totalitat de tota la cambra, i és que fa un any –un any– que vostès van portar aquesta llei a tramitació, i la porten ara. Casualment, m'agradaria dir que és després que Junts per Catalunya hagi impulsat aquesta comissió per a la gent gran, que esperàvem que d'aquí en sortissin els fruits també per poder treballar millor aquesta llei de la gent gran, i és que la van presentar l'any 2022. Han trigat quatre anys en tornar a moure aquesta llei. (*Alguns aplaudiments.*) Si era una prioritat, sincerament, estem molt preocupats per les seves prioritats. I, a més a més, vostès la van registrar l'any passat, quan la llei era del 2022, sense modificació de preàmbul, modificació de dades... És a dir, agafen un text del 2022 –amb tots els canvis que hi ha hagut a la nostra societat– i presenten el mateix text. Casualment, el dia després que Junts per Catalunya tragués les seves conclusions en polítiques d'envelliment. Va ser tan ràpid, que avui vostè s'ha preocupat de saludar tota la gent que va participar en fer aquesta llei, però jo avui sí que voldria saludar tots els compareixents i experts que van venir durant més d'un any a la comissió, a la ponència, d'acord? Van fer cent vint aportacions. Cent vint. Ni una aportació en el seu text. Han presentat el mateix text de fa quatre anys. (*Alguns aplaudiments.*)

Mirin, no hi ha res, res, sobre propostes de formació –que se'ls hi va demanar– en els graus sanitaris, amb assignatures per cures pal·liatives, expertesa en geriatrica. Res. Res sobre el treball de les Nacions Unides, que també se'ns va presentar, en matèria d'habitatge per a la gent gran. I res, i això és molt greu, sobre el CAPCIT, un treball molt ben fet en aquest Parlament de Catalunya per experts amb el CAPCIT, que parlava de com acabar amb la bretxa digital social per a la gent gran. No hi ha res tampoc. I el cuidador? En aquelles comissions no van parar de dir-nos «qui cuida el cuidador?». Qui cuida el cuidador? Que normalment són grans i són dones. No hi ha res, tampoc, en aquesta llei.

Miri, vostès tenen aquí i allà la clau de la caixa. Aquí i allà. Per tant, jo crec que avui s'han de mirar al mirall i ens han de dir què pensen fer amb aquesta llei. Primer, els hi diré per què: perquè no ve amb pressupost. No hi ha ni un..., de pressupost, res contemplat en el pressupost per desenvolupar aquesta llei. I aquesta llei és molt ambiciosa. Per tant, estem donant aquest missatge a la gent gran?, que la llei ve sense pressupost? No es pot executar.

Fa vuit anys –vuit anys– que governen a Espanya. Vuit. I mantenen Catalunya en la pitjor situació de dependència de tot l'Estat espanyol. Jo crec que si vostès prioritzen les polítiques de la gent gran, el primer que s'hauria de fer és justícia amb Catalunya. I no pot ser que amb fons propis de la Generalitat hàgim de fer front a la dependència, perquè això vol dir uns sous més baixos per als nostres metges, uns sous més baixos per als nostres mestres, menys hospitals, menys trens i menys escoles. Per tant, jo crec que aquí vostès haurien de veure com parem aquest forat que tenen en matèria de dependència.

Tercer: la gran assignatura pendent. A Catalunya, vuit mil persones van morir el 2025 en llista d'espera i quatre mil sense haver estat ni valorades. Estan fent proves pilot. Diuen que amb dos mesos poden tenir la valoració feta. A quan esperen? I després, quan vostès feien oposició, equiparació salarial entre salut i serveis socials. El diputat Fàbrega ho ha dit en moltes ocasions: equiparin d'una vegada el pressupost dels dos departaments, i sempre tirant amunt amb el sanitari.

Després també parlaven d'un canvi en el model del final de la vida. Hi havia un vint per cent de grans dependents a les residències l'any 2000. Saben quants en tenim ara? Seixanta-cinc per cent. Això vol dir més cuidadors. No paraven de cridar «més ràtios, més cuidar la nostra gent gran». Saben què han fet? Res, no han augmentat en res la ràtio.

També s'ha aprovat en aquest Parlament: transport públic gratuït per a la nostra gent gran. Ho va portar el diputat Vergés. No han fet res per donar compliment al mandat d'aquest Parlament. Això els hi diran, a la gent gran d'aquest país?

I per acabar: al Congreso..., una llei que va portar el Parlament de Catalunya al Congreso que deia «un caixer a cada poble» a iniciativa de Junts per Catalunya; la tenen allà aturada. Creuen que és just que una persona gran hagi de fer vint quilòmetres per anar a un caixer automàtic i controlar els seus propis estalvis? Jo crec que no.

Bé, parlen de progrés social. Vaig acabant, president. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Catalunya, la quarta en el PIB *per capita* i cau la dotzena en progrés social. El mapa és clar: en quarta posició, Castella; en sisena, Extremadura; en dotzena, Catalunya. Jo crec que aquest mapa els hi hauria de fer vergonya.

I acabo, president. La llengua. No parlen de la llengua, parlen de resolucions de les Nacions Unides, però mai parlen de la importància de protegir les minories lingüístiques. I aquesta és Catalunya. La gent té dret a acabar la seva vida amb dignitat i amb la seva llengua, i no hi ha res millor que poder ser entès per tenir aquest final digne. Jo crec que avui vostès mateixos s'haurien de fer...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Glòria Freixa i Vilardell

Sí, sí; ja acabo, president. Vostès mateixos s'haurien de fer una esmena a la totalitat. Els hi cal molta menys publicitat, molta més acció de govern. Tenen totes les eines, no enganyin amb aquesta llei la gent gran del nostre país, perquè no s'ho mereixen.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Jo en primer lloc voldria saludar les persones que ens acompanyen: secretari, secretària, director general i en especial les persones que estan a la tribuna, que representen una part important de la gent gran del nostre país.

Bé, avui debatem la llei de la gent gran de Catalunya, una norma que creiem, des d'Esquerra Republicana, que arriba en un moment clau. Catalunya és una societat cada vegada més longeva, gairebé el vint per cent de la població ja té més de seixanta-cinc anys i els pròxims anys aquest percentatge se superarà fins arribar a quasi el vint-i-sis per cent. Aquest canvi demogràfic exigeix polítiques públiques ambicioses, coherents i ben finançades.

La llei que se'ns presenta té elements positius, almenys així ho creiem des d'Esquerra Republicana: reconeix drets, promou la participació social de la gent gran, parla de l'habitatge digne, de l'accessibilitat, de l'envelliment saludable i d'una millor coordinació entre els serveis socials i sanitaris. Tot això és necessari i comparim que s'avanci en aquesta direcció, però també hem de dir, i ho hem de dir amb honestat, que aquesta llei presenta mancances importants.

La primera és que en cap moment incorpora de manera clara el model d'atenció centrada en la persona. Aquest model que, vostès ho saben, no és una etiqueta ni una simple recomanació tècnica; és un canvi profund de la manera en què entenem les cures, que venim de models molt orientats als serveis. Adoptar aquest enfocament implica també grans canvis i canvis de calat: en l'organització de les residències, en la manera de treballar de les professionals, en la presa de decisions i en la

cultura del sistema de cures. I per això hem d'evitar quedar-nos en reformes superficials o simples declaracions d'intencions.

Una segona qüestió, que creiem també que és fonamental i que ja s'ha dit, és el finançament del sistema d'atenció a la dependència. La llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència es va concebre amb un principi de corresponsabilitat financera entre l'Estat i les comunitats autònomes. Però vostès saben que aquesta realitat, aquest principi no s'ha complert mai. I aquest infrafinançament crònic al final es tradueix evidentment en efectes sobre les persones grans: llistes d'espera llargues, resolucions que arriben tard i famílies que han d'assumir càrregues que haurien de ser compartides pel sistema públic.

De fet, les dades són molt dures. L'any passat més de cinc mil persones van morir a Catalunya mentre s'estaven fent els tràmits de la dependència. D'aquestes, 1.500 persones ja tenien reconegut el grau de dependència, però encara estaven esperant rebre aquesta ajuda. Això, companys i companyes, diputats i diputades, ens ha d'interpel·lar com a institució. Quan el sistema arriba tard, els drets arriben tard. I quan els drets arriben tard, en molts casos ja no arriben. Per això volem garantir que els drets que aquesta llei reconeix..., i hem de ser molt clars, sense un finançament adequat del sistema de dependència i sense la reducció real de la burocràcia i del temps d'espera, qualsevol política d'atenció a la gent gran queda evidentment incompleta.

També crec que és necessari revisar aspectes de l'exposició de motius de la llei. Fan referència a normatives i conceptuals que ja haurien d'estar actualitzades o, per exemple, anomenen lleis que ja han estat derogades. Una llei d'aquesta importància ha de tenir una base normativa clara, actualitzada i coherent amb l'evolució de les polítiques públiques en aquest àmbit.

I finalment, hi han altres qüestions que aquesta llei hauria d'afrontar amb més ambició. I no ho dic jo, ho diuen les persones que avui ens acompanyen. Jo simplement hi posaré veu. Cal més implicació de totes les administracions, des de la Generalitat als ajuntaments, per poder garantir polítiques coordinades i finançades per a la gent gran. Cal reduir el temps d'espera en la tramitació de la dependència i dels ajuts. Cal reforçar el control i la supervisió de les residències. Cal facilitar que les persones grans puguin envellir a casa seva si així poden i volen. Cal apostar per un envelliment actiu impulsant programes d'activitat física i prescripcions esportives que ajudin a prevenir la fragilitat, i la millora de la salut. Cal reconèixer i posar en valor la gent gran del nostre país un cop que s'ha jubilat i que vol continuar estudiant o que es vol implicar en el teixit associatiu i comunitari o altres coses que vulgui desitjar fer. I també cal respectar les persones grans que vulguin exercir d'avis si així ho desitgen.

I, diputats i diputades, perquè les persones grans no són només un col·lectiu que pot necessitar suport, és també un actiu social, cultural i humà del nostre país. Són persones que continuen aportant experiència, coneixement i cohesió al nostre país. Per això aquesta llei, almenys al nostre entendre, a l'entendre d'Esquerra Republicana, és necessària, però ha de ser més ambiciosa per poder garantir que tots i totes envellim amb dignitat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Consellera, senyores i senyors diputats. Primer de tot, saludar les persones que avui ens acompanyen en aquest plenari. Fa dues setmanes vam aprovar la creació d'una comissió de seguiment de les polítiques de la gent gran. En aquell debat, el Grup Parlamentari Popular ja vam expressar algu-

nes consideracions respecte a les polítiques de gent gran i també sobre la creació de la pròpia comissió, que, per cert, senyora Ríos i senyora Freixa, pensen que s'acabaran solapant amb el tràmit parlamentari de la proposició de llei que avui ens presenta la senyora Ríos en nom del seu grup parlamentari. Valorin quan posar-les en marxa, tant la comissió com la ponència de la llei, perquè realment siguin útils per als ciutadans i no quedin com una estructura més de la institució parlamentària.

Per altra banda, jo penso que també és important introduir algunes reflexions de les que vam fer en aquella ocasió, de manera resumida, donat que Catalunya, com el conjunt d'Espanya, viu una transformació demogràfica profunda. Aquesta situació té implicacions directes al sistema sanitari, al sistema de serveis socials i al mercat laboral i en la sostenibilitat de l'estat de benestar. Per tant, les polítiques públiques dirigides a la gent gran és obligat que siguin estructurals i estratègiques, amb visió a llarg termini i no conjunturals. A tot això, a més a més, hem d'incorporar l'enfocament de l'envelliment actiu promogut per l'Organització Mundial de la Salut ja fa uns quants anys, que va introduir una perspectiva basada en els drets, la participació, l'autonomia de les persones, amb l'objectiu de superar el paradigma assistencial.

El col·lectiu de gent gran no és homogeni. No totes les persones envelleixen igual. No totes les persones grans són actives i autònomes. Moltes sí que ho són, perquè l'edat no és una malaltia. Tot això, doncs, és obvi que implica necessitats diferents. Mentre una part de la gent gran requereix polítiques de prevenció i de promoció de la vida saludable, de participació, l'altra necessita cures de llarga durada, atenció sanitària integrada, ajuda domiciliària i recursos assistencials, etcètera, sense haver de patir les llistes d'espera tan eternes, que massa vegades la persona ha mort i encara no ha obtingut la prestació.

Respecte a la proposició presentada, només tres comentaris, perquè no tindrè temps de més. El primer és la falta de memòria econòmica. En cap moment es concreta l'impacte pressupostari. Ara entenem per què vostès han presentat una proposició de llei i no un projecte de llei, que és lo que hagués tocat, amb informes i amb memòria econòmica. Estem parlant que moltes de les mesures –i vostès ho saben– ja estan contemplades en altres normatives. Però, tot i així, per exemple, les llistes d'espera per al reconeixement de la dependència són demolidores. El temps mitjà són 326 dies. Sumin, a això, els dies d'espera per accedir al servei en qüestió o a la prestació, aleshores, no és demolidor, és una vergonya, una vergonya política. I no són dies, són anys, en la majoria d'ocasions. Per exemple, per accedir a una plaça de residència es triga entre un i tres anys. Cada dia moren vint-i-cinc catalans esperant una plaça de residència. A ningú se li escapa, senyors socialistes, que sense memòria econòmica i dotació per portar a terme els objectius, aquesta proposició de llei quedarà com una mera declaració de bones intencions.

Segona consideració: l'article 3, que fa referència a l'àmbit d'aplicació i a qui té dret a gaudir dels beneficis de la llei. No pot ser que l'empadronament, que és un tràmit merament administratiu, sigui el requisit per accedir-hi, els requisits han de ser la residència legal i l'arrelament. Vostès presenten una proposició de llei que té importants implicacions en matèria de drets, prestacions i serveis, i únicament l'empadronament..., és que és un colador. Ho sap tothom. És del tot insuficient, a més de políticament irresponsable, i molt més en aquest moment de política migratòria descontrolada del Govern de Pedro Sánchez, amb la submissió del Govern de la Generalitat i del seu president.

Tercera consideració –vaig acabant–, respecte als articles que fan referència al capítol de la mort digna. Mirin, no és admissible de cap manera que l'Observatori de la Mort es converteixi en una eina de promoció de l'eutanàsia. Vostès barregen la creació d'un registre que consta a la llei com..., un registre del nombre de persones grans que viuen en situació de vulnerabilitat, ocasionades per l'aïllament i la sole-

dat no volguda, i aquelles que moren soles a efectes estadístics. Això és una barbaritat i una falta de sensibilitat. És que és immoral, senyories, de veritat. Això serà la primera esmena que presentarem. Si es crea un registre, que sigui per donar suport i atenció a aquestes persones, però no perquè siguin només una estadística. Miri, defensar la cultura de la vida davant de l'intent de normalització de la cultura de la mort és una obligació.

I ara sí, a tall de conclusions molt –molt, molt– ràpides. Miri, retornem tot lo que aquestes persones ens han aportat al llarg de la seva vida a tots nosaltres.

El vicepresident segon

Diputada...

M. Belén Pajares Ribas

Però retornem-ho amb el seu benestar, i per això només es pot fer una cosa: prioritzar. Ja saben que els ho he dit moltes vegades: prioritzin, eliminin despeses supèrflues, falses ambaixades...

El vicepresident segon

Diputada...

M. Belén Pajares Ribas

...«xiringuitos», observatoris que no observen res, i destinin aquests diners a allò realment important.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

A vostè, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Comuns, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya. Quan vulgui.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresident. Diputades, diputats, Catalunya és un país amb una esperança de vida elevada i això és una excel·lent notícia, que ens obliga, com a representants públics, a oferir polítiques coordinades i polítiques efectives. Però això sembla incomodar el Grup de VOX perquè potser els obliga a reconèixer la diversitat i la dignitat de totes les persones al llarg de totes les etapes de la seva vida, fins i tot aquelles que no són productives, que sembla ser l'única dimensió que vostès respecten de les persones.

Per tant, avui som aquí per decidir si volem avançar o si volem bloquejar el debat. El grup de VOX presenta una esmena a la totalitat que traspua edatisme i una visió caritativa de la vellesa que Comuns no podem compartir ni podem acceptar. Davant de la seva voluntat de tancar la porta a la conquesta de drets, el nostre grup hi votarà en contra per responsabilitat democràtica i per respecte a les persones grans. Però ho fem des d'una perspectiva crítica envers a la proposta de llei. És un sí a parlar de persones, no a parlar de carnets d'identitat. Per Comuns el debat que necessita aquest país no és només sobre l'edat, sinó sobre la garantia de drets davant de la vulnerabilitat, sobre el model de cures i el repte de l'envelliment en societats com la nostra.

Ens preocupa que la proposta de llei que avui comença el seu camí pugui caure en l'error de tractar la gent gran com un bloc homogeni. Les persones no es defineixen només per la seva data de naixement, són, per sobre de tot, persones. Igual que ens amoïna que aquesta norma pugui contenir una regulació amb poca transcendència pràctica. No volem una llei que sigui un calaix de sastre de bones intencions o declaracions de bona voluntat. Ja tenim regulacions per qüestions com la dependència o les voluntats avançades. El que cal no és repetir el que ja està escrit, sinó fets. Necessitem; recursos reals, no volem regulacions que ja existeixen sense cap previsió de recursos pressupostaris específics. Incidència pràctica; sense aterrar les polítiques a la realitat, una norma com aquesta no tindria cap impacte real sobre

la vida de les persones. I universalitat; correm el risc de que un enfocament massa segmentat serveixi per diluir la responsabilitat de les administracions en l'accés universal als serveis públics.

No podem parlar de benestar en genèric, perquè el benestar no és homogeni ni econòmicament, ni socialment, ni tampoc territorialment. Per això una llei que es digui «de la gent gran» no pot ignorar les desigualtats estructurals que fracturen la nostra societat. En podem parlar, de bretxa digital, però de què serveix parlar de digitalització si no reconeixem que moltes persones no tenen els recursos econòmics necessaris per accedir a aquesta tecnologia? En podem parlar, de gènere, però on és la perspectiva de gènere en l'atenció i la prestació de serveis adaptats a les dones? En podem parlar, de càrregues familiars, però seria injust establir obligacions a les famílies sense tenir en consideració la seva situació econòmica, ni tampoc crear les prestacions necessàries per tal d'acompanyar-les. No sé si necessitem una llei de la gent gran, però el que sí que necessiten les persones grans és que els seus drets a la dependència, a la salut i als serveis socials, entre d'altres, estiguin tan garantits com els de qualsevol altre ciutadà o ciutadana de Catalunya.

Votarem no a l'esmena a la totalitat perquè estem plenament compromeses amb les persones grans i amb els seus drets i volem que aquest debat es doni de la manera adequada. Però treballarem intensament perquè aquesta llei no sigui una iniciativa fallida més. Volem una llei que sigui part de la solució i que no sigui un exercici simplement de maquillatge legislatiu per fer veure que com a legisladors i legisladores tenim presents les persones grans, mentre, en canvi, la realitat no canvia. Esperem poder avançar en aquesta direcció i fer d'aquest text l'eina de transformació que les persones grans del nostre país es mereixen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; gràcies. També a tots els que avui ens acompanyeu, gràcies per ser aquí. La CUP votarem en contra de l'esmena a la totalitat perquè creiem que aquest debat s'ha de fer. El país necessita discutir com vol afrontar l'envelliment de la seva població.

Ara bé, votar en contra d'aquesta esmena a la totalitat no vol dir que el contingut de la llei, tal com està plantejat, ens agradi sencer. El que vol dir és que pensem que el debat s'ha d'obrir i que aquest Parlament té la responsabilitat de millorar el text. Per primera vegada en la història, una generació sencera travessa la frontera dels vuitanta anys. L'augment de l'esperança de vida és una de les grans conquestes socials del nostre temps. En poc més d'un segle hem guanyat més de vint anys de vida, i això és una gran notícia. Però també ens obliga a replantejar moltes coses com a societat, no? La pregunta que ens hauríem de fer, nosaltres creiem que és senzilla: com volem viure aquests anys que la ciència ens ha donat de més. I, sobre tot, en quines condicions materials ho volem fer.

Perquè la vellesa no és una categoria social homogènia. La manera com s'envelleix està profundament marcada per les condicions materials de vida acumulades al llarg de tota una trajectòria vital. Les desigualtats de classe no desapareixen amb la jubilació, al contrari, sovint encara es fan més visibles. No és el mateix envellir amb una pensió suficient i amb un habitatge de propietat que fer-ho amb ingressos baixos o amb una vida marcada per la precarietat laboral. A Catalunya, una part important de les persones pensionistes cobren menys de mil euros al mes. I encara hi ha persones grans que han de viure amb pensions no contributives que amb prou feines superen els quatre-cents euros. Per a moltes persones grans, la qüestió, per

tant, no és només com envellir, sinó si poden fer-ho amb dignitat. Aquesta paraula s'ha repetit al llarg de tot el debat d'aquesta ponència: com podem viure aquesta etapa amb dignitat.

Sabem, també, que les desigualtats de gènere són molt evidents i, per tant, quan parlem de polítiques públiques per a gent gran hem de parlar de classe i hem de parlar de gènere. És positiu el reconeixement de drets que fa aquesta llei, però no podem abordar la vellesa des d'aquest punt de vista només assistencialista, com deia, reconèixer drets no és suficient, cal garantir condicions materials perquè aquests drets es puguin exercir. I aquí és on apareixen els límits d'aquest text legislatiu.

El primer té a veure amb el sistema de cures. La majoria de persones grans volen continuar vivint a casa seva i al seu entorn habitual el màxim temps possible. I perquè això sigui possible, cal un sistema públic de cures que sigui fort. I avui clarament és insuficient i és fragmentat. Hi ha moltíssimes persones, milers de persones en llista d'espera per rebre una prestació o un servei de dependència. Els temps de resolució són infinits. La llei reconeix aquesta realitat, però no estableix compromisos clars.

Un segon element que nosaltres volem discutir és el model residencial. La majoria de residències a Catalunya estan en mans d'entitats privades i això ens fa haver d'abordar una situació molt clara, que és la mercantilització de la vellesa. Quan el sistema públic no arriba, el mercat ocupa l'espai, i la vellesa ara mateix s'ha convertit en un espai de negoci per a determinats sectors econòmics. Les cures no poden ser tractades com una mercaderia. És un principi que hauríem de respectar des del principi. Les cures formen part del sosteniment de la vida i han de ser abordades com un dret social. Llavors, aquí també cal que parlem de les condicions laborals de les persones que treballen en aquest sector, un sector fortament feminitzat i on massa sovint les treballadores desenvolupen la seva feina en condicions molt precàries. En aquest sector treball i pobresa van de la mà, i no pot haver-hi un bon sistema de cures si les persones que cuiden treballen en condicions de precarietat.

Volíem posar una altra qüestió sobre la taula, i és que creiem que sovint les persones grans són tractades des d'una mirada paternalista, com si fossin només un col·lectiu vulnerable que necessita protecció i d'aquesta manera es posa en qüestió la seva capacitat de decidir. Per nosaltres això té un nom, que és «edatisme». Els drets humans no caduquen amb l'edat, i la llibertat de decidir no és igual per a tothom si les condicions materials no ho permeten. Per això, si volem garantir drets de les persones grans, no n'hi ha prou a reconèixer-los en una llei, sinó que cal garantir les condicions materials perquè aquests drets es puguin exercir.

Per tot això, com deia, la CUP votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat. Pensem que és un debat que s'ha d'obrir, però també, com deia al principi, amb la voluntat clara de millorar aquest text, de posar sobre la taula qüestions que no estan resoltes actualment: el sistema públic de cura, insuficient i fragmentat; la mercantilització del sistema residencial, que afecta tant els usuaris com les treballadores; les desigualtats de classe en la vellesa; la llibertat de decidir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Votarem «no» a l'esmena presentada per VOX, perquè aquesta proposició de llei és necessària; de fet, fa molt de temps que és necessària –anem tard.

El fenomen que pretenem abordar ni és nou ni és sobtat ni era impossible de preveure. L'envelliment poblacional que pateix Catalunya no és una sorpresa demogrà-

fica que ens hagi pogut agafar desprevinguts. Fa anys i panys que els estudis anticipen l'escenari actual. Per tant, es podia i s'hauria d'haver procedit a una planificació adequada. La mirada curta i oportunista –mal endèmic dels nostres dirigents– va facilitar i perpetuar la inacció, i la inacció ens ha conduït al desastre actual.

A on eren tots vostès quan les llistes d'espera per sol·licitar la llei de la dependència es multiplicaven, quan les residències i centres hospitalaris col·lapsaven en plena pandèmia? A on eren quan s'havien de dirigir mitjans i recursos a la gent gran per recompensar-los l'esforç de tota una vida? Ja els hi recordo jo, a on eren: repartint els nostres quartos a DGAIA's i a projectes a Moçambic i a Guatemala.

Coneixen cap MENA que hagi mort esperant una plaça al centre de menors, que hagi mort esperant l'ingrés de la primera ajuda? No, oi? Però tots coneixem avis catalans que han mort esperant una plaça a la residència o esperant el primer pagament de l'ajut a la dependència. Aquesta és la realitat que vostès han traçat amb pinzellades erràtiques i improvisades.

Obliguen els naturals vulnerables del país, que han cotitzat quaranta anys, a competir per les ajudes socials amb qui ha entrat il·legalment i no ha treballat en sa vida. I de manera irracional i surrealista, sempre acaba guanyant qui ha entrat il·legalment i no ha treballat en sa vida.

Milions i milions d'euros de les nostres arques públiques destinats a acollir immigrants mentre els nostres avis esperen impacientment el tracte just i digne que mereixerien i que no arriba mai. Tot i representar una cinquena part del país, tot i la seva contribució innegable a l'estat del benestar del que avui gaudim, els avis no han set una prioritat per cap dels governs que han capitanejat la màxima institució de Catalunya.

Les polítiques públiques no s'han dissenyat per donar resposta a la transformació demogràfica que hem patit. Les mesures arriben tard i han generat indefensió a centenars de milers de catalans d'edat avançada.

En comptes de fer polítiques preventives, s'han dedicat a actuar reactivament quan el problema ja afectava milers de persones, i no ha set cosa d'un govern concret ni d'una legislatura, la mirada curta i l'ajornament de decisions necessàries i cabdals s'ha anat cronificant independentment del color polític que governés la Generalitat.

El temps mitjà de resolució de les valoracions per la dependència és de 275 dies –275 dies. Vivim sotmesos a governs que triguen menys a legalitzar immigrants i a condonar deutes a extutelats per la DGAIA que a valorar el grau de dependència d'un ancià. Cada dia moren vint-i-cinc catalans en llista d'espera per a una residència o per a una prestació, però vostès els preocupa més que qui arribi del Marroc o de Veneçuela pugui operar-se de franc als nostres hospitals sense haver d'ensenyar volants de padró o targeta sanitària. Això sí que han corregut a regular-ho.

El maltractament institucional cap a la nostra gent gran genera desafecció política, fa feredat. I tots aquests privilegis que atorguen a la immigració il·legal fan perdre les ganes de treballar i de pagar impostos. En aquest país, com més fas el cafre, com més abusos del sistema, més et pica l'ullet el Govern de torn. I és una autèntica vergonya.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació. Abans permetin-me saludar els representants de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya –amb el seu president, aquí present–, del Consell de la Gent Gran de Catalunya i del Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona i d'altres entitats vinculades al tercer sector.

Procedim, doncs, a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 108 vots en contra, 11 vots a favor i 15 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya

300-00265/15

El quart punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i per fer-ne l'exposició té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Senyor president, consellera, diputats i diputades... Aquest matí Esquerra Republicana interpel·la el Govern amb relació al moment geopolític que estem vivint. Havíem plantejat la interpel·lació al conseller de la Presidència per tindre una visió global de l'acció del Govern. Però, vaja, estem encantats de que sigui la consellera d'Economia la que ens contesti, perquè part de l'enfocament afectarà qüestions que l'afecten directament a vostè.

Crec que tots estem d'acord que estem entrant en una etapa de ruptura del món que havíem conegut fins ara, d'una enorme inestabilitat, que probablement és un procés en el que ja fa un cert temps estàvem instal·lats, però que en les darreres setmanes i mesos s'ha accelerat. Hi ha tendències de fons que són molt rellevants; hi ha aquesta idea del retorn a la política del poder, que s'expressa en les guerres d'agressió que hem viscut a Gaza, al Líban, a Ucraïna –ara a Iran.

Fa poques setmanes, el primer ministre de Canadà ens recordava una expressió de Tucídides, de la guerra del Peloponès, no? «Estem en el temps en què els forts fan el que poden i els dèbils el que els toca», que és una expressió terrible. L'ordre internacional que hem conegut està en crisi. Les institucions multilaterals estan sent erosionades. El nacionalisme agressiu dels estats explica aquestes guerres. I la competència entre blocs, entre països retorna i en el centre es situen qüestions com la intel·ligència artificial, la biotecnologia, els semiconductors i l'energia, que esdevenen noves fronteres de poder..., i el cert..., i les integracions comercials que havíem conegut fins ara també estan en crisi.

I tot plegat s'expressa també amb una pressió sobre les nostres democràcies, el creixement de les forces autoritàries i nacionalpopulistes, el fenomen de la desinformació, un clima polític –i en aquesta cambra el veiem en els dos grups que responen a aquestes ideologies– quan la mentida, la desinformació, la polarització social es volen imposar.

En aquest panorama inquietant, preocupant, li haig de dir, consellera, que notem l'absència del Govern. Ens sembla que en un moment complicat, difícil, rellevant, el Govern de la Generalitat no té iniciativa política. Som conscients dels límits que té Catalunya: no som un estat independent. Ja ens agradaria ser un estat independent, almenys a les diputades i als diputats d'Esquerra Republicana. Però és veritat també que, en els marges competencials que té Catalunya –i si es té una determinada mentalitat, si es té ambició i si es té vocació de lideratge–, hi ha iniciativa política. Quan es té supeditació al Govern de l'Estat i una mirada molt d'una comunitat autònoma més i no pas d'una nació amb tots els ets i uts, és possible que se'n derivi aquesta manca d'iniciativa.

I li haig de dir que en altres moments de la nostra història col·lectiva, altres governs de la Generalitat o amb aliança amb l'Ajuntament de Barcelona han tingut ambició i iniciativa. Jo tinc molt present, per raons generacionals, les iniciatives de l'any 95 «Europa per Bòsnia», encapçalades pel president Maragall, pel president Pujol, per un molt jove Raül Romeva, que va exercir de portaveu de la campanya «Europa per Bòsnia». Ni Catalunya ni Barcelona van escudar-se en la manca de competències ni li van delegar al Govern de l'Estat, no? Notem manca d'ambició i manca d'iniciativa.

Però, a més a més, per a un país com Catalunya, que ha trobat a Europa part de la seva protecció, part de la seva expressió com a societat nacional, com a espai natural de projecció internacional, és un moment especialment singular. I aquí tampoc sabem quina és la posició del Govern de la Generalitat, cap a on volem que vagi a Europa en aquest context internacional i què està defensant el Govern de la Generalitat. Per cert, hem escoltat unes declaracions –avui desmentides– de la presidenta de la Comissió, la senyora Von der Leyen, terribles i inacceptables des de la perspectiva del que són els valors que proclamem des de la Unió Europea.

I som conscients també que en aquests contextos de crisi és quan Europa ha fet un salt endavant en els seus processos d'integració. I aquí hi veu oportunitats, el Govern? El Govern creu que és un moment per reforçar les polítiques, per exemple, que donen més força a realitats que en termes europeus –com la nostra– són conegudes com a «regions»? Hi ha una aposta estratègica? Hi ha alguna iniciativa política perquè en aquesta discussió sobre el futur del projecte polític europeu, la dimensió del que representem un territori, un país com Catalunya tingui major pes? O en la política euromediterrània, que ha estat una política històricament molt liderada des de Catalunya? Tinguem present també, per exemple, la cimera de Barcelona de 1995. Què està proposant el Govern de la Generalitat? Haig de dir-li també que en l'etapa del Govern del president Aragonès la consellera Serret va llençar algunes iniciatives en aquesta direcció de la macroregió mediterrània, no?

Constatem una manca d'iniciativa del Govern. I tot plegat no és només en el terreny, diguéssim, estrictament polític, sinó que en aquests moments hi han debats molt rellevants en el si de la Unió Europea que afecten directament el nostre model de creixement econòmic, i la Generalitat, amb l'actual marc legal, tant en l'Estatut d'autonomia com en la llei d'acció exterior, contempla mecanismes específics de participació de la Generalitat en la conformació de les decisions de la Unió Europea.

I aquí dos reglaments que estan en discussió. El conegut com a «Biotech Act», que és una norma europea o un reglament europeu, tot just ara està començant el seu tràmit, fonamental per al sector biotecnològic i per al sector de la salut. Nosaltres som líders a l'Europa del sud en aquest camp, estem jugant a la primeríssima divisió. Durant vint-i-cinc anys hem construït un sistema de recerca molt competitiu –vostè el coneix millor que jo, consellera. I sobre la Biotech Act, què està formulant el Govern? Ha fixat una posició? Ha traslladat a la Comissió Europea quines són les prioritats del Govern de la Generalitat? Quines especificitats de la Biotech Act han de respondre les nostres demandes? No ens consta que aquí el Govern hagi tingut cap mena d'iniciativa, no?

O, per altra banda, en una fase més primerenca, no?, però està tirant-se endavant també un altre reglament, la llei..., conegut popularment o més, així, de manera col·loquial com la llei d'acceleració industrial, que pretén situar el PIB industrial del conjunt de la Unió al voltant del vint per cent, que pretén reforçar l'autonomia tecnològica europea; crear ocupació de qualitat; reduir dependència estratègica en aquest context geopolític nou; un canvi d'orientació de la política econòmica de la Unió Europea, fugint de la lògica més neoliberal, i reforçant una mirada més keynesiana, d'alguna manera.

I aquí què hi diu la Generalitat? En un reglament que té el risc d'estar dissenyat per les lògiques dels estats i que no respongui a les dinàmiques de regions industrials com Baviera, com Llombardia, com Baden-Württemberg, com Flandes, com Catalunya, no?, i en el què la Generalitat hauria d'estar defensant un paper de la Generalitat en el disseny d'aquesta política.

O, finalment, una discussió molt rellevant. Esquerra Republicana va..., a través de la nostra portaveu a la Comissió d'Exteriors, la senyora Balsera, té plantejada una proposta de resolució, no? Estem en una discussió del marc financer plurianual 2021-2027, i hi ha molta preocupació sobre l'orientació d'aquesta política de recentralització i de reducció dels recursos. I jo, en el paper que he llegit del Govern de la Generalitat en aquesta matèria, és un paper molt discret, i, per tant, senyora consellera, aquí també hi trobem a faltar iniciativa política, no?

I, finalment, en defensa dels valors democràtics, del multilateralisme, de la pau, dels drets humans en un context de retrocés democràtic en el que és necessari donar suport a les societats civils de molts països de situar la defensa dels drets humans en el centre de la nostra política exterior.

També els hi notem, també els notem..., no veiem la seva iniciativa. I senyora consellera, no es poden conformar en ser una comunitat autònoma més. Almenys la tradició que ha caracteritzat les polítiques dels darrers anys amb governs de sensibilitats polítiques diferents en el camp exterior, han estat sempre valentes, audaces, no escudant-se en que no érem un estat.

Però en aquest context tan incert, tan diferent del que hem viscut, més ara, necessitem que la Generalitat, el Govern de Catalunya, digui la seva en defensa dels interessos de la societat catalana, de l'economia catalana, de les empreses catalanes, dels treballadors catalans, però en defensa també dels valors que compartim com a societat.

I faig meua una expressió que també va utilitzar el primer ministre del Canadà a Davos fa alguns dies, i que crec que també ens afecta a nosaltres, no? La seva reflexió sobre el paper del que ell definia..., les potències mitjanes, deia: «Si no estem a la taula, serem al menú.»

Senyora consellera, si la Generalitat no està a la taula, Catalunya estarà al menú. Li demanem que estiguin a la taula per discutir aquestes coses.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. Gràcies a vostè, diputat. Per la resposta, té la paraula la consellera d'Economia i Finances, la senyora Àlicia Romero Llano. Quan vulgui, deu minuts.

Àlicia Romero Llano

Gràcies, president. Bé, bon dia. Diputat Campuzano, un plaer debatre amb vostè; em sembla que no n'havíem tingut ocasió. Aquesta interpel·lació sobre la posició i lideratge de Catalunya, ara he entès que es referia en el context europeu, no? Quin paper ha de tenir Catalunya en el paper europeu. Jo l'havia accentuat d'una altra manera, però, evidentment, em cenyiré, doncs, a la seva visió, que és una visió de quin paper ha de tenir Catalunya dins d'Europa.

Bé, és veritat que la situació geopolítica és complicada. Ens venen uns temps de molta incertesa, i on és important que Catalunya formi part de la resposta europea, si és que som capaços que Europa doni una resposta unitària, que veient com estan anant les coses i els darrers discursos d'aquests dies, doncs, un es lamenta de que a Europa no siguem capaços de tenir una posició única i forta davant d'aquestes incerteses, no?

Però jo crec que és bastant inequívoc que el Govern de la Generalitat, amb el president Illa al capdavant, ha fixat la nostra posició amb relació al conflicte a l'Orient Mitjà. No ha passat amb tots els partits polítics. Nosaltres hem dit clarament que no estem a favor d'aquesta guerra, que és una guerra que està trencant

l'ordre internacional, les normes internacionals de les que ens hem dotat per generar un entorn d'estabilitat i de pau, i amb això crec que hem sigut molt clars; ho ha estat el president en totes les seves intervencions des de que va esclatar aquest conflicte.

Però és veritat que no només és aquest conflicte que ens genera incertesa, i ho deia vostè molt bé, no? És la confrontació i la polarització a la nostra societat, és aquest creixement dels populismes que escoltem, per desgràcia, massa en aquest Parlament, és aquesta desinformació que se suma a les mentides que van per les xarxes en forma de veritat i que molta gent es creu. I és aquí on caldria més que mai que les forces democràtiques ens uníssim per ser capaços de fer front, doncs, a aquests vents que venen que no són positius ni, òbviament, optimistes.

Saben que tenim una conselleria d'Exteriors i Relacions amb la Unió Europea. Es va voler fixar, justament, les relacions amb la Unió Europea, perquè per nosaltres és el primer referent que tenim. Nosaltres formem part d'Europa, som un territori absolutament europeista, i, en aquest sentit, estem treballant molt perquè la nostra veu s'escolti en les regions, en el Comitè de les Regions, on el president ja hi ha estat, va poder parlar en català, i on marquem el nostre accent, i com Catalunya vol formar part d'aquesta resposta i marca també algunes prioritats.

Vull recordar que en aquell discurs el president va parlar d'habitatge com un tema central i prioritari al nostre país, i com, justament, arran d'aquella i d'altres intervencions, Europa s'està replantejant alguns aspectes pel que fa a la política d'habitatge, les inversions en habitatge i els recursos en aquesta matèria.

Però també vull recordar que formem part dels Quatre Motors d'Europa, que això ja ve de lluny, que estem tenint bastantes reunions i trobades i jornades a Catalunya i a altres territoris, tant el francès, com l'alemany i l'italià, justament per defensar la nostra veu en l'àmbit industrial i econòmic. Aquests Quatre Motors d'Europa són potències industrials. Ho havíem estat sempre. I ens trobem per veure com podem defensar la nostra posició a una Europa cada vegada, doncs, més divergent.

I, en aquest sentit, doncs, estem treballant amb ells àmbits de política industrial –ho deia vostè també–, de recerca, com guanyem en innovació, perquè és veritat que hem anat guanyant posicions, però encara ens queda molt camí per recórrer. Encara no som capaços de localitzar tot el coneixement en el territori en forma de noves empreses, i, per tant, innovant més amb tot aquest estoc de coneixement que generem al nostre país.

I estem parlant amb ells d'això i de quins sectors estratègics en l'àmbit industrial, no? Perquè aquest és un tema, per a nosaltres, molt rellevant, i saben que estem treballant molt en l'àmbit dels satèl·lits, és a dir, de l'espai amb els xips, amb els semiconductors. Per tant, també fixant amb ells quines són les nostres prioritats i com podem enfortir aquests àmbits estratègics des del punt de vista industrial perquè Europa es reforci, no?

I, per tant, jo crec que sí que estem demostrant la nostra veu en aquells àmbits europeus dels que formem part d'una manera molt determinada, per la nostra idiosincràsia o singularitats, però també en àmbits més de tipus estats. Al final, nosaltres no som un estat, no formem part de molts òrgans, però, per exemple, en l'àmbit de la pesca, doncs, el conseller Ordeig ha explicat moltíssimes vegades com nosaltres lideràvem o érem els portaveus de les comunitats autònomes en l'àmbit de la pesca i com hem participat... Feia molts anys, més d'una dècada, que no s'hi participava, i s'ha pogut escoltar la nostra veu, també en l'àmbit de la pesca, on s'ha d'escoltar el Mediterrani, hem defensat els pescadors. I, en tot cas, el que hem de fer moltes vegades és ser crítics amb Europa quan prenen decisions des de despatxos tan allunyats de la realitat. Però hem sortit a ser crítics, a donar la nostra opinió, a fixar la nostra posició per defensar els interessos de Catalunya, no? I aquest és un exemple que també, doncs, crec que val la pena recordar.

També vull dir, en l'àmbit europeu, la competitivitat de Catalunya, el lideratge econòmic del nostre país, malgrat que tenim dèficits, i sempre dic que generem prosperitat, però no la repartim prou bé..., però, en l'àmbit del lideratge econòmic, doncs, estem també liderant projectes europeus, com pot ser, ara, amb la candidatura de la gigafactoria a Móra, o estem desenvolupant el projecte Innofab per fer prefabricació de xips, que és un projecte que ja venia de l'anterior Govern, o potenciant l'empresa Open Chip, que surt del BSC, també per dissenyar xips que es puguin comercialitzar i xips que competeixin amb els que en aquests moments hi ha, no?

Per tant, estem alineats amb molts dels aspectes que marca Europa, que va marcar aquell informe Draghi i Letta, que ens agradaria que s'estiguessin desplegant amb molta més ambició. Però nosaltres, malgrat que Europa ho faci, a vegades, de manera tímida, estem empenyent cap aquí.

Tenim un repte, i ho ha dit vostè, és veritat, que és el pla financer plurianual, aquest quinquenni que ha d'aprovar la Unió Europea. Aquí estem fent reunions, bastantes. Ha fet reunions el conseller Duch, el conseller Dalmau, el meu equip també. Ara espero que les properes setmanes puguem anar a tenir més reunions. Però hem tingut reunions amb els responsables per marcar la nostra posició i donar la nostra visió, sobretot pel que fa a la regionalització dels recursos. És a dir, no podem centralitzar com vol i com plantejava la Unió Europea, sinó que hem de ser capaços de que aquests recursos es territorialitzin, es regionalitzin i tinguin molta més força les polítiques regionals a la Unió Europea.

Crec que amb això hem anat guanyant, amb les veus que s'han anat posant sobre la taula, també la de Catalunya, i, per tant, doncs, en aquest sentit, hi seguirem treballant. Segur que es pot fer més, eh?, diputat Campuzano. No li vull dir que el que vostè digui no sigui així. Jo crec que sí que tenim un lideratge i que estem defensant Catalunya a Europa, marcant les nostres posicions amb els organismes on estem, com deia, els quatre motors d'Europa, però també al Comitè de les Regions o també en les polítiques de l'Euromediterrània, però és cert que segur que podem fer moltes més coses.

I probablement també per generar..., o per lluitar contra aquestes incerteses que ens arriben de molts tipus, com vostè deia, doncs, també, jo crec que és important que Catalunya, no només el Govern..., perquè vostè interpel·lava el Govern. Jo crec que no és només el Govern. Jo crec que és el conjunt de les forces polítiques que ens hem d'interpel·lar.

Jo crec que seria molt millor si fóssim capaços d'unir, d'unir-nos i decidir conjuntament pensant en Catalunya. I, en aquest sentit, doncs, crec que tenim camí a fer. Camí a fer, doncs, per intentar sumar esforços, cercar allò que ens uneix i intentar donar una resposta conjunta, no només del Govern, que, a més a més, ja ho sap, és un govern en minoria, sinó amb totes les forces polítiques que estem representades en aquest Parlament, i que hem de demostrar, doncs, que som molts, que tenim molta més força per defensar el país.

I això s'ha de fer també amb polítiques d'estabilitat, i una de les polítiques d'estabilitat, doncs, per exemple, és un pressupost. És a dir, quin lideratge podem tenir si no som capaços d'aprovar un pressupost en aquests moments de tantes dificultats, en aquests moments on l'extrema dreta creix.

Jo crec que hem de ser capaços amb un Parlament en el que les forces progressistes sumem i podem tenir una resposta conjunta, doncs, fer-ho d'una manera decidida. Crec que també això seria lideratge i una manera de posicionar Catalunya a Europa, perquè l'estabilitat, ja ho sap vostè, doncs, és la base de moltes de les polítiques que es poden desenvolupar i de la imatge també que un país demostra més enllà quan planteja, doncs, les seves prioritats i els seus requisits.

Per tant, seguim parlant, i, en tot cas, després li responc algunes altres coses. Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per la rèplica, durant cinc minuts, té la paraula el diputat Carles Campuzano i Canadés. Quan vulgui.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Consellera, no venim a debatre encara de pressupostos. Ho farem la setmana vinent. Jo només li vull recordar allò de *pacta sunt servanda*, no? Aquest és el plantejament d'Esquerra Republicana en aquest debat, i, per tant, ja sap a què em refereixo.

Miri, en la interpel·lació partien de la idea, evidentment, de que el Govern fa coses. El Govern assisteix a reunions, el president de la Generalitat fa posicionaments públics, el Govern i els seus equips elaboren documents... Però el que volíem evidenciar, i crec que la seva resposta així ho demostra, és que en un dels moments històrics més greus, més complexos, més refundacionals, en el que no sabem el món cap a on acabarà girant ni el projecte europeu cap a on acabarà girant, la Generalitat no hi és.

No hi és en la dimensió del moment que estem vivint, i té a veure amb una crítica que li formulem des de fa temps des del grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: que falta ambició, que falta lideratge, que falta mirada, que falta consciència de que aquest país pot aportar-hi.

I, per tant, haig de dir-li, senyora Romero, senyora consellera, que la seva intervenció em decep. Perquè, a més a més, és que no són menors les discussions, per exemple, dels dos reglaments que jo li citava. O sigui, no és menor el futur reglament d'acceleració industrial, no?

Està defensant el Govern la participació directa de les regions en el desplegament d'aquest reglament? Està defensant l'accés directe del Govern de la Generalitat en els programes europeus que es derivaran d'aquest reglament? Està defensant el reconeixement dels ecosistemes regionals d'innovació com el que tenim nosaltres? Estan defensant-ho? Han fixat..., tenen un document sobre el que en aquests moments és una proposta que està circulant per part de la Comissió Europea, es defensin la Bioregió catalana, el sector de l'automoció i la mobilitat elèctrica, la química de Tarragona, la indústria alimentària, el sector tecnològic? Estem fixant una posició sobre aquestes qüestions? És que no ho veig. O en el reglament del Biotech, molt avançat en un país que hem fet una aposta per tindre *start-ups*, per tindre centres de recerca de referència. Recolzem un model que es recentralitza i ens obvia? O defensem les estratègies que li interessin a Catalunya?

Quan li diem «la manca d'ambició», no és una apel·lació genèrica o un plantejament, diguéssim, estrictament polític des de la lògica d'un partit polític independentista que..., no, no, escolti, li estem parlant també d'interessos concrets que expliquen allò que és un eslògan del seu Govern, que és la «prosperitat compartida» —és un eslògan del seu Govern. Doncs, miri, avui les garrofes de la prosperitat d'aquest país, en bona part, ens les juguem en dos normes que s'aprovaran a la Unió Europea en els propers anys i que —sap millor que jo— són reglaments que són d'aplicació directa, i val la pena que aquí tots plegats, també el Parlament de Catalunya en el seu conjunt, sobre les decisions europees, hi fixem el focus. Bona part de les nostres legislacions s'acaben derivant dels marcs comunitaris de la Unió Europea.

Això demana ambició, demana idees, demana propostes, o en aquests moments, eh?, fins i tot, en el que les incerteses econòmiques que provoca l'agressió nord-americana i d'Israel a Iran sobre els preus del petroli i del gas, hi han governs europeus que estan plantejant l'aixecament de les clàusules del pacte d'estabilitat. El Govern de la Generalitat està en aquesta posició? Està defensant davant del Govern de Madrid que Espanya defensi aquesta posició? El president de la Generalitat ho està traslladant a la Comissió Europea? Perquè és molt rellevant. Crec que han tingut algunes reunions amb els interlocutors econòmics i socials. Probablement,

si es perllonga la guerra –i, per tant, l'impacte en les famílies, en les empreses, és rellevant–, caldrà suspendre el pacte d'estabilitat, per donar més marge als governs europeus. Alguns governs europeus ho estan plantejant. Què hi diu el Govern de la Generalitat al respecte? No els hem escoltat.

I, per tant, jo, consellera... Li reclamem ambició, li reclamem idees, li reclamem propostes i li reclamem que Catalunya jugui a la primera divisió des dels seus límits. Algú em recordava aquests dies que aquest any el Parlament celebrarà els mil anys de les assemblees de pau i treva. Crec que també, en el context internacional de guerra que estem vivint, posar en valor aquest element que també ens singularitza com a nació val la pena. Però això demana un govern de la Generalitat que es cregui que som una nació i que actuï en conseqüència, no un govern de la Generalitat que assumeixi que som una comunitat autònoma i que gestionem una autonomia; No, no som aquí per gestionar l'autonomia sinó per servir la nació.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Per a la rèplica –cinc minuts–, té la paraula la consellera Àlícia Romero Llano. Quan vulgui.

La consellera d'Economia i Finances (Àlícia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputat, no puc estar d'acord amb que ens falta lideratge a Europa. No puc estar d'acord perquè no només el conseller Duch sinó tots els consellers que tenim matèries que afecten clarament les polítiques europees les estem defensant: ho està fent la consellera Montserrat, el conseller Ordeig, jo mateixa... És a dir que no l'hi puc acceptar, perquè estem anant a Europa a defensar Catalunya. No com un territori més, sinó com el que és en aquests moments, un líder econòmic, en molts àmbits. Estem defensant el nostre paper a la política industrial; a més a més, amb projectes molt ambiciosos. N'hi he dit alguns: en àmbits estratègics, com l'àmbit de l'espai, en l'àmbit dels semiconductors, per posar només dos exemples; amb apostes i inversions importants i dient-li a Europa «aquí està Catalunya», que té un gran coneixement en l'àmbit de la recerca i que volem seguir sent-ho també en l'àmbit de la innovació, constituint, creant empreses que ens aportin valor i que ajudin Europa a donar una resposta a aquests reptes geopolítics i econòmics que tenim.

Per tant, no puc estar d'acord amb això i, a més a més, com que formem part també d'altres grups més enllà de la Unió Europea, com és els Quatre Motors per a Europa o com és el Comitè de les Regions, en el que nosaltres estem defensant clarament la nostra posició. L'hi vaig dir: el president Illa va anar a defensar la regionalització del quinquenni financer d'Europa. I ho estem fent en molts altres espais, és a dir, ho estem fent i, per tant, i ho seguirem fent. Ara bé, escolti'm, potser sí que és un element de debat i de consens amb les altres forces polítiques i, per tant, veurem aquí si tenim un marge de millora.

Ara, jo l'hi dic, en moments d'inseguretat també cal que siguem capaços d'unir-nos. Vostè ara... No toca parlar de pressupostos, no en parlarem, però jo sí que crec que necessitem ser capaços de trobar els espais de consensos i unir-nos per donar una resposta conjunta des de Catalunya. I al final el pressupost és un element important, perquè són 50.000 milions d'euros al servei del país i de la millora del país. També de la política econòmica, que en aquest cas hi ha 11.000 milions d'euros en el pressupost dedicats a infraestructures, energia, aigua, política industrial, coneixement; és a dir, elements que ens empenyen i ens ajuden a continuar sent líders a Europa en molts àmbits.

Per tant, jo crec que estem deixant molt clara la nostra posició. Jo crec que Catalunya és líder en molts elements. Ha parlat vostè de la recerca. Aquí és obvi que som un referent a Europa. I atraiem moltíssims projectes europeus –molts més del que ens pertocaria per població– i ho fem per la nostra capacitat competitiva en

aquest sentit. I ho hem fet també i ho hem demostrat amb els fons europeus Next Generation, on hem sigut capaços d'atraure prop de 10.000 milions d'euros. Per què? Doncs perquè tenim unes fortaleses econòmiques que fan que aquests recursos hagin pogut arribar i ara estem analitzant també l'impacte d'aquests fons europeus, que s'acaben a l'agost i que, per tant, veurem quin és l'impacte que ha estat en la nostra economia.

Parlava vostè de les respostes també al conflicte d'Orient. Bé, una de les coses que ens van demanar els agents socials i econòmics el dissabte, que vam tenir reunió, és «no alarmem». És a dir, estiguem amatents al que està passant i a com evoluciona aquest conflicte i, a partir d'aquí, quan tinguem una mica més clares les conseqüències, prenem decisions. Ens ho deien ells el dissabte, «els tornem a convocar aquesta setmana». Estem monitoritzant les dades econòmiques per veure com estan anant tots aquests efectes. Escoltarem i després decidirem, com hem fet sempre, però tampoc cal que posem el carro davant dels bous. És a dir, és important que nosaltres tampoc alarmem excessivament la societat. Ara, hem de donar les respostes quan toqui, sí, i ho hem de fer de manera valenta i ambiciosa com, per altra banda, hem fet en altres moments, com ha estat el cas dels aranzels de Trump o es va fer amb la guerra d'Ucraïna per part d'altres governs.

Jo, sincerament, no puc estar d'acord amb aquesta falta de lideratge..., que vostè ens demana a Europa, perquè crec que l'estem demostrant, també amb la lluita que hem fet pel català a Europa i en molts àmbits i vull tornar a referir-me al conseller Ordeig. Ara, escolti'm, si vostè diu «no, però hauríem de parlar més de quina resposta donem a molts elements o amb el paper de Catalunya a Europa», doncs escolti'm, jo li prenc la mà i penso que aquí en podem parlar i podem ser capaços d'anar no només al Govern de la Generalitat, que representa tothom, sinó a les forces polítiques per intentar ser més forts i tenir més força davant la Unió Europea.

I jo hi insisteixo, per servir la nació, res millor que tenir uns pressupostos que ens donin estabilitat i 50.000 milions d'euros per dedicar a totes aquestes polítiques que ens han de fer referents a Europa.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes

300-00269/15

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer aquesta exposició, durant deu minuts, té la paraula el senyor Pere Lluís Huguet Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, vicepresident. Bona tarda. Consellera, diputats... Miri, portem aquí una interpel·lació sobre les inversions previstes i desaparegudes. Aquelles inversions que interessen als ciutadans de Catalunya, però que han desaparegut; en concret, portarem dos inversions que volem que ens donin explicacions, què ha passat amb elles i quin és el futur d'elles. Miri, tenim, per un costat, els ciutadans del Vallès. Estan cansats de tindre embussos per anar a treballar cada dia. Tenim, des del 2023, un acord del Govern de la Generalitat amb el Govern de l'Estat per fer el Quart Cinturó, la B-40, i tenim propostes per part del PSC, senyor Salvador Illa, que diu que «presiona a Aragón para tener definido el trazado y la financiación de la B-40 antes de las elecciones municipales». *(L'orador mostra un full.)*

Jo, com la consellera abans ha dit que no li agradaven els cartellots, també porto cartellots.

Què ha passat amb la B-40? Que el senyor Illa... I, a més, algunes vegades inclús amb gràcia, cosa estranya amb el senyor Illa, però bé. Vull dir, deia, sobre la B-40, «que li diguin com vulguin; no serà un carril bici el que farem». Bé, «ojalà» haguéssim fet un carril bici, perquè de moment res i els ciutadans del Vallès cada dia patint els embussos. I volem saber que ens diguin què li ha passat això –no ho hem vist als pressupostos de la Generalitat–; volem saber que aquest acord amb el Govern del 2023, si al final executaran aquesta infraestructura necessària per als ciutadans. Ara, potser, clar, com que els comuns els hi deien que no i tot això, potser això ha estat pacte..., ha estat als pressupostos. Bé, doncs volem explicacions, i, per tant, creiem que tenim necessitat de que els ciutadans del Vallès sàpiguen què passa amb el Quart Cinturó, essencial per a la seva vida diària.

Però tenim una altra inversió, que aquesta potser ens afecta..., i jo he portat aquí ja unes quantes vegades..., i en aquest punt m'agradaria saludar el regidor de Roda de Berà que ens acompanya i que havia sigut membre d'aquesta taula, el senyor Rafa Luna; els regidors de Cambrils, el tinent d'alcalde i la regidora de Turisme, David Chatelain i Patricia de Miguel, i els empresaris de l'Associació d'Empresaris de Cambrils, que estan aquí per escoltar també especialment les seves respostes..., i perquè portem des de fa ja molts anys esperant una inversió important al territori, que és el Hard Rock –és el Hard Rock–, que ja hem portat aquí unes quantes vegades. Hem parlat no sé quantes vegades del Hard Rock i volem saber si també és objecte del pacte amb els comuns per aprovar aquests pressupostos. I escolti'm, miri, «el Hard Rock és víctima d'un govern que no pren decisions». Això ho podria dir jo (*l'orador mostra un full*), però no; ho va dir el senyor Salvador Illa –això ho va dir el senyor Salvador Illa. Porten anys sense prendre's decisions, i, a més, va puntualitzar que «aquest retard posa en risc la credibilitat del president Aragonès». Ho canviem ara? Hi posem «posa en risc la credibilitat del president Illa»? Són paraules del president Illa.

Permeti'm que li faci un petit recordatori; no tenim molt de temps, però el 2014 s'aprova la llei; al setembre del 2015, les bases del concurs. El 2016 s'aprova el PDU –veuen? Hi ha una concatenació de fets–; el 2018 s'ha resolt el concurs i al desembre del 2020 es declara ferma la sentència que anul·la el PDU, i, des de llavors, 2020, sis anys, consellera –sis anys, res–; sis anys, res..., per fer un informe d'impacte ambiental –sis anys per fer un informe d'impacte ambiental. Bé, és la solució que tenen vostès per parar el Hard Rock. Aquí al Ple, vam portar al Ple del 12 de desembre del 2024 una moció per part del Partit Popular, que es va aprovar, en la qual es demanava que es fes l'informe d'impacte ambiental. Què han fet vostès? Res. Més d'un any des d'una resolució d'aquest Parlament dirigida al Govern perquè aprovi l'informe d'impacte ambiental i, per tant, aprovi el PDU del Hard Rock. Què han fet? Res, en un any i mig.

És més, el propi informe de compliment de la moció obvia parlar del Hard Rock, que era una part important d'aquella moció. Ni tan sols parla del Hard Rock, l'informe de compliment. Per tant, miri, volem saber què pensen fer: digui'ns si faran el Hard Rock o no; si faran l'informe d'impacte ambiental..., i no em digui que això correspon a la conselleria..., que això ja ens ho van dir una altra vegada, que això correspon a la conselleria de Medi Ambient i serà la conselleria de Medi Ambient la que... No, escolti'm, és el Govern de la Generalitat. Què pensen fer? –Què pensen fer?– Pensen tirar endavant? Perquè escolti'm, sis anys sense fer res. I saben lo que representa això per als ciutadans de Tarragona? Saben lo que representa? Doncs miri, 2.000 milions d'inversió, més de mil habitacions d'hotel, un centre de negocis, un palau per a concerts. Ocupació: llocs de treball directes, 2.100; indirectes, 11.500. Això és lo que representa per als ciutadans de Tarragona. I vostès, doncs, continuen pensant en que no hi ha res..., no han fet res des del 2020. Llavors, bé...

Jo sé que li fa molta gràcia al dels Comuns... (*Veus de fons.*) Vull dir, no, no... Jo sé que li fa molta gràcia. (*Veus de fons.*) Escolti'm, miri, escolti'm... Estic parlant jo. Si vol, després parli vostè. Però jo lo que li diré és que, miri, des de que vostès van vetar el pressupost d'Aragonès per oposar-se al Hard Rock, zero diputats a Tarragona. Aquesta és la conseqüència. (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta és la conseqüència: zero diputats. (*Veus de fons.*) Zero diputats.

Escolti'm, consellera, miri, estan aquí els representants de les empreses de Cambrils, interessats. Digui'ns, simplement, si es farà el Hard Rock o no es farà. Digui'ns si aprovaran l'informe d'impacte ambiental, que porta sis anys sense fer-se. I li diré una cosa, miri, quan jo vaig vindre a aquest Parlament, al començament de la legislatura, vam fer ja una interpel·lació sobre el Hard Rock, i els hi vaig dir: «Escoltin, si no és fa el Hard Rock haurem de pagar..., la Generalitat, una indemnització important, de les més grosses, a qui s'ha adjudicat el concurs.» I em recordo que la bancada esquerra va començar a cridar: «No, no és cert, no és cert, no és cert.» Se'n recorda? Van dir tots: «No és cert.» I, després, vam descobrir que hi havia un informe que fins estava avaluat, recordo que gairebé eren 50 milions d'euros, la indemnització. Que, a més, vaig demanar jo l'informe, i ens van ocultar l'annex on estava la informació.

Miri, li faré un altre anunci. Sí vostès continuen així, s'estan aproximant a complir els requisits de lo que és la prevaricació omissiva. (*Veus de fons.*) No, no, escolti'm... Vull dir, demani també un informe, i potser tindrà un ensurt, perquè lo que estan fent..., sis anys sense complir un acord de la Comissió Territorial d'Urbanisme, en la qual s'acorda tirar endavant el projecte del Hard Rock, durant sis anys, això frega ja lo que és la prevaricació omissiva. Demani un informe, i potser tindrà un ensurt.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per a la resposta –deu minuts també– té la paraula la consellera Alícia Romero Llano. Quan vulgui.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Bé, diputat, contestaré... Jo no he dit mai, mai aquí, crec: no contesto una pregunta perquè és d'un altre conseller. Jo no. No, ho dic perquè diem les coses amb una alegria..., i no, jo mai. Jo contesto les preguntes. I, si no ho sé, dic que no ho sé i ho preguntaré. Però no he deixat mai de respondre una pregunta perquè és d'un altre conseller, només faltaria. La responsabilitat és del Govern.

B-40. Miri, el 2023, que jo sàpiga, el president Illa no era president de la Generalitat. El 2023 el president era Aragonès. Nosaltres van pactar el pressupost, i en aquell pacte apareixia, doncs, que havíem de fer la B-40. Que aquesta era una obra importantíssima per a Catalunya, que feia trenta anys que estava encallada i que s'havia de desencallar. I això es va acordar. Si no van començar les obres en aquell moment doncs demani vostè explicacions a l'anterior Govern.

En tot cas, què està fent el Govern en aquests moments presidit per Salvador Illa? Posar en marxa la maquinària. Hem signat una encomanda de gestió que ens ha fet el Govern d'Espanya a la Generalitat de Catalunya, amb 200 milions d'euros per començar a fer aquesta obra. S'estan iniciant ara els estudis i, per tant, aquesta obra anirà. No la veurem de manera imminent, perquè és una obra complexa, difícil –ja ho sap vostè–, però en aquests moments hi ha signada l'encomanda de gestió, el conveni entre l'Estat i la Generalitat, amb 200 milions d'euros transferits, i ara comencem els estudis preliminars d'aquesta obra. Per tant, nosaltres complirem la nostra paraula. Estem governant des de l'agost del 24 i hem posat a treballar maquinària perquè això sigui possible. Per tant, això es farà. El president Illa té paraula, compleix els acords, i això es farà. I, de fet, ja ha començat la seva tramitació amb la part inicial d'aquesta obra, que són els estudis pertinents.

També li vull dir que vam posar... –encara que a vostè no li agradin els Comuns i els critiqui sempre–, però en els acords a què hem arribat amb els Comuns per l'any 26 hem incorporat també l'estudi del tram entre Sabadell, Terrassa i l'Autònoma, que és una bona proposta, una proposta que fins i tot ha aplaudit la Cecot. I, per tant, a nosaltres també ens sembla que millorar la mobilitat del Vallès Occidental i d'aquell entorn és molt rellevant, no només des del punt de vista viari, sinó també, doncs, en aquest cas, a través d'un tram, també, molt necessari, no? –i que estem treballant ja en la segona fase a Tarragona–, i que creiem que pot millorar la mobilitat de totes les persones que es mouen a l'entorn de l'àmbit universitari i també treballadors que es mouen en el Vallès Occidental entre aquest territori tan industrialitzat i on hi ha, doncs, tanta activitat econòmica, no? Per tant, escolti, estigui tranquil que la B-40 ja ha començat a caminar. Estem en els estudis preliminars i, per tant, aquesta obra, doncs, ja està en marxa. I, a més a més, com l'hi dic, altres elements de millora de la mobilitat, com és, per exemple, aquest estudi que iniciem ara amb el tram Sabadell, Terrassa i l'Autònoma.

Hard Rock. Escolti'm, nosaltres vam votar a favor d'aquella llei del 2014. No sé què van fer vostès. Nosaltres la vam votar i sempre hem estat empenyent perquè aquest projecte vagi endavant, perquè ens semblava que era important, doncs, per a aquell territori, complementar Port Aventura amb un projecte lligat al turisme de reunions, al turisme de congressos, que era molt rellevant i que, a més a més, ens demana el sector, no? Per tant, nosaltres ho hem empès des de sempre. El 23 també ho vam posar, és veritat, en l'acord pressupostari, i en l'acord d'investidura de l'any 24 es va incorporar la modificació de la fiscalitat. I el que hem fet en aquest any doncs és modificar la fiscalitat; augmentar la fiscalitat sobretot del joc, que també hi ha una part petita, però hi ha una part del joc en aquest projecte del Hard Rock, i això, doncs, s'ha fet, que era el compromís d'investidura que teníem amb Esquerra i amb els Comuns. Per tant, això s'ha fet. I ara, evidentment, cal acabar els informes i també veure quina és la decisió dels inversors, que són els que van guanyar aquell concurs. Perquè és veritat que hem canviat la fiscalitat i hem de veure, finalment, doncs quines són les seves intencions.

Ara, jo també li voldria dir una cosa. El Camp de Tarragona augmenta les inversions amb relació al 23 un 172 per cent –172 per cent. Les inversions al Camp de Tarragona augmenten d'una manera espectacular en el pressupost de la Generalitat. És veritat que hi ha moltíssimes comarques i territoris que augmenten per sobre del seixanta. Però és que lo de Tarragona és espectacular. I podria donar algunes obres: el Joan XXIII, el tramvia al Camp de Tarragona, que ara comença la seva segona fase, el Palau de Justícia. Per tant, moltes obres que comencen i que augmenten considerablement aquest tant per cent de la inversió que fem aquest 2026.

I, a més a més, projectes en tota la província importants, com, per exemple, vull recordar la gigafactoria a Móra. I l'esforç que s'està fent amb els fons nuclears per atraure inversions i augmentar la capacitat econòmica d'aquest territori, no?

Per tant, en fi, jo diria que a Tarragona estem empenyent moltíssims projectes, no només des de l'àmbit econòmic, també des del punt de vista de les infraestructures –equipaments educatius, equipaments sanitaris–, i això també és molt important, perquè posem les condicions perquè en aquell territori hi hagi activitat i passin coses.

I jo l'hi vull recordar: el pressupost de la Generalitat de l'any 2026, en el que vostès han presentat una esmena a la totalitat, presenta un rècord d'inversions de 4.146 milions d'euros per a l'any 2026, un quaranta-cinc per cent més del que hi havia el 23, la xifra més alta des del 2010. Per tant, és una xifra molt considerable per poder fer inversions. La capacitat inversora de la Generalitat ha augmentat, gràcies a l'augment dels ingressos –també a la bona gestió– en aquest temps. I jo crec que hem d'aprofitar aquesta capacitat inversora per, hi insisteixo, doncs invertir no només en infraestructures –que és el que pensem moltes vegades: infraes-

estructures ferroviàries o viàries—, sinó també en equipaments educatius i sanitaris, en els que hi ha deficiència, no només a Tarragona, sinó també a tot Catalunya. I, per tant, 4.146 milions d'euros.

Hem tancat aquest 25 amb un executat d'inversió de prop dels 3.200, per tant, va augmentant la capacitat inversora, que també crec que és molt important al país. En tot cas, sobre aquests dos projectes que vostè em demanava, jo crec que estan encarrilats i estan en marxa. I esperem doncs també les properes setmanes com van avançant, perquè són projectes complexos que hauré d'anar veient com evolucionen al llarg dels propers mesos.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, consellera. Per a la contrarèplica, de cinc minuts, té la paraula el diputat Pere Lluís Huguet.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, vicepresident. Consellera, molt content de que tinguin ja... Però, escolti, arribem tard, eh? I ara comencen els estudis de la B-40? I l'acord és del 2023. Ja ho sé que no governaven vostès el 2023, però vostès ja fa un any i mig que governen aquí, eh?, quasi dos anys, eh? O sigui, i ara comencen els estudis? Bé, escolti'm, anem tard. Els ciutadans del Vallès volen solucions més àgils.

Però, escolti'm, jo no li he preguntat per la resta d'inversions a Tarragona. Escolti, jo, encantat de que inverteixin a Tarragona. Estem una mica cansats de que anunciïn moltes inversions que després no es fan, eh? Vull dir, després no es fan. Però jo no li he preguntat per tot això. Jo només vull saber una cosa, vull dir... Em diu: «El compromís d'investidura era rebaixar la fiscalitat.» I ara l'excusa és que a veure si l'inversor està d'acord amb la nova fiscalitat? Bé, han modificat vostès les condicions del concurs. Si no hi està d'acord, hauran d'indemnitzar-lo, eh? I tornem a lo mateix: suposo que tornaran a dir que..., ara tornaran a dir que no hi haurà indemnització, quan hi ha aquell informe? Ara no ho diuen.

I, escolti'm, jo no li he demanat totes aquestes... Jo li demano una cosa: miri, pugui aquí ara, després de contestar-me a mi, miri a la cara dels empresaris de Cambrils i digui'ls si es fa el Hard Rock o no, si aprovaran l'informe d'impacte ambiental i aprovaran el PDU. Sis anys sense que ho facin. Escolti, és fàcil, amb pocs..., no fa falta esperar ni mesos. Digui-m'ho: aprovaran l'informe d'impacte ambiental, sí o no? Aprovaran el PDU, sí o no? I després ja parlaran amb l'inversor sobre les modificacions de les condicions de l'adjudicació. Però només queda pujar aquí i dir-los-hi a aquests senyors, que són els que es juguen els seus diners, els que es juguen el seu treball. I vostès, sis anys sense fer absolutament res. *(Veus de fons.)* Com que què dic! Escolti, digui-m'ho vostè! Des del 2020, què hem fet amb el Hard Rock? Què hem fet? Digui'm. L'informe d'impacte ambiental, l'han fet? El tenen fet i amagat en un calaix? Digui-m'ho! Potser és que el tenen fet i està amagat en un calaix. I digui'm en quin termini publicaran l'informe d'impacte ambiental i, per tant, aprovaran el PDU. És molt simple, eh? Miri'ls i els hi diu a la cara.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Consellera, quan vulgui. Durant cinc minuts té la paraula, senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Senyor diputat, ha vingut vostè avui aquí a fer de lobbista. *(Veus de fons.)* Sí, evidentment, que és una cosa bastant habitual en el Partit Popular. Miri, em pensava que he sigut molt clara. Escolti, nosaltres governem des de l'agost del 24 —des de l'agost del 24—, amb un acord d'investidura amb Esquerra i amb els Comuns. Hem sigut molt clars amb això: s'ha augmentat la fiscalitat del joc!, no

de tot, del joc. I, a partir d'aleshores, s'estan fent les tramitacions urbanístiques oportunes perquè es pugui fer possible aquest projecte. Que, hi insisteixo, és un projecte que ha de complementar Port Aventura amb congressos de reunions, de congressos, importantíssim per a Catalunya, que en aquests moments ja està invertint d'una manera espectacular, amb Gran Via, per doblar els nostres metres quadrats per fer fires i congressos i que s'ha de complementar també amb Tarragona. Aquest és un compromís ineludible del Govern de la Generalitat, i hi estem treballant.

I a vegades les coses no són com vostès volen. No sé de què parlava vostè abans... No, escolti'm, no es pot prevaricar tampoc. I, per tant, nosaltres seguim els tràmits i seguim els processos que toquen, i esperarem a que hi hagin aquests informes i que s'aprovi aquest PDU perquè es pugui tirar endavant. Però nosaltres som defensors d'aquest projecte i ho hem fet sempre. I, per tant, escolti'm, l'hi puc dir de moltes més maneres, i si vol ho dic cantant, però és ineludible el nostre compromís amb aquest projecte. I no només amb aquest projecte: amb Tarragona –amb Tarragona. I en el Camp de Tarragona, on estem invertint –l'hi torno a dir– més del 172 per cent. I no són papers: hem licitat ja les obres del Palau de Justícia, hem fet obres ja al Joan XXIII.

No, escolti'm, diu que no, vostè. No li agrada escoltar el que no vol. Però ha vingut vostè aquí a fer de llobbista i a parlar-me de la B-40 i del Hard Rock! Doncs, escolti, jo li dic que a Tarragona passen més coses, que el Govern està invertint d'una manera decidida i prioritzant. No, és que el Hard Rock no és una inversió que ha de fer el Govern de la Generalitat. Estem en tràmits i amb un procediment que s'ha de seguir, perquè no ens podem saltar les normes –ja sé que vostès a vegades ho fan. No em parli de sis anys, perquè, nosaltres, des de l'agost de 2024 estem aquí. I hem pres les mesures i estem treballant perquè això sigui així. No sap comptar, perquè no portem encara dos anys.

Molt bon dia.

El vicepresident segon

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyora consellera. Passem..., abans de suspendre el Ple, llegirem la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del 8 de març, que va ser, precisament, adoptada ahir per la Junta de Portaveus.

Per fer aquesta lectura, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra Ollé, diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, que farà la lectura d'aquesta declaració. Si us sembla, esperem un moment que acabin d'entrar i de sortir la resta de diputats i diputades. Res, un minut..., uns minuts i farem aquesta declaració abans d'anar a dinar.

(Pausa.)

El president

Llegirem la declaració del Parlament de Catalunya, tal com ha dit el vicepresident, amb motiu del 8 de març; per tant, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé, diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, per tal de fer-ne la lectura.

La secretària tercera

«El Parlament de Catalunya, en el marc del Dia Internacional de les Dones, el 8 de març, expressa el seu compromís amb la lluita feminista per a l'erradicació del patriarcat i per a la garantia efectiva dels drets de totes les dones, entenent que no hi ha democràcia plena mentre persisteixin desigualtats estructurals de gènere, classe i origen.»

El Parlament de Catalunya reconeix el camí recorregut pel moviment feminista i homenatja les dones que al llarg de la història han impulsat conquestes decisives per a la llibertat i la justícia social i han fet possibles drets que avui sustenten el sis-

tema democràtic. Des de les primeres obreres i les sufragistes fins a les defensores dels drets sexuals i reproductius i d'una vida lliure de violències, el compromís col·lectiu de les dones ha estat imprescindible per a fer avançar la societat. Tanmateix, cal continuar aquest llegat, ja que les desigualtats encara persisteixen en molts àmbits: per exemple, la manca de corresponsabilitat en l'àmbit de les tasques de cura i de la llar; la bretxa salarial en l'àmbit laboral, que encara representa més d'un vint per cent, o la baixa presència de dones als espais de presa de decisió dels mitjans de comunicació i als consells d'administració de les empreses.

»El Parlament de Catalunya posa en relleu el llegat de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona de l'any 1976, que van representar un punt d'inflexió en la història del feminisme a Catalunya i van obrir espais de participació i transformació social després de dècades de silenci. Així mateix, destaca la contribució del moviment feminista i del teixit associatiu que el vertebrava i reafirma la determinació de continuar donant suport a aquesta tasca transformadora per a garantir un país on totes les nenes i totes les dones puguin viure amb llibertat, dignitat i igualtat d'oportunitats.

»El Parlament de Catalunya recorda que els drets de les dones són drets humans. Davant l'onada reaccionària de l'extrema dreta, que qüestiona el feminisme i aquests drets i que assumeix relats que neguen l'existència de desigualtats persistents, malgrat l'evidència de les dades, el Parlament s'hi oposarà frontalment. Aquesta distorsió de la realitat, juntament amb discursos que banalitzen les violències masclistes, exigeix refermar amb determinació el compromís amb la igualtat i els drets de les dones. Tot això es produeix en un moment en què les violències masclistes continuen representant una vulneració de drets en l'àmbit mundial i en què s'observa una regressió de drets tant en l'àmbit internacional com en l'entorn europeu. En aquest context, creixen forces reaccionàries que qüestionen els drets sexuals i reproductius i les polítiques d'igualtat. Aquesta situació és especialment preocupant en països com l'Iran o l'Afganistan, on les dones pateixen diàriament la vulneració de llurs drets més fonamentals.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya reafirma que la igualtat és un dret humà fonamental i un principi essencial de qualsevol democràcia plena; manifesta amb fermesa que no farà cap pas enrere en la defensa de la igualtat, la dignitat i els drets de totes les dones; reconeix que les desigualtats de gènere es concreten en la precarietat laboral, la bretxa salarial, la sobrecàrrega de treballs de cures no remunerats i la feminització de la pobresa, i es compromet a impulsar polítiques públiques valentes que transformin aquestes estructures.

»En conseqüència, el Parlament de Catalunya es compromet a continuar impulsant polítiques públiques per a combatre totes les formes de violència masclista, garantir i protegir els drets sexuals i reproductius, consolidar la coeducació i incorporar de manera transversal la perspectiva de gènere i la mirada interseccional en el conjunt de les polítiques públiques.

»Palau del Parlament, 11 de març de 2026.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Abans de suspendre la sessió, els recordo que ara, a l'Auditori President Lluís Companys, duren a terme l'acte institucional de commemoració del dia 8 de març.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i la consellera de Cultura.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a fomentar l'esport femení

300-00262/15

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per fomentar l'esport femení. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Bon dia, conseller Álvarez. Abans de dirigir-me a vostè, permeti'm adreçar-me també a tota la cambra, al públic que ens acompanya avui, que hi ha un..., i a les persones que ens puguin estar veient des de casa per televisió o per les xarxes, perquè els hi proposo un exercici molt senzill. Si jo ara demano que em diguin deu esportistes catalans homes, segurament la majoria de vostès podrien respondre ràpidament –vostè no, conseller, que segur que se'ls sap. Noms com Héctor Bellerín, Oriol Cardona, Pau Gasol, Marc Márquez... Segur, no?, diputats i diputades? Però si els hi demano la mateixa pregunta amb deu esportistes catalanes, què passaria? Probablement molts de vostès tindrien més dificultats per treure aquests deu noms. I això no és perquè no existeixin, és perquè històricament han tingut menys visibilitat.

Permetin-me recordar-ne només algunes: Aitana Bonmatí, Alèxia Putellas, Queralt Castellet, Laia Sanz, Paula Badosa, Iris Tió, Ona Carbonell, Núria Marquès, Anni Espar i Laia Palau. Totes elles són referents en l'esport català, referents de talent, d'esforç i de superació, i moltes d'elles ho han aconseguit en disciplines que durant dècades han estat majoritàriament masculinitzades; de fet, hi ha exemples molt clars de com aquestes barreres no eren físiques, sinó únicament socials.

I permetin-me, senyors, que els hi recordi que aquest diumenge es celebra la marató de Barcelona. I avui pot semblar molt normal veure milers de dones corrent quaranta-dos quilòmetres, però durant molts anys no va ser així. Durant dècades es va defensar que les dones aparentment no podien ser aptes per córrer una marató. Els hi deien que córrer una marató podia posar en risc la seva vida, la seva salut, que podia afectar la maternitat o que el seu cos era massa fràgil per suportar aquest esforç.

Però aquestes afirmacions no es basaven en evidències científiques; es basaven en prejudicis, en la idea de que l'esport era un espai reservat únicament per a homes. Però l'any 1967 Kathrine Switzer va decidir desafiar aquella barrera corrent la marató de Boston amb un dorsal. Durant la cursa, fins i tot van intentar arrencar-li el número i expulsar-la únicament per ser dona; però no van aconseguir expulsar-la, i Switzer va acabar la cursa i va fer història.

Aquell gest, que potser sembla petit, va obrir el camí perquè, només cinc anys més tard, la marató de Boston –cinc anys van tardar– va permetre la participació

femenina. I la realitat és molt clara: les dones sempre hem pogut córrer maratons; el problema no era físic, el problema era social.

I avui he vingut a parlar d'esport femení. I parlar d'esport femení no és parlar només d'un sector minoritari de l'esport, perquè no és així; parlem de salut, parlem d'igualtat d'oportunitats, parlem d'educació en valors i parlem també de drets, però també hem de dir una realitat: encara avui, a Catalunya les nenes i les dones continuen trobant més obstacles que els homes per practicar esport, competir o arribar a posicions de lideratge.

Aquest diumenge vam celebrar el Dia de la Dona, el 8-M, un dia que milers de persones vam sortir als carrers de Lleida, de Girona, de Barcelona, de Tarragona i de tants altres municipis per defensar els drets de les dones, per recordar que no permetrem que no hi hagi cap pas enrere en drets, aquests drets que ens han costat dècades de lluita –a les nostres àvies i a les nostres mares–..., i també en un moment que, malauradament, els missatges masclistes de l'extrema dreta circulen cada vegada més amb facilitat a les xarxes socials.

És precisament en aquest context quan les nenes necessiten més que mai referents, referents com les dones esportistes que he dit abans. Hi ha una dada que reflecteix molt clarament aquesta situació. Diversos estudis mostren que el nombre de nenes que practiquen esport cau de manera molt significativa a partir dels dotze anys, una cosa que no passa amb els nens i això és per diferents motius: per manca de referents, per desigualtats a les instal·lacions o perquè moltes vegades simplement no troben clubs femenins on continuar practicant l'esport.

Per això el gran repte no és només la visibilització, el gran repte és que milers de noies no abandonin l'esport durant la seva adolescència. Hem de seguir lluitant per garantir que les futures generacions de nenes esportistes tinguin més oportunitats, més reconeixements i més suport del que han tingut les generacions anteriors.

Impulsar l'esport femení no és només una qüestió d'elit, no és només parlar de grans competicions; és parlar de l'esport base, de l'esport que cada dia practiquen milers de dones, des d'una classe de *spinning* a les set del matí fins a una activitat extraescolar de natació o un partit de futbol un dissabte a la tarda. Per això és tan important aquesta interpel·lació, senyors i senyores. És el moment de fer espai, és el moment de reconèixer la feina que aquestes dones han fet i continuaran fent per l'esport català.

Conseller, la conselleria d'Esports té un any i mig de trajectòria, un camí que ha sigut una continuïtat i ha ampliat la feina del president Aragonès. I s'ha fet un pas més amb la creació, per primera vegada, d'una conselleria pròpia d'Esports de la Generalitat, una fita històrica per al nostre país, una conselleria que també ens ha ajudat a posar les ulleres de gènere en el món de l'esport.

I si aquesta conselleria ha estat un abans i un després per a l'esport català en general, ens podem imaginar què ha suposat per a l'esport femení: ha estat, sense dubte, un avenç en polítiques feministes dins l'àmbit esportiu. Però el foment de l'esport femení no és només una qüestió del sector esportiu, és també una responsabilitat pública, perquè les polítiques esportives poden decidir si hi ha més o menys oportunitats per a les nenes del país, i si els clubs tenen suport per crear aquests clubs femenins, i si el sistema esportiu és realment inclusiu, i també si el lideratge femení existeix en l'esport.

Perquè encara també trobem una altra realitat, que és que l'esport continua sent un espai de direcció majoritàriament masculí. I les dades ho demostren: a Catalunya, només aproximadament el vint-i-quatre per cent dels membres de les juntes directives de les federacions són dones; els homes hi continuen representant prop del setanta-sis per cent. I si mirem les posicions de màxima responsabilitat la desigualtat encara és més evident: només l'onze per cent de les presidències en federacions i clubs esportius estan ocupades per dones, i en alguns casos hi han federacions sense cap dona en els seus òrgans de govern.

Això no és casual. Té a veure amb diversos factors estructurals: amb una base esportiva que històricament ha estat masculinitzada, amb unes estructures professionals on les posicions de decisió continuen ocupades majoritàriament per homes i amb allò que sovint anomenem el «sostre de vidre» en l'esport. Les dones participen, competeixen i destaquen cada vegada més, però encara troben dificultats per arribar als espais de governança i de decisió. I això és rellevant i necessari, perquè el lideratge també determina les prioritats del sistema esportiu, determina com es distribueixen els recursos, quines competicions es promocionen i quins referents es visibilitzen.

Per això, si volem avançar cap a un esport realment igualitari, no n'hi ha prou amb augmentar la participació femenina en la pràctica esportiva, també cal avançar cap al lideratge: necessitem més dones entrenadores, més dones directives, més dones àrbitres, més dones gestores i també més dones que presideixin entitats esportives. Perquè la igualtat en l'esport no només es juga al terreny de joc, també es juga als espais on es prenen les decisions.

Per això, conseller, li faig una pregunta molt clara: quines mesures concretes impulsarà la conselleria per revertir aquestes realitats? La setmana passada, durant la presentació del pressupost del departament, ens va parlar del pla d'impuls a l'esport femení, i amb aquesta interpel·lació li demano que ens expliqui quines són les idees estratègiques d'aquest pla i, sobretot, quin objectiu concret es fixa el Govern per augmentar la participació femenina en l'esport durant aquesta legislatura.

I acabo amb una idea clara. Catalunya ha fet passos endavant en el foment de l'esport femení, i això és fruit del treball col·lectiu del país i també de l'impuls de les institucions, però el repte que tenim al davant encara és massa gran: hem de garantir que cap nena deixi de fer esport per falta d'oportunitats, de recursos o de referents.

Continuem treballant perquè l'esport català sigui realment igualitari, un espai on les dones no només participin, sinó que també liderin i siguin plenament visibles. Quan impulsem l'esport femení no només fem justícia, fem un país millor.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per a la resposta del conseller, el conseller d'Esports té la paraula, el senyor Berni Álvarez Merino, per un temps de deu minuts.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bé; gràcies, vicepresident. Diputada, per un moment he pensat, quan deia que ens proposava una cosa, que ens anava a proposar fer estiraments abans de començar, perquè les sessions que teniu els diputats i les diputades són molt llargues, que també hagués estat una bona proposta. Però realment estic content; estic content de que es presenti aquesta interpel·lació, perquè podem parlar de l'esport femení en aquesta cambra i del que està fent el Departament d'Esports per impulsar l'esport femení a Catalunya.

Vull deixar clar que ho fem des d'un criteri compartit amb tots els que estem aquí, sense cap dubte, perquè no es tracta d'una acció puntual, d'anar a fer una foto amb una esportista famosa ni d'un dia assenyalat, sinó que es tracta de canviar les condicions que actualment es donen a l'esport català perquè les dones i les nenes del nostre teixit esportiu tinguin més oportunitats i puguin ser més visibles en tots els àmbits. Està clar que com a país no ens podem permetre el fet de donar normalitat a una cosa que no ha sigut normal, que és que la visibilitat de les dones i de les nenes en el món esportiu ha sigut una anomalia els darrers anys.

Per això, i continuant, com deia la diputada, amb l'aposta del pla d'esport femení a Catalunya que es va impulsar des del Govern passat, des de l'anterior legislatura, el que volem és dotar un marc estable i que aquest Govern faci un bon desplegament d'aquest pla d'impuls català: vint-i-una mesures concretes, i posteriorment

també una sèrie d'actuacions que desplegarem al llarg d'aquesta legislatura i fins al 2030, on actuem en diferents àmbits de manera molt clara: governança, lideratge, visibilitat, esport segur, vida activa i tecnificació.

I ho fem, sobretot, dotant de recursos per poder portar a terme les nostres polítiques. Per això cada any destinarem entre 4,5 i 5 milions d'euros per impulsar aquest esport femení a Catalunya, amb actuacions com són: recursos humans, el desplegament del pla, l'elaboració de guies perquè els clubs, federacions, organitzacions puguin avançar en l'autodiagnosi, en els pressupostos, en la seva cultura organitzativa; també amb campanyes de visibilització que diversifiquin esports i rols, programes de beques o bonificacions perquè noies i dones es formin en professions de l'esport, suport econòmic als equips femenins i a les esportistes, i també –important– amb el programa «Esport femení al territori», pensat especialment per facilitar entrenaments i competicions en l'àmbit rural i incloent-hi mesures com són el suport al transport i l'agermanament entre clubs.

En resum, vint-i-una mesures, pressupost i instruments. Estic aquí molt clarament per explicar el que hem fet, d'on venim –ho he deixat molt clar–, el que estem fent i què és el que farem.

El 2025 ha sigut un any de desplegament del pla, un desplegament real, i d'activació de moltes línies de treball, com els hi deia abans. I ho fem d'una manera molt coherent amb el que ens fixa el propi pla. En primer lloc, sensibilització i visibilitat. Hem difós campanyes claus que ens connecten esport i drets, com va ser el dia internacional contra la violència masclista, el 25-N, o, recentment, el 8-M, amb el Dia Internacional de les Dones.

En segon lloc, governança i lideratge. Hem donat suport a entitats que incrementen la presència de dones en llocs de direcció, també a través de la UFEC, amb una subvenció de noranta mil euros, amb un programa d'un pressupost de 137.000 euros, és a dir, una participació molt important. I és una aposta que hem de fer plegats, aquesta. Per això deia aquesta part de la UFEC, perquè el lideratge femení evidentment no apareix per generació espontània, no ve perquè sí, sinó que cal impulsar-lo i acompanyar-lo.

En tercer lloc, suport econòmic directe. Hem mantingut i orientat el suport als actors que fan que l'esport femení sigui possible. Suport econòmic, evidentment, a clubs, federacions, consells esportius, esport universitari, tecnificació i alt rendiment femení.

En quart lloc, formació i transformació professional. Hem actuat en un punt estructural, com és la formació dels futurs i futures professionals de l'esport català. Als nostres centres d'INEF Catalunya hem impulsat tant el grau en CAFE com els màsters, hem reforçat la formació en perspectiva de gènere, en violències sexuals i protecció de menors en l'àmbit esportiu. Perquè, evidentment, si volem entorns segurs i igualitaris, els que entrenen, dirigeixen i intervenen han de tenir les eines i el criteri que corresponen.

En cinquè lloc, entorns segurs i perspectiva de gènere a l'esport universitari. Com vostès ja saben, han donat suport al punt lila a les competicions d'esport universitari per crear aquests espais segurs, anar de la mà, sabent que les universitats són un espai clau en la pràctica esportiva i també en la socialització de les nostres joves.

En sisè lloc, formació per a un esport segur. S'han organitzat formacions periòdiques en prevenció, detecció i intervenció per als delegats i delegades de protecció, equips tècnics i dirigents. I, finalment, s'ha posat en marxa la creació i disseny d'una càpsula en línia sobre protecció davant les violències en l'àmbit esportiu, amb inici en aquest mateix mes de març.

Què és el que estem fent ara i farem les properes setmanes i propers mesos? Quatre accions concretes. Primera: aquesta mateixa setmana, la publicació del do-

cument del pla revisat i actualitzat amb aquesta dotació pressupostària de 4 milions i mig que els hi deia anteriorment.

En segon lloc, impulsar sinergies amb altres departaments de la Generalitat, òbviament amb prioritat amb el Departament d'Igualtat i Feminisme, per a la promoció en la vida activa de les dones i els seus perfils durant la vida esportiva i el seu recorregut en l'àmbit esportiu.

En tercer lloc, posarem a disposició del nostre teixit esportiu el nostre àmbit de referència, les dades que ens dona l'Observatori Català de l'Esport, amb informació i estudis sobre dones i esport, perquè evidentment sense les dades no podem fer una política pública útil i necessitem saber què funciona, què no funciona i on podem incidir perquè aquestes polítiques siguin el més efectives possible.

Per últim, estem treballant en una proposta de noves bases generals i una convocatòria específica del pla d'impuls amb ajuts per a formació de noies i de dones en professions de l'esport, l'impuls del pla d'igualtat a les organitzacions esportives i l'«Esport femení al territori», com els hi deia abans, per facilitar entrenaments i competicions en l'àmbit rural.

A banda d'això, hi ha una sèrie de mesures estructurals que també m'agradaria explicar-los que estan en curs i que també queden clarament recollides en el desenvolupament del pla.

S'ha reforçat el gabinet de gènere del Consell Català de l'Esport per facilitar el desplegament del pla d'impuls. Evidentment, si no tenim una capacitat interna com a departament, és molt difícil poder desplegar de manera eficient el pla.

Estem impulsant congressos sobre lideratge femení al territori, ara en fase de contractació, però amb previsió de que el primer congrés sigui ja a l'abril i..., on no siguin només espais de debat, sinó també un espai per crear xarxa i empoderament.

Estem preparant una guia per a l'elaboració de plans d'impuls de l'esport femení amb diferents tipus d'organitzacions –autodiagnosi, pressupostos, cultura organitzativa– i per fomentar que cada organització tingui el seu propi instrument de canvi.

Impulsem un programa de dones mentores per a altres dones, per a dones en càrrecs de lideratge –directives, entrenadores, àrbitres–, i alhora donem, amb aquest tipus d'iniciatives, el suport a les entitats que ja treballen en aquesta línia, com, per exemple, aquest mateix divendres, treballant de la mà de la Federació Catalana de Bàsquet, presentem i donem impuls al programa «Àrbitra amb a».

Estem també elaborant una guia d'igualtat en l'esport per als professionals de la comunicació, perquè, evidentment, avui en dia tothom ja sap que la visibilitat és clau per veure com s'expliquen les nostres polítiques i com s'expliquen l'esport i l'activitat física, i també estem revisant els criteris de gènere establerts en convocatòries de subvencions, contractes, licitacions, plecs de condicions, etcètera, etcètera.

En definitiva, diputats i diputades, estem davant de vint-i-una mesures per al 2026 amb una dotació pressupostària, amb un seguiment i una acció sostinguda durant aquest any, amb campanya, suport econòmic..., però no s'acaba aquí, sinó que volem anar més enllà, i aquest any tenim detectats, diria, dos problemes evidents que hi podem actuar de manera ràpida.

Un, com abans ha dit la diputada també, per nosaltres és important avançar en la modificació del decret relatiu a entitats esportives per explorar aquesta figura de les presidències executives i la possibilitat de que els presidents i les presidentes de federacions puguin tenir retribució. Crec que és un punt important. Estem avançant en aquest decret. Creiem que, històricament, degut a la poca sensibilitat amb aquest tema i a la falta de conciliació, moltes dones no han pogut ser professionals a l'hora d'estar en direccions de govern o en juntes directives de federacions, i aquest pas endavant farà que moltes puguin donar el pas.

I el segon és un seguit d'estratègies en l'edat clau, que per nosaltres és, quant a abandonament de l'activitat esportiva i de l'esport, l'edat preuniversitària, on les noies no tenen aquesta facilitat ni aquesta visió de veure que poden ser professionals de l'esport i llavors tenen por, no donen el pas a seguir mantenint les dues, tant l'activitat física com la seva activitat a nivell d'estudis, a la vegada i donen un pas enrere i deixen de fer aquesta activitat. Nosaltres aquí tenim detectats..., i tenim una sèrie de mesures per a aquest any importants, perquè si no es vol des de la part competitiva, que en la part d'activitat física, que va molt vinculada també a la part de salut i a la part de benestar emocional..., no hi hagi aquest abandonament preuniversitari en les noies.

Acabo. Estem contents d'aquest pla, de com l'estem desplegant, i estem convençuts de que és el moment de donar, amb moltes d'aquestes polítiques, un pas endavant en l'esport femení a Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals

300-00267/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera, conseller, diputades, diputats, treballadors de la cambra i públic. El 3 de març de 1976, ara fa cinquanta anys, Lluís Llach quedava impactat pels fets de Vitoria-Gasteiz. La policia armada, els grisos franquistes, assassinaven cinc treballadors. Dos dies després, Tarragona afegia el sisè mort, el jove de dinou anys Juan Gabriel Rodrigo Knafo, «Gabi». Moria cridant la consigna «Vitòria, germans, nosaltres no oblidem.» Llach pocs dies després encetava la composició del disc *Campanades a morts*, considerada avui una obra magistral de la Nova Cançó.

Eren temps en què el franquisme i l'extrema dreta encara senyorejaven a Catalunya i a Euskadi, on van tenir lloc aquells assassinats. També a la resta de l'Estat. Les lluites populars, obreres, nacionals i estudiantils, la música i la cultura foren claus en la mal denominada «Transició». Per això no entenem, consellera, com ara un govern que s'autoproclama progressista i convençut de la lluita antifeixista ha estat incapaç de presentar un pressupost dedicat a la cultura amb el dos per cent, amb el panorama internacional immediat que estem tots plegats albirant.

Consellera, en la primera compareixença en la Comissió de Cultura, no va esmentar *motu proprio* el compromís amb el dos per cent, sinó que ho va fer a recer de la intervenció de la resta de diputades i diputats dels altres grups. Tot i així, se'ns va comprometre aleshores al dos per cent per a Cultura, i n'ha quedat ben lluny.

Però no és sols el seu compromís amb les diputades i diputats presents en aquella comissió, sinó que, a més, ha incomplert l'acord de la sobirania popular votat en aquesta cambra, en aquest hemicicle. El Parlament va aprovar en sessió plenària que el Govern destinés aquest dos per cent al Departament de Cultura deixant a banda Política Lingüística. No era altra cosa que el que demana la plataforma Actua, absolutament transversal i representativa del sector cultural. Però és que ni sumant els dos departaments, Cultura i Política Lingüística, hi arriba.

El Govern va tard. Va ser el 1999 quan el llibre blanc de la cultura proposà per primer cop l'objectiu per a la Generalitat d'assolir el pressupost del dos per cent

cultural sobre el total ordinari. Fins a desembre de 2020 no ho va aprovar aquest Parlament, i encara en una comissió. Va posar aleshores el límit del 2024. Per tant, seguim anant tard i malament.

Quan en aquesta legislatura vam acordar l'acord en l'hemicicle, ja ens temíem que calia caminar cap a una veritable equiparació en la inversió d'euros per habitant, tal com es fa en els estàndards de la Unió Europea. Perquè, consellera, vostè ens ha presentat la llei de drets culturals; suposadament ha de garantir l'accés a la cultura per a tota la ciutadania, i això no és creïble si aquest objectiu es pretén assolir amb el dos per cent que el sector cultural ja demanava el 1999, quan no hi havia llei a la vista, ni el 2020, quan ho va demanar aquest Parlament i tampoc es preveia aquesta llei. Més serveis per a la ciutadania amb el mateix percentatge del 1999? Impossible.

D'altra banda, el pressupost reflecteix els incompliments continuats del Govern amb els diferents àmbits sectorials i també amb els territoris. Sembla que encara no hagin entès que no tenen la majoria absoluta i que han de parlar amb la resta de grups. Li relacionaré alguns dels elements que ha aprovat la cambra. Inversions en nous equipaments: Teatre Auditori de Constantí, 2 milions d'euros –el Govern, zero–; Teatre Auditori de la Seu d'Urgell, reserva adient –el Govern, zero–; Biblioteca d'Argentera, reserva zero per part del Govern.

Si entrem en un altre àmbit que ens preocupa, que són les fires estratègiques d'arts escèniques i musicals, el país té fires importants com Tàrraga i Vic, dotades amb 500.000 i 460.000 euros per part del Govern, però també té la Fira del Circ, Trapezi, de Reus, que enguany arriba a la trentena edició. Es va aprovar que es dotaria amb 360.000 euros. Vostès es queden en 250.000.

De fet, és que no hi ha una política audaç de fires estratègiques, perquè vostès *no* defensen *ni* preveuen que hi hagi una visualització internacional de la causa catalana. Això sí, el Govern, i especialment la consellera d'Universitats, viatgen molt pel Japó. Ara, els castellers de Vilafranca l'any passat van ser incapaços de tenir una aportació per part seva per actuar a l'exposició universal d'Osaka.

Àmbits com la programació, música clàssica en equipaments públics..., aquest Parlament ha aprovat, a instàncies del sector, un seguit de mesures. No hem sabut trobar aquelles que calculem que tenen un cost econòmic; per exemple, la creació d'una oficina de circuits de música clàssica, la creació de la fira de música clàssica en el mercat intern, la creació d'un institut del patrimoni musical o l'adscripció de les seves funcions aquí en algun servei ja existent.

Però no solament no compleixen, sinó que també volen suprimir programes que han funcionat bé i que tenen prestigi: el Centre d'Història Contemporània de Catalunya, adscrit l'octubre del 2025 al seu departament, abans a Justícia, creat el 1984 i dirigit per personalitats importants del país com Josep Benet o Albert Manent. El canvi ja va generar un manifest i molta preocupació en el sector; ara, no he sabut trobar ni un sol euro explicitat en el pressupost per al seu funcionament.

No deu ser que darrere de tot plegat hi ha la voluntat de desnacionalització del president Illa i que vostè, consellera, prefereix estar al costat del PSC-PSOE i no erigir-se en la defensora de la cultura com a signe inequívoc de la nostra nació?

L'altre dia a la Comissió de Cultura li recordava que en els premis Gaudí d'enguany no hi va haver cap pel·lícula guardonada parlada al cent per cent en català. I vostè ens responia que no n'eren organitzadors, però entenem que quan a una entitat se li aporten anualment entre 500.000 i 700.000 euros per a despeses estructurals bé que es pot incidir en l'articulat de les contraprestacions, i més si la gala es fa en directe per la televisió pública catalana; de fet, també van retransmetre l'inici de l'Any Gaudí a Reus i va ser tot en castellà i van dir que no se n'havien adonat.

Miri, el model que vostès propugnen, en què Barcelona acull i patrocina els *premios* Goya, ja explica moltes coses, els premis del cinema espanyol que el Go-

vern de Catalunya i l'ajuntament de la capital subvencionen –vostè, 2.116.000 euros; Collboni, 1 milió d'euros. Això sí, sense estalviar-se crítiques del sector, perquè les actrius i els professionals s'han queixat: es va facilitar més la presència dels *influencers* que de la gent del propi món del cinema.

Estem a l'espera també de veure quina personalitat catalana tindrà l'honor de tenir set escultures immenses i efímeres desplegades per alguna ciutat del nostre país com va tenir l'artista Goya. Però no sé si proposar-l'hi, perquè molt em temo que encara tindrem alguna sorpresa, com la de la recent exposició «PolsXtrem». Em limitaré a citar el president Puigdemont, que encara avui no pot estar aquí, malauradament. Adreçant-se a l'Institut Català Internacional per la Pau, deia: «No teniu vergonya. En lloc de fomentar la pau, acabeu incitant el conflicte amb els catalanoparlants a la diana. Menyspreu anys de vexacions a nenes i nens a les escoles i ignoreu les vegades que amb l'excusa de la *lengua del imperio* s'han massacrat minories i cultures arreu del món. Mereixeu una dura censura del Parlament, que espero que actuï en conseqüència.»

Miri, consellera, hauria d'inspirar-se en les dones lluitadores que s'han rebel·lat davant de situacions injustes. Ens cal una consellera de Cultura més fan de la Mila de *Solitud*, de Víctor Català, de la Natàlia de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda, o de la Maria Rosa, de Guimerà. Però sobretot ens cal una consellera més inspirada en l'Antígona d'Espriu, l'Antígona de la resistència ètica davant l'autoritarisme del rei Creont, de la dignitat cultural davant l'establishment polític socialista.

No pot limitar-se a callar mentre els seus companys i companyes del Govern decideixen que les prioritats són unes altres. La cultura és identitat, és cohesió, és llengua, és projecció internacional i és també economia. I quan es promet el dos per cent i no es compleix després de vint-i-cinc anys de reclamacions del sector, no estem davant d'una desviació tècnica: estem davant d'una decisió política.

El Parlament va parlar amb claredat, el sector va parlar amb claredat, el territori parla amb claredat, però vostè, consellera, no escolta. No es tracta només de xifres, es tracta de la credibilitat institucional. Quan els compromisos adoptats en aquesta cambra no es reflecteixen en els comptes, el que es debilita no és només el seu Departament de Cultura, sinó la paraula del Govern i la institució; en definitiva, la democràcia.

Vostè, consellera, encara té la possibilitat d'inspirar-se en el paper rebel i valent de les dones de la literatura, del teatre i la cultura que han estat exemple i, així, complir la seva paraula i exercir com a veritable consellera de Cultura.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Gràcies, diputat Bertran. Permeti'm començar la resposta a la seva interpel·lació amb una idea que per mi és bàsica: per a aquest Govern les polítiques culturals són una prioritat, i crec que he tingut oportunitat d'explicar-ho sovint i de demostrar-ho al llarg d'aquest any i mig llarg de govern que portem, i, específicament, sobre totes les coses que m'ha preguntat avui, vaig tenir oportunitat de contestar-li a la Comissió de Cultura.

I són una prioritat no només perquè creiem en la cultura com a sector estratègic per dinamitzar el país, com vostè també ha dit, sinó perquè entenem la cultura com un dret del conjunt de la ciutadania i com una eina imprescindible per garantir l'equitat social, per projectar-nos com a país i reforçar els valors democràtics davant l'amenaça uniformitzadora i autoritària a què s'enfronta la nostra societat

i el món sencer. Vostè esmentava també aquests conflictes internacionals que ens amenacen.

Aquest és el principi que orienta la nostra acció de govern en l'àmbit cultural, i per això hem dit des del primer dia que aquesta ha de ser la legislatura dels drets culturals. I per això tenim en tramitació parlamentària aquesta llei de drets culturals, que li recordo que recull l'obligació d'incloure el dos per cent en el pressupost del Departament de Cultura, el dos per cent del pressupost de la Generalitat.

Parlar de drets culturals vol dir garantir que totes les persones puguin accedir, participar i crear cultura visquin on visquin i tinguin les circumstàncies que tinguin. Vol dir que la cultura no sigui només un bé de consum, sinó, i sobretot, que sigui una eina d'igualtat, de cohesió i de progrés individual, i no un privilegi.

I és amb aquest objectiu que estem desplegant les polítiques culturals del Govern –amb cap altre, amb aquest objectiu. Ho demostrarem amb fets i sobretot amb xifres, perquè, tal com vaig tenir ocasió d'explicar-los dimecres passat a la Comissió de Cultura, els pressupostos d'aquest departament per a 2026 són els més alts de la història, senyor Bertran –els més alts de la història–, tant en xifres absolutes com en pes dins del conjunt dels comptes de la Generalitat; mai hi havia hagut tants diners per a cultura. Estem parlant d'un pressupost de 524 milions d'euros, és a dir, 118 milions d'euros més que en els darrers pressupostos, aprovats el 2023, i representa un increment del vint-i-nou per cent per a cultura. Crec que són uns pressupostos que no els podem deixar perdre.

Dit d'una altra manera, i com vostè també apuntava, si mirem la inversió per habitant des del Departament de Cultura, amb aquest pressupost ens situem en 70,65 euros per habitant, uns 15,5 euros més que el 2023, que contribueixen decididament a superar les xifres de 208,4 euros per habitant en la despesa cultural del conjunt de les administracions públiques, 12,8 euros més que el 2023. S'ho miri des d'on s'ho miri, tenim el pressupost més alt de la història. Tenim molts diners per a cultura, tenim l'oportunitat de tenir molts diners per a cultura. Això són xifres reals, que ens permeten desplegar polítiques culturals ambicioses i transformadores per al conjunt de la ciutadania arreu del país.

I, amb el seu permís, li destacaré a grans trets en què consisteixen aquestes polítiques, que, naturalment, quan assolim el dos per cent podrem desplegar encara més, i sap que tenim el ferm compromís de fer-ho al llarg d'aquesta legislatura.

Ja sap que la primera línia d'actuació per nosaltres és la de garantir l'accés i la participació cultural i de que això sigui possible arreu de tot el territori. I amb aquests diners, doncs, despleguem aquest pla d'equipaments que estem dibuixant i serveis culturals de Catalunya que estem elaborant conjuntament amb el món local, cosa que és molt important i que el distingeix d'altres plans que s'han fet en altres moments.

Aquest pla ens ha de permetre reforçar i ampliar la xarxa d'equipaments culturals del país, especialment els de proximitat, perquè la cultura ha d'estar present a tots els barris, pobles i ciutats i perquè els equipaments culturals –biblioteques, teatres i espais culturals– són sovint la porta d'entrada a la vida cultural per a moltes persones, i, naturalment, si volem continuar tenint aquest esperit, el que vostè invocava, aquest esperit antifranquista, aquest esperit que vostè invocava, necessitem tenir aquest pla per poder arribar a tot arreu i tenir equipaments i, sobretot, també serveis a tot arreu.

En paral·lel, estem reforçant els circuits i els programes d'exhibició cultural, que vostè sap també que és una demanda del sector. Amb aquests diners podrem fer-ho, per tal que les arts escèniques, la música, la literatura o les arts visuals arribin a més municipis i a més públics.

I també estem consolidant una aposta que considerem fonamental: la presència de les arts i la cultura en l'educació. Per mi això és axial, és bàsic, perquè si volem garantir els drets culturals hem de començar des de l'escola, hem d'assegurar que els

infants i joves tinguin contacte amb la creació artística, amb la lectura i amb el pensament crític; sobretot amb el pensament crític, que comparteixo amb vostè que la cultura desenvolupa i per al qual la cultura és puntal i molt necessària, diria que imprescindible.

I estem reforçant també el suport a l'associacionisme cultural i la cultura popular, que és una de les grans singularitats del nostre país. Les entitats culturals, les colles, les associacions, són un espai de participació cultural i també de cohesió social i, com li deia, una de les grans singularitats que té aquest país.

Estem també enfortint el sistema cultural català. Un país culturalment fort necessita institucions, necessita equipaments i agents culturals sòlids i connectats entre si. Per això estem reforçant les xarxes que articulen la cultura del país, el sistema de biblioteques, el sistema d'espais escènics i musicals i els sistemes d'arts visuals. Per a tots ells estem incrementant els pressupostos.

Ho estem fent de manera transversal en totes les unitats, en tots els espais i es miri vostè com es miri el pressupost de Cultura. Com els vaig explicar a la Comissió de Cultura, si se'l mira per línies pressupostàries, si se'l mira vostè per unitats, si se'l mira vostè des del sector públic... Per tant, i fent referència a tots i cadascun dels aspectes que m'ha plantejat, en tots ells hi ha increments pressupostaris.

I també estem reforçant el paper dels equipaments culturals, tant públics com privats, que fan possible la programació cultural al territori: teatres, sales de concerts, cinemes, llibreries o galeries d'art, que són també sistema cultural i que ens ajuden a fer arribar la cultura de manera capil·lar a tot arreu.

La tercera gran línia de treball és la d'impulsar la creació artística. Catalunya és un país amb una enorme capacitat creativa. Tenim artistes, creadors i creadores que destaquen en molts àmbits i que projecten la cultura catalana arreu del món, i que, a més a més, representen la llibertat d'expressió, representen la llibertat cultural, representen la visió crítica del món i són per nosaltres sempre un mirall. La nostra responsabilitat com a administració és crear les condicions perquè aquesta creativitat pugui desenvolupar-se. Això vol dir donar suport a la creació, facilitar la mobilitat dels artistes, impulsar residències i programació artística i oportunitats noves per a les generacions joves de creadors.

En aquesta mateixa línia, també estem reforçant projectes internacionals de la cultura catalana al món. Valoritzar el patrimoni per nosaltres és molt important, i vostè sap que ho comparteixo amb vostè, i hi estem treballant de manera molt ferma.

I estem treballant també en la cultura digital i l'audiovisual. Estem posant molts més diners a tota la cadena de valor del cinema i, per extensió, a la cadena de valor de l'audiovisual. Celebrar els Goya a Barcelona va ser, en aquest sentit, una gran oportunitat, una oportunitat de reconeixement únic a un cinema que és únic, que parla de tu a tu al cinema de tot el món des de Catalunya, amb mirada des de Catalunya i també en català. Naturalment, aquesta celebració ha suposat una gran visibilització d'aquest cinema, a banda de tot el retorn econòmic que vostè sap que representen aquests grans esdeveniments a la ciutat.

El sector audiovisual català ha demostrat en els darrers anys una gran capacitat creativa i competitiva, i volem continuar impulsant-lo, especialment pel que fa a la producció en català i a l'ampliació dels seus públics, en la que també estem treballant, perquè avui la cultura també es juga a les pantalles i a les plataformes i en els nous llenguatges digitals.

Si m'ho permet, a continuació, després segur que tindrè oportunitat de continuar-li aclarint més dubtes.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies, president. Miri, consellera, sap que en la Comissió de Cultura intentem mantenir un to..., des de l'oposició, però un to constructiu i cordial. Per tant, amb nosaltres compti-hi, per a totes aquestes ampliacions. Però no sé si no queda clar que el que estem dient és que en volem més. I per què en volem més? Perquè vostès mateixos han anunciat que les xifres absolutes han pujat molt més, vull dir, no és un tema només de Cultura, sinó que s'ha apujat a tot arreu; no parlen de l'IPC, per exemple, que s'hauria de tenir en compte. Per tant, només faltaria, que no pugés Cultura.

Ara, miri, el Govern, a través de la seva companya, la consellera Romero, va calcular i anunciar que el setanta-quatre per cent del pressupost, és a dir, 36.379 milions d'euros, es destina a l'estat del benestar –cito– «utilitzant com a base el pressupost consolidat de la Generalitat» –49.000 milions d'euros. En canvi, el Govern, amb la consellera Hernández, quan presenta aquest percentatge destinat a Cultura –a la Comissió de Cultura l'altre dia–, utilitza una base diferent, el pressupost no financer de l'Administració –36.000 milions d'euros–, fet que altera la comparabilitat dels percentatges. Molt em temo, consellera Hernández, que en tema de números haurem de fer cas a la banda d'Economia i Finances.

És a dir, si acceptem que vostès destinen el setanta-quatre per cent a l'estat del benestar, també haurem de convenir que inverteixen en Cultura només 1,07 per cent. Si vol, sumi-hi el 0,17 de Política Lingüística: es queden en l'1,24. Per tant, molt lluny del dos per cent.

Com veu –i també l'hi explico a la diputada Garcia, que l'altre dia ens comentava aquest tema–, els grups parlamentaris que vam assistir a la darrera Comissió de Cultura, excepte el PSC, érem els que sí que estàvem documentats. Havíem llegit el que havia explicat la seva consellera d'Economia.

I hi afegeixo, agafant les actes d'aquest Parlament, que el diputat Rafel Bru guera, diputat portaveu del PSC a la Comissió de Cultura, el 14 de desembre de 2020 també usava el mateix criteri que la consellera Romero, i el cito: «No se'ns escapa que hi ha una qüestió prèvia, o en paral·lel, i és posar-nos d'acord sobre com comptem aquest dos per cent. Nosaltres» –PSC– «ho tenim clar: creiem que s'ha de comptar sobre el total del pressupost de la Generalitat, que per a aquest any 2020 són 46.000 milions d'euros i, per tant, nosaltres el que defensem és el dos per cent de 46.000 milions d'euros, no el dos per cent de 33.000, que seria el pressupost de la Generalitat detraient-ne les despeses financeres». (*Alguns aplaudiments.*)

I el seu company segueix: «Vull reiterar que per nosaltres el pressupost de Cultura..., per calcular el dos per cent s'ha de tenir en compte el conjunt del total del pressupost de la Generalitat, que per a aquest any són 46.000 milions» –torna a dir– «i que, per tant, també s'hi ha de comptar la despesa no finalista i no financera». Per tant, sobre documentació, si us plau, quan vinguin a les comissions..., quan qüestionin tot l'arc parlamentari, que és el que van fer l'altre dia, perquè tots els partits vam comptar d'una manera excepte el Govern, primer mirin-s'ho bé.

I vaig acabant. A la llei de mesures..., l'altre dia li apuntava un tema que per nosaltres és vital: amb relació a les biblioteques del sistema de lectura pública, han eliminat la condició de ser bibliotecari titulat del director de la biblioteca, almenys, que és el que es demanava. I estenen la possibilitat de no ser-ho, que s'havia reservat a les filials, als que en diríem «punts de lectura», eh?, estenen això a totes les biblioteques. Això és un altre exemple, consellera, de la voluntat desnacionalitzadora del Govern, atacant en aquest cas una feina iniciada per la Mancomunitat de Catalunya fa més d'un segle amb l'Escola de Bibliotecàries i la xarxa de biblioteques populars.

Jo crec que aquests fets que construeixen el país, que construeixen nació, que construeixen Catalunya no han d'admetre cap mena de possible error –no han d'ad-

metre cap possible error–, i, en tot cas, si estem equivocats, agrairem, doncs, que se'ns expliqui i es matisi. Nosaltres estem d'acord que els màsters puguin ampliar la possibilitat de que hi hagin més bibliotecàries, però la redacció no és afortunada, de la llei d'acompanyament. Per tant, els hi demanem.

I acabo, i no me'n puc estar, amb el que vaig començar l'altre dia a la Comissió de Cultura. El partit del Govern ha de predicar amb l'exemple, i el que no es pot posar és com a portada dels pressupostos generals del Govern de Catalunya una pinya casteller on només hi han homes. Això no és un tema menor –no és un tema menor–, és un tema molt important. I, com l'altre dia els hi vaig dir, l'any 80, que jo vaig començar a fer castells, ja hi havien moltes dones que donaven exemple a les pinyes castelleres. Per tant, respecte per la feina que fa la gent del país.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Diputat, vostè sap que jo li agraeixo sempre molt el bon to que manté i les metàfores que sempre em dedica, que, com li dic sempre, fins i tot m'arrenquen tot sovint un somriure.

Sobre el dos per cent, jo li tornaré a aclarir i tornaré a compartir aquí, en aquesta cambra, les xifres que vaig donar i que són les xifres que tenim, que no sé quines altres xifres maneguen. L'hi explico: el pressupost de la Generalitat de Catalunya és de 49.162 milions d'euros. D'aquests, 36.070 corresponen a la despesa no finalista, no financera, que, com saben, és la xifra sobre la qual es compta el pes dels departaments en global en el pressupost.

Es tracta d'uns pressupostos, com veuen, expansius. I amb aquests pressupostos, com els vaig dir l'altre dia, amb Política Lingüística inclosa, estaríem a 1,7 del pressupost de la Generalitat. Si vostè vol que jo tregui Política Lingüística, com també vaig explicar l'altre dia, llavors trec Política Lingüística també dels pressupostos de l'any 23, i estem a l'1,5. No li puc dir cap altra cosa. En tot cas, que tenim 118 milions més d'euros per a Cultura que penso que no ens els podem deixar escapar.

Respecte a les biblioteques, que em demana un aclariment, vostè mateix ha dit que probablement el redactat no sigui afortunat. Jo ara no li sabria dir si és molt afortunat o no és molt afortunat. El que sí que li dic, i vostè sap perfectament que això és així: tenim una manca de vocacions bibliotecàries i estan sortint menys bibliotecaris del que el meravellós sistema de lectura pública d'aquest país necessita. Surten bibliotecaris que, a més a més, han d'anar a parar a la Biblioteca de Catalunya, a les biblioteques generalistes i a moltes altres biblioteques. I sap molt bé que això s'està treballant des de l'any 22 en el si de la Mancomunitat Cultural tenint en compte totes les administracions que en formem part, tant les d'àmbit local com les diputacions, l'Ajuntament de Barcelona, les associacions i les entitats municipalistes..., hem anat treballant, consensuant i avançant en solucions per tenir bibliotecaris formats i titulats per al sistema públic de biblioteques de Catalunya.

I, en aquest sentit, i atenent l'impacte econòmic i administratiu que aquesta manca de bibliotecaris suposa, hem proposat, mitjançant la llei de mesures del pressupost 2026, una modificació puntual de la llei del sistema bibliotecari de Catalunya, concretament de l'article 29.2, amb l'objectiu molt clar que les titulacions exigides per al personal bibliotecari i per a la direcció de les biblioteques es puguin definir i actualitzar mitjançant reglament. Aquesta modificació permetrà actualitzar tot seguit l'esmentat Decret 124/1999, que regula el personal i el sistema de lectura pública, per tal d'incorporar-hi les titulacions actuals i futures, inclòs el nou màster de què vostè parlava, i aixecar les restriccions per accedir a les direccions a aquelles persones amb experiència, que en són moltes, diplomades en

biblioteconomia i documentació, que no tenen la llicenciatura en documentació ni cap grau equivalent.

En definitiva, el que es planteja és una reforma prudencial i necessària per garantir tres objectius molt clars: assegurar que el personal bibliotecari continuï tenint una formació especialitzada de qualitat, facilitar el reconeixement de l'experiència professional dels bibliotecaris i ampliar les vies de formació per garantir el relleu.

No es tracta de rebaixar l'exigència professional en cap cas; ben al contrari, es tracta de preservar allò que ha fet fortes les biblioteques catalanes, el seu capital humà, millorant la formació i premiant l'experiència. I això ho vam explicar aquest dilluns al Col·legi Oficial de Bibliotecaris i Documentalistes, com vostè sap, amb qui hem treballat en tot moment i colze a colze al llarg d'aquests anys per arribar a aquesta proposta.

Crec que ara li pot haver quedat més clar el que volem fer amb la millor voluntat de tenir el millor, de continuar tenint i millorant el sistema bibliotecari públic de Catalunya.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada

300-00268/15

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada. La presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom, per deu minuts, té la paraula el senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputats, diputades, deixin-me, en primer lloc, que desitgi una ràpida recuperació de la consellera Niubó, que esperem que estigui de tornada molt aviat. Senyor conseller, en aquesta interpel·lació no volem abordar una qüestió menor o un simple problema tècnic, volem parlar d'un dels pilars del nostre sistema de benestar social: volem parlar d'educació. Tenim un problema greu, i això no és un joc, més aviat està en joc el futur i la prosperitat de tota la societat.

Hi ha altres grups que, davant de l'«impàs» que ha produït el seu acord amb alguns sindicats i davant l'acord amb la concertada, han ajornat la interpel·lació que tenien prevista sobre aquesta matèria. Nosaltres no ho farem, de cap manera: primer, perquè ens agrada mirar la realitat de cara; segon, perquè no tenim embuts en reconèixer els avenços i en assenyalar també les mancances dels seus acords, i tercer, i sobretot, conseller, perquè no podem perdre ni un dia.

L'hi dic des del convenciment i des del començament: Catalunya està en emergència educativa. En emergència. No un petit forat, no una mala ratxa, no un problema temporal; en emergència greu. I no ho diu només el Partit Popular. Ho diuen les dades, ho diuen els informes, ho diuen els docents, ho diuen les famílies, ho diuen fins i tot les declaracions del mateix Govern de la Generalitat. Catalunya ha perdut en una dècada un curs en matemàtiques, gairebé dos en comprensió lectora i pràcticament un en ciències.

En matemàtiques hem caigut fins al pitjor resultat de la sèrie històrica, i a les proves diagnòstiques el panorama de competències bàsiques és desolador. Tot això no és una anècdota, és un enfonsament. I el pitjor és que aquest enfonsament no és fruit de la fatalitat –no és mala sort–, és el resultat també de males polítiques educatives mantingudes durant massa per vostès i pels seus socis i amics de govern.

I al final, conseller, passa una cosa molt senzilla: quan baixa el nivell general, quan l'escola s'entén com un parc d'atraccions, quan l'autoritat desapareix dels centres, qui més ho paga no és el fill de la família que té recursos, no és el fill de la família benestant, aquest ja té alternatives; qui més ho paga és el fill de la família humil, perquè quan l'escola falla el que falla és l'ascensor social. Darrere de la retòrica amable i pedagògica que vostès mantenen, s'hi amaga una tragèdia social. Perquè un sistema que devalua el mèrit, que relativitza l'esforç i que converteix l'exigència en una paraula sospitosa no és més just, és més perjudicial, és lesiu per a qui només té el seu talent, el seu treball i la bona escola per tirar endavant.

És una llàstima, conseller, que el Partit Socialistes no hagi volgut donar la volta realment a les polítiques educatives d'Esquerra Republicana. Hi han fet alguns retocs cosmètics, però el fons és el mateix, perquè vostès en això, com en tantes altres coses, són el mateix. Insisteixo en aquest punt, conseller, perquè probablement vostè em sortirà a anunciar les partides econòmiques i els avenços en condicions laborals que han pactat amb els sindicats aquests dies i també amb la patronal, però encara són insuficients. Són una bona notícia, són avenços necessaris, però no són la clau; la clau està en el model del fons, i aquest vostès no el toquen.

I hi ha una altra cara d'aquesta crisi que vostès també haurien d'escoltar més, la del professorat. Perquè mentre els discursos oficials parlen d'acompanyament, innovació i benestar, la realitat és que tenim una part important del professorat esgotat, desmotivats i deseparats: un quaranta-cinc per cent dels docents declara tenir una salut psicològica dolenta o molt dolenta; el percentatge de professionals que es planteja deixar la professió ha passat d'un dos per cent a un trenta-sis per cent en dues dècades.

I per què passa això? Perquè tenim professionals mal pagats, perquè tenim professionals saturats de burocràcia, perquè tenim professionals que reben constantment indicacions de qui mai trepitja les aules, perquè tenim professionals obligats a gestionar una diversitat cada vegada més complexa sense els recursos suficients i perquè tenim professionals als quals massa sovint se'ls ha pres l'autoritat i després se'ls ha exigut un miracle.

Davant d'aquesta situació, el Partit Popular ho diu clarament: nosaltres defensem educació de qualitat per a tothom dins d'un model plural, fort i seriós basat en una doble xarxa, la pública i la concertada. I ho defensem, a més, amb tota normalitat. Perquè aquest model no és cap anomalia, és el que reconeix la llei d'educació de Catalunya, és el que encaixa amb els principis constitucionals i és el que respon a la millor tradició educativa catalana, aquesta tan rica en projectes d'iniciativa social de tota mena, de tota sensibilitat, de tota inspiració pedagògica.

Nosaltres no venim aquí a fer una guerra entre escoles. No venim a dir «concertada o pública»; venim a dir una cosa molt més sensata: «pública i concertada». Volem una escola pública i de qualitat i volem una escola concertada respectada i ben finançada. Volem dues xarxes fortes, perquè això és bo per al conjunt de Catalunya i també per a la llibertat de Catalunya.

Conseller, la pluralitat no debilita el sistema, l'enriqueix. Encara que als socialistes de vegades els costi d'entendre, la llibertat no és un problema a tolerar, és un principi a protegir. I aquí hi ha una diferència molt profunda entre vostès i nosaltres. Vostès massa sovint actuen com si l'Administració sabés millor que ningú el que convé als fills de les famílies. Nosaltres pensem exactament el contrari: pensem que són les famílies qui tenen el dret, el deure i la responsabilitat primera d'escollir l'educació per als seus fills. Perquè són les famílies qui paguen impostos, són les famílies qui tenen la pàtria potestat, perquè són les famílies qui coneixen les necessitats dels seus fills, i perquè cap despatx, cap conselleria i cap escó d'aquest Parlament no poden substituir aquesta responsabilitat. Els fills no són de l'Administració, els fills són de les famílies, i aquesta veritat tan elemental s'ha de tornar a recordar en aquest Parlament.

Per això defensem un model plural, amb opcions pedagògiques diverses, amb diferents sensibilitats lingüístiques, religioses i de valors, perquè després siguin les famílies les que triïn en llibertat. Això és la llibertat educativa. I precisament perquè defensem aquest model plural hem de denunciar avui el que ha passat amb l'escola concertada durant tots aquests anys, perquè la concertada no només ha patit els problemes generals del sistema; a més a més, ha sofert menysteniment, discriminació i atac ideològic, una persecució en tota regla.

Comencem per la planificació. Les dades són clares: entre el curs 19-20 i el 25-26 la xarxa pública perd un 0,8 dels grups; la concertada en perd un 4,2. Aquest curs vostès retiraran el concert a més de 250 grups de l'escola concertada. Això és ajudar la concertada? No. I tot això es dona en un context de major demanda, precisament, de l'escola concertada. Més demanda però menys grups; això no quadra, conseller, per cap lloc. Per tant, vostès no estan seguint només la demografia, vostès estan fent política lesiva per a la concertada.

Segon, el finançament. Aquí el greuge és immens. El dèficit per plaça de la concertada es va xifrar ja fa anys en 1.540 euros anuals a infantil i primària, i 1.884 a l'educació secundària. Vostès han estat dotant econòmicament l'escola concertada amb criteris d'estructura fixats als anys vuitanta, quan no hi havia ni ordinariis. I vostès han mantingut unes plantilles de professorat a la concertada calculades als anys noranta, quan encara no hi havia ni un cinc per cent de la població migrant actual. Portem anys amb una mancança injustificable de tres mil professors a la concertada, mentre la Generalitat anava convocant places a altres àmbits i sectors. Això és ajudar la concertada? No, conseller, això és sagnant. I és sagnant també per al professorat de la concertada, que presta un servei públic i pateix una diferència retributiva escandalosa amb la mateixa funció social.

I tercer front, l'atac ideològic. Perquè aquí no estem només davant d'un problema de números, conseller; també hi ha hagut una ofensiva ideològica clara. Durant aquests anys s'han retirat concerts a centenars de grups per no adaptar-se a les preferències ideològiques del socialisme i de l'esquerra dominant. S'han castigat models educatius determinats fins i tot quan acreditaven bons resultats educatius. I això vulnera frontalment una cosa molt simple però molt important: el pluralisme. És que aquests pares i mares no paguen impostos? És que no tenen drets constitucionals? És que no volen el millor per als seus fills i filles?

I ara li faré algunes preguntes molt directes. La Moció 55/XV va aprovar diversos punts sobre els reptes del sistema educatiu. Un dels punts claus era l'equiparació salarial entre professors del sistema públic i concertat. Conseller, quina partida pressupostària pensa consignar als pròxims pressupostos per cobrir aquesta equiparació?

En la mateixa moció es va aprovar per aquesta cambra equiparar l'import que l'Administració abona a totes les llars d'infants, independentment de la titularitat, per garantir el dret a l'educació dels infants i facilitar la conciliació. Per què els pressupostos són tan magres en aquesta partida? Per què no aposten de debò per l'escolaritat de zero a tres anys?

Per tant, conseller, avui no li fem una crítica abstracta. Conseller, nosaltres avui venim amb una exigència crítica, sí, però també amb la mà estesa, perquè això no va d'un model contra un altre, això va de tenir dos models excel·lents al servei del bé comú. Va d'una escola pública potent i d'una escola concertada respectada; va d'un gran consens educatiu basat en la qualitat, en la inclusió exigent, en la suficiència econòmica, en el pluralisme i la llibertat.

Per tant, esperem les seves respostes.

El vicepresident segon

Gràcies. Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència, Albert Dalmau Miranda, per un temps de deu minuts.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, vicepresident. Senyor Fernández, li agraeixo la interpel·lació que em fa. Li he de dir que vostès tenen el do de l'oportunitat, perquè presenten aquesta interpel·lació justament la setmana que el Govern ha tancat dos acords molt importants per al conjunt del sistema educatiu, un amb l'escola pública del nostre país i un amb l'escola d'iniciativa social del nostre país, i crec que ens dona peu a poder exposar quins són els resultats d'aquests acords que hem fet.

També li he de dir que en la seva intervenció vostè..., «cal defensar els dos models», però he entès que gairebé els qui els confronten són vostès, perquè tota l'estona ha parlat d'un model d'uns contra els altres. I, aleshores, jo li dic, escolti, aquest Govern defensa un sistema públic d'educació i de qualitat, però també defensa l'escola d'iniciativa social del conjunt del país, perquè el conjunt de les dues parts configuren el Servei d'Educació de Catalunya.

I és per això que justament en aquest sentit portem setmanes treballant, portem mesos treballant. Som molt conscients de la situació que es deriva dels darrers anys en l'escola pública i també en l'escola d'iniciativa social, amb la que tots els governs hi hem treballat, i recollim actuacions positives que han fet governs anteriors, però calia donar nous passos endavant.

I fruit d'això ens podem presentar amb un acord tan rellevant com és un acord, ho he dit, històric de 2.500 milions d'euros signat amb Comissions Obreres i amb la UGT per enfortir el sistema d'educació públic a Catalunya –per cert, millores retributives que també aniran destinades als professionals de la concertada– i també un acord històric de 391 milions d'euros amb les cinc patronals representants de l'escola d'iniciativa social del país.

Acord per l'escola pública del país, acord per l'escola d'iniciativa social de Catalunya. Aquest és el model amb el que ha estat treballant el Govern en els darrers mesos amb aquest objectiu. I hem estat treballant escoltant quines eren les reivindicacions dels docents, que sabem perfectament d'on venien i de quan venien, i després d'un any i mig de tasca i de treball d'aquest Govern, fruit també d'aportacions que s'han fet, d'altres grups parlamentaris, som capaços avui de presentar-nos davant d'aquest hemicicle amb aquests dos acords, que crec que signifiquen un abans i un després perquè toquen qüestions que feia no anys, dècades que no es tocaven, quan parlem de retribucions amb el complement específic, quan parlem d'algunes qüestions que tenen a veure amb l'escola concertada.

I ho he dit, l'escola d'iniciativa social forma part del Servei d'Educació de Catalunya, un servei que integren tant els centres de titularitat pública com els centres d'iniciativa social sostinguts amb fons públics. I ho és, entre altres coses, perquè durant dècades aquestes escoles han contribuït de manera decisiva a fer possible la universalització de l'educació al nostre país. Moltes d'elles, de fet, porten més de cent anys formant generacions de ciutadans i ciutadanes de Catalunya –ho dic amb coneixement de causa, jo ho he pogut viure en la meua trajectòria vital–, i és una feina que han fet en gran mesura compromesos amb la democràcia, la igualtat i la llengua i la cultura pròpies del conjunt del país, i, per tant, avui vull significar-ho. I la llei ho diu, no només ho diem nosaltres: les escoles d'iniciativa social són pilar del servei d'educació del país i així cal dir-ho i així les tractem, i per això també hem pogut arribar a aquest acord.

Dit això, també hem de ser honestos. L'infrafinançament de l'escola concertada és una realitat que s'ha anat acumulant al llarg dels anys i que ha generat una situació que avui no és la idònia ni per a l'alumnat ni per a les famílies ni, evidentment, per als professionals que hi treballen. I és per això, com he explicat, que aquest Govern ha decidit abordar aquesta qüestió amb responsabilitat i diligència.

És el nostre objectiu avançar cap a la millora de les condicions d'educabilitat al conjunt del Servei d'Educació de Catalunya. Ho hem dit per activa i per passiva. De fet, ho diu el pla de govern de la legislatura i ho recull el propi pla departamental

del Departament d'Educació i Formació Professional. El més important, al cap i a la fi, ho hem practicat i, sobretot, ho hem treballat.

Ahir mateix, com li he dit, vàrem signar amb les patronals de l'escola d'iniciativa social l'acord per a la millora del finançament d'aquests centres. Un acord rellevant, perquè respon exactament a aquest propòsit de millora del Servei d'Educació de Catalunya.

En concret, l'acord actua sobre tres àmbits que són prioritaris. En primer lloc, les despeses de funcionament dels centres, és a dir, els recursos necessaris perquè puguin desenvolupar la seva activitat ordinària en condicions adequades. A aquest àmbit s'hi destinen 193 milions d'euros.

En segon, les motxilles escolars per a l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu derivades de la situació socioeconòmica. En aquest àmbit hi destinem 42 milions d'euros.

I en tercer lloc, les plantilles docents, que he dit abans que hi han coses que feia dècades..., hi han coses que fa més de dues dècades que no es tocaven, en concret, les plantilles docents, que en l'àmbit de l'escola concertada no es tocaven des del curs 95-96, miri si ha plogut –des del curs 95-96–, i que requerien, per tant, una revisió imprescindible que ha permès destinar-hi un acord de 156 milions d'euros.

En conjunt, ho he dit, l'acord preveu una millora progressiva del finançament de més de 390 milions d'euros al llarg de cinc exercicis pressupostaris entre l'any 2026 i l'any 2030. I, a més, és fruit de la negociació i el pacte, amb la discreció, amb la voluntat de diàleg i amb l'escolta activa de totes les parts, a qui aprofito per agrair el resultat d'un treball que crec que beneficia el conjunt del sistema i el país sencer. Amb aquest acord, l'hi dic, no només defensem l'escola d'iniciativa social, sinó que fem avançar també tot el sistema educatiu fent-lo més estable, més equitatiu i orientat a la millora.

I l'hi he recordat a l'inici: en aquest mateix sentit, també vull recordar que el Departament d'Educació i Formació Professional ha signat aquesta mateixa setmana amb els sindicats Comissions Obreres i UGT una millora de les condicions laborals del conjunt del sistema educatiu, un acord amb una inversió global de 2.000 milions d'euros en quatre anys i que incorpora mesures que són molt específiques, com aquest increment retributiu del trenta per cent del complement específic autònom del professorat, que es desplegarà progressivament fins al 2029 i que significa tres mil euros bruts anuals més per docent. Un acord que, ja l'hi he dit, no només beneficia els docents de l'escola pública, beneficia els 129.327 docents dels centres públics i també dels centres concertats i, per tant, millorem les condicions dels professionals del conjunt de l'educació.

Ho he dit en una en una pregunta parlamentària aquest matí. El sistema que ens hem trobat porta a que els professionals de primària i de secundària són els tercers per la cua quan es mira en comparativa amb la resta de comunitats autònomes, i fruit d'aquest acord els situarem els tercers per davant a l'escala retributiva. Perquè volem professionals ben pagats, que puguin exercir la seva tasca en bones condicions, amb unes ràtios adequades a les necessitats que té el país i abordant reptes tan importants com l'element de l'escola inclusiva.

Perquè, a més, ho hem dit, el debat que volíem plantejar no podia ser només un debat de qüestions de les condicions laborals, importantíssimes –importantíssimes–, perquè volem que els professionals educatius i el personal del PAE que es dedica a l'educació estiguin ben pagats, però volíem un debat en profunditat sobre el conjunt del sistema educatiu. Perquè aquest és el repte de país que tenim, el repte de país que tenim en el desplegament de l'escola inclusiva, el repte de país que tenim per poder tenir unes ràtios adequades en aquells espais, a més, amb major vulnerabilitat, perquè la complexitat de les nostres aules ha augmentat en els darrers anys, i aquest forma part de l'acord al que hem pogut arribar.

I, per tant, vaig acabant. No vull fer-ho sense assenyalar un element que quedi ben clar: defensar el model d'escola d'iniciativa social no és voler-lo canviar, defensar-lo és entendre l'escola concertada com a part del model d'interès públic que marca la llei d'educació de Catalunya. Vostès, en canvi, a vegades els hi dic, tenen una proposta, quan es veuen les seves actuacions en altres comunitats..., que aborden la privatització d'aquests centres. Per tant, nosaltres el reconeixem com a part del Servei d'Educació de Catalunya, com a part del sistema, abordem acords molt ambiciosos –de 2.000 milions– amb la pública i també amb l'escola d'iniciativa social. I, per tant, en aquest sentit els hi volia recordar.

I es veu molt clar, també l'hi he de dir, perquè ha fet qüestió vostè de la planificació educativa, de la planificació de l'oferta dels ensenyaments obligatoris d'aquest curs. Una planificació que incorpora també les línies i grups de la xarxa concertada, perquè el sistema educatiu s'ha de planificar com un únic sistema, no com dos sistemes separats; un sistema que avui ofereix més de 5.800 grups a tot Catalunya en els ensenyaments obligatoris i que ho fa amb criteris clars d'equitat, de responsabilitat territorial i de lluita contra la segregació escolar. Perquè és aquí on ens juguem el model de societat, una societat més cohesionada, una societat que no segregui per l'origen social ni per la llengua ni pel sexe. I, per tant, també li he de dir que els canvis que s'han fet tenen a veure justament amb aquesta última consideració, no?

Abans he parlat de legalitat. També ho saben, en algunes de les qüestions que vostè ha abordat, que apliquem la disposició vint-i-cinquena de la llei orgànica d'educació vigent. Els centres que segreguen nens i nenes poden existir, perquè vivim en una societat lliure, però no formen part del model de l'escola concertada, i aquests d'aquí estan fora del model del sistema educatiu de Catalunya. I, per tant, també..., tot i així, ho hem fet amb diàleg amb el conjunt del sistema.

I aquesta és la reflexió que crec que avui era pertinent fer; vostè ha abordat algunes de les qüestions. Li agraeixo la mà estesa sobre l'element de l'escola d'iniciativa social. Crec que apunta també algunes coses, alguns dels reptes de fons que té el nostre model educatiu; però defensar que el nostre model és únic, i que el Govern, després d'un any i mig d'haver arribat a la seva responsabilitat, avui es pot presentar davant de la comunitat educativa havent arribat a dos dels acords més ambiciosos –en matèria de l'escola pública, amb aquests 2.000 milions; també en matèria de l'escola d'iniciativa social, amb aquests 391 milions–, que ens fixen un rumb com a model, que aborden les qüestions de fons que el model necessita, i també aborden una millora molt substancial de les condicions laborals dels treballadors dels serveis públics.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, conseller.

Per a la rèplica, i en un torn de cinc minuts, té la paraula el diputat Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, conseller. Evidentemente que nuestro modelo es único, porque a día de hoy en España es el peor; esto hay que ponerlo encima de la mesa. Es el peor, pese al trabajo y el esfuerzo de miles de profesionales y de la buena voluntad de las familias en confiar en un modelo que a día de hoy ha demostrado ser un modelo fallido.

Conseller, mientras le escuchaba me venía a la cabeza –esto es muy *random*, lo que voy a decir ahora– una frase del maestro Yoda a Luke Skywalker que decía: «Hazlo o no lo hagas, pero no lo intentes.» Y eso es exactamente lo que le pasa a su Gobierno con la educación: lo intentan, pero no lo hacen. Quieren arreglar un poco el solar educativo que dejó Esquerra Republicana, pero no acaban de llegar.

Pero la educación en Cataluña no necesita maquillaje, y se lo he dicho en la primera intervención, no necesita retoques estéticos; necesita cirugía profunda; necesita un cambio de modelo; necesita darle la vuelta absolutamente. Porque nada va a cambiar ni con más dinero ni con menos ratio si siguen desconfiando de tres cosas fundamentales: la autoridad del profesor, la cultura del esfuerzo y la excelencia académica.

Por cierto, yo no sé si es cosa mía o le da a usted un poco de reparo decir «educación concertada», «escuela concertada». Ha mencionado usted continuamente a la educación concertada como «iniciativa social». La iniciativa social es educación concertada también. Yo no sé si es algo también ideológico, este reparo a decir la «educación concertada» y a defenderla como lo que es, parte de lo público. Y mientras tanto, seguimos sin saber nada del famoso informe de la OCDE. El presidente Illa lo anunció a bombo y platillo y destinó 1 millón de euros, pero después silencio absoluto. ¿Dónde está el informe? ¿Hay recomendaciones? ¿O es que no les gustan y lo tienen guardado en un cajón?

Pero hay algo todavía más grave: las reglas del juego. Mire, y sé de lo que hablo, porque he sido durante cuatro años concejal de Educación en Badalona. Porque en la planificación escolar ustedes reparten las cartas marcadas y es muy importante respetar las reglas del juego. En lugar de preguntar primero a las familias qué quieren, limitan la oferta educativa desde la Administración y después ajustan el resultado. Esto es hacer trampa, señor *conseller*. Eso no es libertad de elección. Eso es dirigir el sistema desde arriba.

Y nosotros pedimos algo muy sencillo, muy fácil: juego limpio. Primero pregunten a las familias, después organicen las plazas. Porque la Administración debe garantizar oferta educativa de calidad, sí, pero quien decide donde estudian los hijos son las familias, no se decide en los despachos. Y ustedes están decidiendo en los despachos lo que tienen que decidir a día de hoy las familias –a día de hoy y siempre.

Y sobre la educación y diferenciada, se lo digo claro: la decisión del Partido Socialista perjudica a miles de familias y a decenas de miles de alumnos. Y no es una decisión pedagógica. El año pasado alumnas de esos centros educativos obtuvieron dos de las tres mejores notas de selectividad en Cataluña. Por tanto, su decisión no es pedagógica, señor *conseller*; es sectarismo ideológico.

Mire, no es el modelo que yo he elegido para mis hijos. Pero defenderé siempre que las familias puedan elegir el suyo. Eso es libertad y eso es pluralismo.

También nos presentan como un gran triunfo el acuerdo con la concertada. Bien, es positivo empezar a pagar una parte de la deuda histórica, pero han tenido que pasar décadas –décadas–, las escuelas han tenido que movilizar a 350.000 familias y los grupos parlamentarios hemos tenido que presionar lo impensable. Ahora la pregunta es clara: ¿dónde está la garantía de cumplimiento? ¿Dónde se refleja en los presupuestos? Y ¿cómo llegará al profesorado en el curso 2026-2027?

Y termino con algo que debería ser prioritario –y creo que usted no lo ha mencionado–: la educación de cero a tres años. Con una natalidad en caída libre, con la necesidad de conciliación de miles de familias y con toda la evidencia educativa sobre esta etapa, es incomprensible que Cataluña aún no tenga educación gratuita universal en la etapa de cero a tres años. La hay en Galicia y el Partido Popular la ha propuesto para toda España. Y la pregunta es muy simple, *conseller*: ¿van a seguir llegando tarde también a esto o van a ponerse de una vez al lado de las familias?

Acabo por donde empecé, *conseller*, no es cuestión de números, es cuestión de modelo; háganlo o no lo hagan, pero no lo intenten. No hagan, si me permite la expresión, «la puta i la Ramoneta», porque prometer no es cumplir. Y visto lo visto, confianza en ustedes, ninguna.

Gracias.

El vicepresident segon

Per a la rèplica, té la paraula el conseller Albert Dalmau i Miranda, per un temps màxim de cinc minuts. Quan vulgui.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau i Miranda)

«¡Paciencia tienes que tener, mi joven Padawan!», no?, deia, vostè que ha citat al *maestro* Yoda a l'inici, i després ha acabat parlant de no sé què i la Ramoneta, no? En fi, coses de la vida.

Qüestions, importants. Vostè ha dit: «Han hagut de passar dècades perquè s'arribi a aquest acord.» No. Han hagut de passar dècades i aquest Govern, perquè s'arribi a aquest acord, a l'acord amb la pública i a l'acord amb l'escola concertada; sí, l'escola concertada, l'escola d'iniciativa social sostinguda amb fons públics. Les coses no passen perquè sí –les coses no passen perquè sí–, passen perquè hi han governs que estenen la mà, que escolten el sector i perquè a l'altre cantó hi han interlocutors, interlocutors com són els sindicats, amb qui hem pogut arribar a acords tan rellevants com l'acord de l'escola pública, i també interlocutors com són les cinc patronals. Que vostè no les va veure, ahir, signant amb el president de la Generalitat?

I, per tant, entenc que hem fixat un acord en el que fem un pas molt important per poder avançar en el desenvolupament de l'escola concertada, l'escola d'iniciativa social a Catalunya, que forma part del sistema –que forma part del sistema. L'hi dic, el Govern té l'obligació de mirar el sistema en el seu conjunt, perquè ens ha enriquit, perquè forma part de la tradició educativa del model de Catalunya. Evidentment, forma part de l'obligació del Govern prioritzar el desenvolupament d'una escola pública de qualitat, però, evidentment, no pot menystenir ni pot convertir l'escola d'iniciativa social en un vagó que va a la cua del darrere.

I el nostre objectiu és que el sistema avanci en el seu conjunt. I és en aquest sentit que hem pogut arribar a un acord. Li puc dir que la feina està feta? No, encara en queda molta per fer –encara en queda molta per fer. Perquè quan parlem de les retallades educatives que hi han hagut en aquest país, només cal que mirin el resultat, no? Jo els hi vaig ensenyar, en la meua compareixença parlamentària, que... Si vostès volen veure d'on s'explica el sistema educatiu a casa nostra quan veiem que hi han centres que cauen a trossos, mirin les gràfiques d'evolució de la inversió en manteniment en els centres educatius; mirin les gràfiques en evolució, que ens hem ventilat gairebé un terç..., no, «un terç» no, dos terços de l'educació de feia deu anys enrere, de la inversió en el manteniment del sistema educatiu.

I per això el Govern ha fet propostes i ha posat recursos damunt de la taula, per augmentar els pressupostos en matèria educativa; ha posat recursos damunt de la taula per augmentar la inversió en manteniment en el conjunt de les escoles, perquè els espais educatius a casa nostra siguin espais en els que es pugui exercir amb dignitat; ha posat un acord en el que aborda els principals reptes del nostre sistema educatiu: reduir les ràtios per poder actuar amb qualitat en els centres, en les aules; reduir la burocràcia perquè els docents puguin fer la seva tasca concentrada en els infants del nostre país i no hagin d'estar encaminats a fer paperassa; hem abordat el que té a veure amb les millores retributives –i també ho he dit–, per al conjunt dels professors de la pública, també per als professors de la concertada. I en l'àmbit de la concertada, així ho hem pogut fer, amb algunes de les qüestions que jo li he explicat.

Ara, també l'hi he de dir: hi ha una part del model que nosaltres no compartim. És obvi que el nostre model amb el seu és radicalment diferent, perquè el seu no és tampoc un model de defensa de l'escola d'iniciativa social, de l'escola concertada o de l'escola pública. Sobretot ha sigut un model, allà on tenen responsabilitats, de defensa de l'escola privada; que qui té diners, que a qui li vagi bé, aquest d'aquí s'ho pugui pagar, i els altres, bé, mira, tu, que quedin en el vagó

de darrere. I aquest no és el model que nosaltres defensem, ni crec que tampoc és el model que defensa la majoria progressista d'aquesta cambra, que és un model pensat en el que si un infant del país progressa, progressem tots com a societat, i que si un infant del país fracassa, fracassem tots com a societat. I, per tant, la nostra obligació és defensar un model que integri, que cohesioni, que garanteixi l'equitat social i territorial en el nostre país, que abordi els reptes de complexitat que hi han a les aules, que defensi el model d'immersió en català. Aquest és el model que nosaltres defensem. Que atengui la complexitat del sistema a les zones rurals i a les zones urbanes del país.

I en aquest sentit estem treballant. I per això calen acords; acords en l'àmbit de la pública amb els representants dels treballadors i de les treballadores; acords en l'àmbit de la concertada amb els representants de les diferents organitzacions patronals. I calen pressupostos. Calen pressupostos per seguir invertint en la millora del nostre sistema educatiu en el país. Calen pressupostos per posar recursos per a la millora dels centres educatius del nostre país. Calen pressupostos per millorar les condicions laborals dels professors i per seguir donant passos. Perquè hem acabat aquest camí? No, li asseguro que no l'hem acabat, però hem donat un gran pas; hem donat un gran pas que ens permetrà seguir avançant de la mà dels sindicats i de la mà dels representants de l'escola concertada en aquest país.

Moltes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques.

Interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques

300-00260/15

És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Señores diputados, señor *conseller*, Cataluña padece una invasión migratoria sin precedentes, una invasión que pone contra las cuerdas nuestros servicios públicos, que colapsa nuestros hospitales, que satura el mercado de la vivienda, que hunde los salarios y que precariza el empleo. En lo que llevamos de siglo, han entrado en Cataluña más de 2 millones de inmigrantes, mientras la tasa de natalidad de los catalanes se ha desplomado hasta datos peores que en la posguerra.

Según el Observatorio Andalús y la Unión de Comunidades Islámicas de España, Cataluña alberga más de 650.000 musulmanes, el 27,3 por ciento del total nacional, pese a representar tan solo el dieciséis por ciento de la población española.

Yo los animo, como he hecho en otras ocasiones, a pasear por ciertas calles en el centro de Barcelona, a caminar por Ca n'Anglada, en Terrassa, a vivir una temporada en Campclar, en Tarragona, o en San Ildefonso, en Cornellà de Llobregat, a pasar por la noche por ciertas calles del centro de Lérida o visitar Salt o Figueres, ¿no? Porque ustedes mismos podrán constatar que estos lugares ya no nos pertenecen a los catalanes, que se han convertido en auténticos guetos, zonas donde nuestras costumbres se recluyen en el interior de aquellos pisos de aquellos vecinos, pues, que no pueden escapar de un barrio que ya ni reconocen. Y esto es sencillamente insostenible. Más allá de si delinquen o se comporten, bajen salarios o no,

saturen servicios o no, capturen ayudas o no, es una cuestión de ser o no ser. Y con estos números, con estas cifras, sencillamente no somos; Cataluña, España no es.

La verdad... (*Alguns aplaudiments.*) Y la verdad es que toda inmigración es problemática cuando se produce de forma masiva y descontrolada, y la inmigración masiva procedente de países islámicos es especialmente problemática a la hora de integrarse. Porque el islam no es algo inofensivo; es un complejo en el que se funden religión, política, derecho y cultura. Un sistema..., mejor dicho, una ideología que por su propia naturaleza es exclusiva, es excluyente y es expansiva, y que a medida que va contando con más fieles en nuestros barrios, van imponiéndose con más fuerza, lo queramos o no. Y esto no es algo optativo. Porque el islamismo no busca el encaje; busca la hegemonía. No busca integrarse; busca prevalecer. Y ustedes lo saben y, de hecho, se están aprovechando electoralmente de ello.

Porque el avance del islamismo, *senyor conseller*, no se explica solo por lo que llega de fuera, sino que se explica sobre todo por lo que aquí dentro, en nuestra tierra, se ha dejado de defender. Porque ustedes han promovido una cosmovisión postmoderna completamente desarraigada, donde el islamismo encuentra terreno abonado para expandirse alimentándose de su propia abdicación moral y cultural. Y nos han impuesto un modelo multicultural, un multiculturalismo en el que solo queda una cultura que es la islámica. Y esa es la realidad.

Y, en Cataluña, los responsables, precisamente, de todo esto han sido y siguen siendo la izquierda y el separatismo, que reniegan absolutamente de todo lo que somos. Y los catalanes asistimos a la islamización de lo público tutelada y financiada por nuestras propias instituciones. Basta con repasar lo sucedido en los últimos meses, incluso en las últimas semanas, pues, para que uno se da cuenta de lo que estoy diciendo.

Miren, sin ir más lejos, el pasado viernes la Universidad Autónoma de Barcelona cedió sus aulas para un acto de oración colectiva, lectura del Corán separada por sexos y un posterior banquete. El coste fue de unos diez mil euros –diez eura-zos– y lo pagó y lo organizó el Institut Català Internacional per la Pau, que para quien no lo conozca es un chiringuito creado en 2007 por el Parlament. Proyecto que, por cierto..., es un proyecto que solicitó la propia Universidad Autónoma de Barcelona. Y es que aquí parece que las precauciones para mantener las instituciones libres de toda presencia religiosa, que se siguen con tanto celo cuando se trata del cristianismo, pues, por lo que sea, aquí no están vigentes.

Ahora bien, el ejemplo más bochornoso es el del Ayuntamiento socialista de Barcelona; sí, el mismo ayuntamiento socialista que retira el nacimiento de la plaza Sant Jaume y que quita la misa de la Mercè del programa oficial de la Mercè. Pues resulta que, hace pocos días, se presenta desde el ayuntamiento una guía titulada –la tengo aquí– *Orientacions per a centres educatius durant el ramadà*. En ella se recomienda a las direcciones de los colegios que, como gesto de respeto a la celebración musulmana, pues, no realicen actividades extraescolares como las de música o danza, porque, pues oye, los musulmanes pueden sentirse ofendidos. Y es que no me lo estoy inventando; de hecho, se lo voy a leer textualmente.

En la página cinco hay un párrafo que dice: «Algunas personas musulmanas pueden considerar la música o la danza como una actividad no adecuada para el mes del Ramadán, puesto que se considera un mes dedicado a la espiritualidad en que es especialmente importante tener una actitud piadosa. Por lo tanto, sería recomendable tener en cuenta esta sensibilidad a la hora de programar algunas actividades u ofrecer, pues, actividades alternativas.»

Y es que en nuestras escuelas públicas ustedes hacen todo lo posible para ocultar el origen cristiano de nuestra cultura y nuestras fiestas, pero, eso sí, por el Ramadán hay que evitar la música y la danza, porque, oye, ofende a los musulmanes. Es que, de verdad, su endofobia no tiene límites, señor *conseller*.

Pero vayamos con otro ejemplo, también, de este mismo ayuntamiento socialista, que ha retirado la carne del cerdo y sus derivados de los centros escolares, ¿eh? Leo textualmente. Dice: «No ofrecemos carne de cerdo en nuestros menús para poder proporcionar una alimentación más inclusiva y adaptada a las realidades diversas de los alumnos.»

Respuesta literal del Institut Municipal d'Educació, que luego ha negado el señor Collboni con excusas ridículas. Que, por cierto, no se me olvide: esta *sharía* gastronómica, no solo no tienen suficiente con imponerla en los colegios, que también van a los más pequeños y la imponen también en las guarderías.

Pero, ahora bien, ya que estamos aquí, también les daré ejemplos de su propio *departament*, señor *conseller*, porque resulta que el Departament de Justícia –usted lo sabe, ¿no?– imparte charlas a los funcionarios de prisiones sobre el Ramadán. Las da Ahmed Bermejo, un imán que colabora con Islamic Relief Worldwide, una ONG con vínculos con Hermanos Musulmanes, que, como ustedes saben ya, es una de las corrientes más radicales dentro del islam. Reconociendo, por otro lado, que nuestras prisiones están pobladas por extranjeros a los que pagamos una pensión completa en vez de enviarlos y devolverlos a sus países.

Pero también podríamos hablar de los famosos congresos islámicos, como, por ejemplo, el del pasado mes de diciembre en el Prat de Llobregat, que contaba con algunos ponentes que en ocasiones anteriores habían sido arrestados por vínculos con el terrorismo yihadista. Pues, ese congreso; que usted lo conocerá bien, porque resulta que contaba con la colaboración de la Direcció General d'Afers Religiosos, dependiente de su *departament*, ¿no?

Y es que así podríamos seguir, porque esto tan solo son algunos de los ejemplos. Podríamos seguir con un sinfín de barbaridades promovidas desde nuestras propias instituciones.

Pero, claro, señor *conseller*, ¿sabe qué es lo peor de todo? Lo peor de todo es que intuyo que probablemente usted hoy saldrá negando la mayor, porque es a lo que suelen acostumbrarnos. Y es que ustedes son negacionistas. Y son negacionistas de los problemas reales de los catalanes. Pero es que lo niegan porque ustedes no lo padecen, ustedes no lo sufren, porque ustedes se niegan a convivir con los efectos de sus políticas.

¿Pero sabe quién lo sufre? Los catalanes de a pie, los catalanes corrientes –las familias, los jóvenes, los trabajadores–, que ven como su barrio de toda la vida ya no es lo que era. Son todos ellos los que están padeciendo la islamización de una Cataluña que levantaron nuestros padres, que levantaron nuestros abuelos, y que cada vez resulta más irreconocible.

Y por todo ello, señor *conseller*, le pregunto –tengo la esperanza de que me responda– que hasta cuándo. ¿Hasta cuándo van a seguir promocionando el islamismo? ¿Hasta cuándo van a seguir rindiendo nuestras plazas, escuelas, instituciones? Y, sobre todo, ¿no cree que ha llegado el momento de decir basta y de empezar a proteger lo que somos?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, la veritat és que no esperava menys de vostès. Tenia un conjunt de fitxes per respondre a totes les falsedats que han esmerçat aquí davant, per anar-los-les contes tant una a una. Però sí que voldria començar fent una reflexió amb una mica més de profunditat, amb el benentès que després entraré en tots els temes, tots els que vostè ha citat.

Miri, el Consell d'Europa ha definit la «islamofòbia» com el temor o els prejudicis cap a l'islam, els musulmans i tot el que es reconeix amb ells, i afegeix, el Consell d'Europa, que la islamofòbia pot prendre diferents formes: manifestacions quotidianes de racisme o discriminació o altres formes violentes. I conclou, el Consell d'Europa, no aquest grup parlamentari, que la islamofòbia constitueix una violació dels drets humans i una amenaça a la cohesió social.

Miri's vostè de punta a punta el que ha fet amb la seva intervenció, i vostès són uns islamòfobs de manual. Fixi's en el que ha dit. Ha assenyalat d'una manera cruel a una comunitat islàmica, que són practicants d'una religió tan respectable com els que en practiquem d'altres i tan com aquells que no en practiquen cap. I, a més a més, el que vostès busquen –i tenen el cinisme d'acusar el nostre grup parlamentari de buscar vots o no sé què–..., tenen el cinisme de venir aquí i portar els temes de convivència per guanyar vots.

I ens parlen d'uns barris que potser vostès de tant en tant visiten, però que hi ha molts conciutadans, moltes conciutadanes molt propers al partit i la coalició que jo represento que hi viuen, en aquests barris, no hi passen. Jo també visc en un barri al centre de la ciutat de Vic en el que convivim amb moltes comunitats; també amb gent islàmica i amb gent d'altres procedències.

Per tant, compte, perquè aquesta visió que tenen vostès de criminalització només ens porta a un lloc, que és a la fractura social, que és allò que a vostès els interessa veritablement. Això és el substantiu. Això és el que, en definitiva, a vostès els preocupa.

Vostès són l'expressió de la pitjor Europa en aquest Parlament. Sé que tenen aliances i que tenen aliats en d'altres territoris, dissortadament, de la Unió Europea, però li vull dir i li vull recordar que la Unió Europea s'ha bastit sobre els principis exactament inversos al que vostès representen des d'aquesta tribuna i el que volen representar des de les institucions. S'ha bastit des de la concòrdia i s'ha bastit des d'aprendre què volia dir i a on portava assenyalar determinats col·lectius pel Déu que resen, per allò que pensen o per allò que fan, i van ser fatals les conseqüències que ens van portar aquí. I nosaltres no estem disposats a recórrer, evidentment, aquest camí, i menys encara quan es fa sobre falsedats.

Ve aquí i diu: «Escolta, tenim una invasió immigratòria i el món islàmic islamista...» Per cert, greu confusió: una cosa és l'islamisme i una altra cosa és l'islam, que és una religió, i són dues coses de naturalesa ben diferent. Diu: «Tenim una invasió.» Tenim un sis i mig per cent, aproximadament, de conciutadans nostres, doncs, que professen la religió islàmica, com en tenim d'altres que professen altres religions, i com en tenim molts que no en professen cap.

I pel que apostem nosaltres com a Govern i crec que amb una part molt majoritària, afortunadament, d'aquest Parlament, és per la convivència. A vostès dels barris els interessen els vots, no les solucions als problemes concrets. I després venen aquí –i els hi hem dit una i mil vegades–, doncs, a blasmar del que representa la immigració, a posar per davant tots aquells problemes que vostès hi aprecien, alguns dels quals no li negaré que són realitat, però per això les forces de seguretat, per això els serveis penitenciaris estan exercint, per això la justícia exerceix quan les conductes no s'adeqüen a allò que ha de ser la convivència. Però venen a extrapol·lar-ho, doncs, a un conjunt de població que el que ha vingut a fer aquí és a buscar més oportunitats, a guanyar-se la vida amb dignitat i a viure en els nostres barris i ciutats.

I vostè comença a eximir –i no ens hem equivocat– crítiques, doncs, a totes les universitats. Miri, a la Universitat Autònoma de Barcelona, el que es va fer va ser una iniciativa dels estudiants. Vostès han dit..., vostè ara aquí ho ha matisat una mica, perquè es deu haver adonat de que havien patinat, que això era una iniciativa de la Universitat Autònoma. No, era una iniciativa dels estudiants, que són molt

lliures de fer això o de fer qualsevol altra iniciativa que els interessi. Per tant, no distorsionem la realitat.

Diu: «L'Ajuntament de Barcelona amb la gestió del Ramadà i l'Oficina d'Afers Religiosos.» Jo també n'hi llegiré un tros, d'aquest document, perquè vostè llegeix allò que li interessa i en fa la interpretació que li interessa. El document diu: «No hi ha cap normativa que eximeixi l'alumnat musulmà de cap de les assignatures curriculars durant el mes del Ramadà.» Si vol, l'hi repeteixo. Em sembla que ha quedat clar. «En tot cas, algunes persones musulmanes poden considerar la música i la dansa com una activitat no adient per al mes del Ramadà, ja que es considera un mes dedicat a l'espiritualitat en què és especialment important tenir una actitud pietosa.»

Això ho podríem extrapolar a altres confessions religioses, però, en qualsevol cas, ni les unes ni les altres estan exemptes de fer les assignatures. Per tant, seria recomanable tenir en compte aquesta sensibilitat a l'hora de programar algunes de les activitats. I això em sembla, senzillament, que és tenir sensibilitat. Però no hi ha cap normativa que expressi el que vostè, en definitiva, ha dit, i no hi ha cap normativa que –només faltaria– els eximeixi de fer algunes activitats.

Després em parla dels menús a les escoles. Em parla dels menús halal a les escoles. L'acord de cooperació entre l'Estat espanyol i la Comissió Islàmica estableix, en el seu article 14, que l'alimentació dels alumnes musulmans als centres docents públics i privats i concertats es procurarà adequar els preceptes religiosos islàmics. Això no és un invent ni de l'Ajuntament de Barcelona ni del Govern de Catalunya. És un acord entre la comunitat islàmica de l'any 1992, i miri que ha plogut i miri que hi han grups parlamentaris aquí –com a mínim dos i algun més que ha tingut responsabilitat de govern–, i que, d'alguna manera, es manté. Per tant, en qualsevol cas, la implantació d'aquests menús és purament opcional.

Ha parlat de les xerrades en l'àmbit penitenciari de l'Ahmed Bermejo. És un professor, una persona reconeguda, de trajectòria acadèmica reconeguda, que els cossos de seguretat treballen amb ell –no només els funcionaris de presons; també els cossos de seguretat–, perquè els interessa conèixer la realitat que probablement, doncs, en el seu moment no era aquesta i no la coneixien. Però, en qualsevol cas, és una persona que sí, atès que a les presons hi ha persones, doncs, que professen altres religions i que provenen d'altres cultures, jo crec que és raonable pensar que els servidors públics, els funcionaris, també les coneixin aquestes realitats culturals, no?

Per tant, l'objectiu, en definitiva, és donar als funcionaris –a aquells que vostès diuen defensar tant– més recursos per treballar davant determinades poblacions que no coneixien, perquè aquesta sí –això ja l'hi accepto– és una realitat que ha canviat, ha canviat els carrers i ha canviat també en els centres penitenciaris, conseqüència que quan s'escau, doncs, la policia i la justícia, en definitiva, actuen.

I em deia: «No, i a més a més, vostès..., li citaré un exemple, en aquest cas, doncs, que afecta la Direcció General d'Afers Religiosos del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica» –diu–: «El congrés que es va fer de les comunitats islàmiques de Catalunya.» Miri, no ens consta –no sé si a vostès els consta– que, finalment, el senyor Soldado, que vostès, doncs, han assenyalat, fos inclòs en el programa. Nosaltres no en tenim cap constància.

El Departament de Justícia no va tenir cap participació en l'organització d'aquest congrés ni en la concessió de subvencions. Ja els hi vàrem contestar. Ho vam fer a través..., per boca de la consellera, en aquest cas, d'Interior, perquè és a qui van interpel·lar sobre aquest tema. Però vostès vingui, *erre que erre*, i és allò d'una mentida mil vegades repetida, doncs, a la millor la situem en l'imaginari de la gent.

Per tant, seria bo que jutgessin aquesta activitat pels discursos que s'hi van fer, en definitiva. I li asseguro que si hi han discursos que surten d'allò que està esta-

blert legalment, doncs, actuarem. Però, en qualsevol cas, no ens digui ni que els hem subvencionat, ni que els hem ajudat ni que determinades persones hi van participar, perquè almenys nosaltres no en tenim constància. Ara, no en tenim la certesa perquè tampoc hi vàrem assistir. M'entén?

I amb relació, doncs, a l'assignatura de l'islam a l'escola. Jo aquesta la trobo curiosa. La trobo molt curiosa, perquè, miri, quan un mira, doncs, Catalunya –i vostès ho han dit recurrentment més d'una vegada–, doncs de la implantació d'aquesta assignatura li diré que Catalunya va molt endarrerida amb altres comunitats, i particularment amb relació a dues, la de Múrcia i la de València, en la que vostès han tingut responsabilitat en el Govern, i han influït en les decisions governamentals, que són les que van molt més per davant de Catalunya.

Per tant, en definitiva, doncs, crec que tot això de venir aquí a abocar aquest odi, al servei només d'arreglar quatre vots i a costa de trencar la veritable cohesió i convivència que necessitem en els nostres barris i ciutats, no ens hi trobarà mai. No hi ha una intersecció possible entre allò que representen vostès i allò que representem nosaltres, i crec que en els altres grups amb diferents accents. Però, en qualsevol cas, home, demanaríem rigor, i sobretot demanaríem que allò que defineix el Consell d'Europa, que allò que defineix Nacions Unides, que allò que defineix, doncs, el Parlament Europeu, que és posar fre a aspectes com la islamofòbia, vostès no en facin bandera.

Perquè potser sí que arreglaren quatre vots, però passaran dues coses. La primera, que no solucionaran res; ben al contrari. Perquè quan són als governs no fan res d'allò que han promès, perquè no poden, perquè no en saben. I la segona, que hauran malmès molt i molt la convivència d'aquests barris que vostès visiten, però que els altres hi dediquem moltes hores i molts servidors públics també.

Gràcies, senyor president.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Mire, señor Espadaler, para mí todas las culturas no tienen el mismo valor. Yo creo que la nuestra está basada en los derechos humanos y en la igualdad hombre-mujer. El argumento principal para regular, por ejemplo, el uso de prendas como el burka y el nicab no es solo la seguridad, sino el respeto a la dignidad de la mujer y a la libertad, valores que inspiran nuestra sociedad democrática. Y no deja de ser sorprendente que la izquierda ponga trabas a la prohibición del burka en Cataluña, pero lo considere inaceptable en Afganistán.

«La lucha contra el islamismo es la lucha entre la civilización y la barbarie. (*Alguns aplaudiments.*) Y es que hay riesgo objetivo en determinados ámbitos del mundo islámico.» Senyor Espadaler, estas palabras no son mías, son tuyas. (*Alguns aplaudiments.*) Son frases de Duran i Lleida, también, quien fue presidente de su partido, Unió, antes de que desapareciera, antes de que usted montara Units y se vendiera al Partido Socialista. ¿Era usted islamófobo? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Es usted defensor de la islamofobia? Es que, hombre, no tiene vergüenza.

Mire, son frases de hace años, sí, pero que ya tenían sentido entonces y que, por desgracia, lo siguen teniendo hoy, después de que hayan entrado más de 1 millón de extranjeros, después de un terrible atentado islamista y después de decenas de detenciones de yihadistas y expulsiones de imanes salafistas. Así que la pregunta es obligada: ¿qué ha pasado para que usted las apoyara entonces y hoy aquí las repruebe? ¿Me lo podría usted explicar?

Ahora bien, también le diré una cosa: parece una auténtica humillación que le impone el Partido Socialista por su pasado supuestamente democristiano, un pasado no muy lejano, en el que su partido hablaba abiertamente de defender nuestra civilización. Por cierto, una humillación que parece que usted acepta con gusto, de-

mostrando que no tiene más convicciones que la de mantener el cargo que ostenta. (*Alguns aplaudiments.*) Yo ya no sé si es usted democristiano o de demosunita. Explíquenoslo.

Dicho esto, conviene aclarar otra idea, otro mantra, ¿no?, que ustedes siempre repiten de una manera u otra –usted lo ha hecho–, y es que siempre intentan decir eso, ¿no?, lo de abrazar y vanagloriarse, por ejemplo, del laicismo. Durante décadas, desde todos los poderes nos han vendido que Cataluña tenía que olvidar lo que era para convertirse en un lugar moderno, abierto y cosmopolita, que renegásemos de nuestras tradiciones, nuestras costumbres y nuestra forma de vivir, aquellas que han hecho precisamente que Cataluña sea Cataluña y no cualquier otra región de las..., de los 195 países que hay en el mundo.

Su utopía, sin embargo, pues, se ha demostrado que es un fracaso. Su laicismo ha sido la puerta de entrada principal de la peor barbarie, del islamismo, no solo en Cataluña, sino en toda Europa. Ha sido el caballo de Troya del islamismo. Así que han sido ustedes, implacables con el cristianismo y con lo europeo, pero resulta que han sido serviles y generosos y sumisos con lo islámico. (*Alguns aplaudiments.*) Los ejemplos que he expuesto evidencian precisamente cómo ustedes han permitido a los islamistas avanzar en nuestros barrios y pueblos amparándose en una libertad religiosa mal entendida, en una falsa tolerancia y equidistancia –usted hoy lo ha demostrado– y en una inexistente neutralidad de lo público.

Pero, por todo ello, *senyor conseller*, no solo es importante hacer frente a lo que viene, sino que también se hace imprescindible defender lo que somos, porque Cataluña no es una *tabula rasa*. Cataluña no es una pizarra en blanco que pueda borrarse y reescribirse al antojo de separatistas y socialistas, *senyor Espadaler*. Mire, España, Cataluña es identidad, es memoria, son costumbres, leyes compartidas y un suelo moral que hace posible la convivencia, porque no somos ciudadanos del mundo –esa gran mentira–, no hay..., no existe una patria mundial. Somos catalanes y, por tanto, españoles. Nosotros somos catalanes y, por tanto, españoles, porque lo fueron nuestros padres, lo fueron nuestros abuelos, lo fueron los bisabuelos y nuestros hijos y nuestros nietos y nuestros bisnietos también lo serán. Y ustedes no son quiénes para romper o dinamitar todo lo que tantos siglos ha costado construir. Así que, se lo digo claramente, no se lo vamos a permitir. Cuenten con ello.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Miri, no tinc cap necessitat ni cap interès de respondre als seus insults i de... No, no, vostè fa unes qualificacions entrant en lo personal. (*Alguns aplaudiments.*) Jo he militat tota la meua vida en un corrent democristià i hi segueixo militant. I li explicaré quina és l'aportació de la democràcia cristiana, la més exemplar en l'àmbit de la immigració: és el model Vic d'educació –i aquí hi ha qui ha estat alcaldessa de Vic–, que vostès hi estaven radicalment en contra.

(*Remor de veus.*)

El president

Silenci.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Era el model que integrava a l'escola concertada per igual els fills dels nous-nous i les persones d'aquí. Aquest és el model humanista i era profundament ideològic. Aquesta és la democràcia cristiana amb la que m'identifico jo. I li diré una cosa, que la repeteixo, perquè ja li vaig dir una vegada des d'aquesta tribuna: l'única vegada que jo vaig escriure una carta de baixa del meu partit sent diputat va ser quan un alcalde que hi va haver de Vic, del meu partit, va posar moltes traves en tot

el que era el procés d'empadronament. I jo em vaig sentir molt lluny, molt a les antípodes d'aquesta manera de fer. Però no tinc cap necessitat de justificar-me davant vostè.

I faria bé de conèixer una mica més bé què és la democràcia cristiana. I faria bé, abans de donar lliçons aquí, quan diuen «no és *tabula rasa*»..., miri's la toponímia d'aquest país. Hi trobarà topònims àrabs, hi trobarà topònims jueus, hi trobarà topònims ibers, hi trobarà tota mena de toponímia, al nord, al sud, a l'est, a llevant i a ponent. I aquest país s'ha fet des de les migracions. I aquest país s'ha fet des del concert i la trobada entre cultures diferents. I continuarà fent-se així perquè les migracions són una realitat, mal que els pesi a vostès. És una realitat i davant d'això es poden fer dues opcions: la que fan vostès d'utilitzar-la per rascar quatre vots per després acabar no resolent res i portant el malviure en tots els barris, o es pot intentar un esforç –que no és fàcil– d'integració, de diàleg, de comprensió, d'entesa, d'entendre per què les persones venen aquí –d'entendre per què les persones venen aquí.

I hi ha, evidentment, opcions de que ens en sortim. És clar que ens en sortirem. És fàcil? No. Però, en qualsevol cas, hi ha una garantia de fracàs absolut, que és seguir les seves polítiques, perquè trenquen els barris, perquè trenquen les escoles, les escales i, en definitiva, el país, que això és el que vostès volen. I lliçons d'humanisme cristià, lliçons de democràcia cristiana, ni una, diputada –ni una. (*Alguns aplaudiments.*)

Jo vaig estar en el seu moment en la gènesi d'una proposta que, a més a més, va ser compartida amb la resta de forces parlamentàries en aquell moment presents a l'Ajuntament de Vic: el Grup Socialistes, Esquerra Republicana i tants i tants altres grups parlamentaris. Sí que va néixer una opció contrària a això: la que representava Plataforma per Catalunya, de la qual vostès són hereus. I no va aportar res –i no va aportar res. Va aportar fractura.

Nosaltres continuarem, malgrat la dificultat, continuarem treballant al servei de les persones, reconeixent la seva igualtat en la dignitat. Li sona? És doctrina social de l'Església, això, aquesta manera de verbalitzar-ho. Doncs, sí, continuarem defensant la igualtat en la dignitat de totes les persones. Continuarem defensant la cohesió als barris, mal que ens costi i per difícil que sigui, que ho és. Però, hi insisteixo, el seu camí porta a la ruptura, porta al fracàs, porta a l'aniquilació de les persones. I si l'elevem, i si continuem per aquest camí, ja ho ha vist a Europa cap a on portava: a assenyalar gent particular d'una religió, a assenyalar, a estigmatitzar. Això ens porta al fracàs més absolut.

I l'Europa que tenim, que és molt imperfecta i aquests dies ho veiem, es va fer sobre les cendres de la desgràcia més gran que van semblar els que en aquell moment deien el que ara vostès diuen. Per tant, lliçons, cap ni una, senyora diputada.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi.

Interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi

300-00266/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats i diputades, bona tarda. L'endemà de qualsevol incendi forestal, hi ha un concepte que inevitablement ressona a

totes les tertúlies, als mitjans de comunicació i també en el debat polític: la manca de gestió forestal. És una idea àmpliament compartida que els boscos mediterranis necessiten gestió activa per reduir el risc de grans incendis i adaptar-se al canvi climàtic. Ara bé, si aquest diagnòstic és tan àmpliament acceptat, la pregunta és inevitable: per què Catalunya continua sense desplegar de manera efectiva una gestió forestal sostenible i generalitzada?

Diversos estudis científics recents assenyalen que més de la meitat dels propietaris o professionals forestals d'Europa no apliquen les mesures d'adaptació dels boscos al canvi climàtic, malgrat considerar-les necessàries. En aquest context, Catalunya apareix com un dels territoris europeus amb més barreres per aplicar aquesta gestió. Les principals dificultats no són només econòmiques, també intervenen els factors legals, socials i estructurals. D'una banda, la manca d'estímuls econòmics és una barrera important. A Catalunya, aproximadament la meitat dels boscos no tenen cap tipus de gestió. Tanmateix, el propi sector forestal alerta que la rendibilitat de moltes actuacions és insuficient sense el suport públic.

Segons la informació facilitada pel Govern en resposta a una de les meves preguntes parlamentàries, les convocatòries d'ajuts vinculades a la prevenció d'incendis forestals el 2025 van dotar amb 11,3 milions d'euros, 2 milions d'euros menys que l'any 2024. Aquesta realitat posa de manifest que el repte forestal a Catalunya requereix una política pública molt més ambiciosa i estructural que permeti activar la gestió dels boscos i alhora dinamitzar el sector forestal.

En aquest context, el Govern ha anunciat en els pressupostos mesures en matèria de prevenció d'incendis, amb 15 milions destinats als ens locals per executar i mantenir franges de protecció al voltant de les zones urbanes i 4 milions per a la realització de cinc trams d'eixos de confinament. Qualsevol actuació destinada a protegir les persones és necessària. Tanmateix, aquestes mesures són clarament insuficients i poc ambicioses per abordar el problema estructural que té Catalunya amb la gestió dels seus boscos.

La major part d'aquestes actuacions se centren en la protecció de zones urbanes, però continuen sense donar resposta al problema de fons: la manca de gestió forestal real en un territori en el qual el seixanta-quatre per cent és forestal i on l'acumulació de la biomassa i l'estrès hídric generen un risc creixent d'incendis de gran intensitat.

En definitiva, es tracta sobretot de mesures de protecció davant del foc, però no d'una política forestal estructural que redueixi el combustible acumulat als boscos i afronti el risc real dels incendis de nova generació. La gestió forestal sostenible és una eina clau en la prevenció d'incendis, la millora de la salut dels boscos, la reducció del risc climàtic i la dinamització de l'economia del món rural.

Catalunya disposa d'un volum important de fusta infrautilitzada que, mitjançant una planificació adequada, podria contribuir tant a la seguretat ambiental com a la creació d'activitat econòmica i llocs de treball al territori. Per aquest motiu, és necessari impulsar una política pública que permeti incrementar progressivament l'oferta de fusta procedent dels boscos catalans, mobilitzar la fusta dels boscos privats, garantir la professionalització del sector forestal i reforçar el paper de la fusta com a recurs estratègic dins l'economia verda.

També hi ha una qüestió cultural i social. Com assenyalen diversos experts en gestió forestal, la societat civil normalment associa la tala d'arbres amb la desforestació, mentre que en el context mediterrani determinades actuacions, com les aclarides, són imprescindibles per reduir la densitat dels boscos i millorar la seva resiliència. A més, el paisatge forestal català ha canviat profundament en les darreres dècades. Com hem dit, la superfície forestal ha passat aproximadament del quaranta per cent al seixanta-cinc per cent del territori, en gran part a causa de l'abandonament de l'activitat agrícola. Aquest procés ha generat boscos joves, densos i continus, sovint situats prop de les zones habitades.

En aquest sentit, és imprescindible que el Govern impulsi un pla quadriennal de gestió forestal i aprofitament de la fusta amb objectius anuals clars, integrant les actuacions de prevenció d'incendis, la tala sanitària i les aclarides, així com un calendari d'execució i criteris ambientals i territorials ben definits. Aquest pla haurà d'anar acompanyat de mesures estructurals, com línies d'ajuts estables per a la gestió forestal sostenible, el suport a la repoblació, a la poda, a l'aclarida i a les primeres tales, la mecanització del sector forestal, la millora de camins i pistes forestals i la simplificació dels tràmits administratius en el sector de la gestió forestal. Igualment, cal impulsar un programa plurianual de suport al sector forestal amb recursos suficients per mobilitzar la fusta i fer viable la gestió dels boscos. Sense aquestes mesures estructurals, la gestió forestal continuarà sent insuficient i Catalunya seguirà acumulant combustible forestal, amb el consegüent risc d'incendis, que cada vegada són més intensos.

També cal recordar que al febrer del 2025 el nostre grup parlamentari va presentar una proposta específica per a la gestió forestal a les Terres de l'Ebre. Aquella iniciativa ja advertia clarament del perill que comportava la manca de gestió forestal en un context de canvi climàtic i d'acumulació de combustible als boscos. Malauradament, aquells avisos no eren teòrics. Pocs mesos després, vam veure com aquest risc es materialitzava amb l'incendi de Paüls, un incendi de cinquena generació que va arrasar el territori sense contemplacions, amb una intensitat i una velocitat de propagació que evidencien fins a quin punt el nostre paisatge forestal s'ha tornat vulnerable. Aquell incendi no només va cremar hectàrees de bosc; també va posar sobre la taula la necessitat urgent d'una política forestal estructural, amb gestió activa, amb planificació territorial i recursos suficients per evitar que episodis com aquests es tornin a produir.

Al mateix temps, el debat sobre la gestió del territori no es pot deslligar d'altres decisions administratives que ens afecten directament. És el cas de l'expedient d'atermenament del delta de l'Ebre, que planteja una nova delimitació marítimoterrestre que pot afectar greument el futur de casa nostra. Aquest expedient preveu una nova delimitació a Deltebre que afecta més de seixanta-tres quilòmetres de costa i que es basa en l'últim expedient d'atermenament ja caducat, que Madrid ni s'ha molestat en actualitzar ni incorporar els estudis més recents; simplement han fet un copia i enganxa. I no he sentit el Govern del meu país alçar la veu al respecte.

La resposta del territori ha estat contundent. En pocs dies, es van registrar més de 9.400 al·legacions en contra de la proposta recollides per l'Ajuntament de Deltebre i la síndica de greuges local. I el problema no és només jurídic o tècnic. Aquest expedient pot tenir conseqüències molt greus per al futur del delta de l'Ebre perquè implica assumir *de facto* el retrocés de la línia de costa sense haver desplegat abans les mesures estructurals necessàries per protegir el Delta. Això significa, a la pràctica, posar en risc les activitats econòmiques vinculades al turisme, a l'agricultura i als serveis; generar inseguretat jurídica a propietaris i empreses; limitar el nostre desenvolupament, i transmetre el missatge de que el Delta ha de retrocedir en lloc de defensar-lo. El delta de l'Ebre és un espai natural d'un valor extraordinari, però també és un territori viu, amb una activitat econòmica i població que no pot quedar condemnat al retrocés sense un pla real de protecció i de defensa. Per això, el debat sobre la gestió del territori, tant forestal com litoral, exigeix una visió global que combini la protecció ambiental amb la defensa de l'activitat econòmica i la cohesió territorial.

Per tots aquests motius, conseller, li preguntem si té previst elaborar i presentar un pla quadriennal de gestió forestal i aprofitament de la fusta; quines mesures pensa impulsar des del Govern per reforçar el sector forestal a Catalunya; quina és la posició del Govern de la Generalitat davant l'expedient d'atermenament del delta de l'Ebre, i quines accions pensa impulsar des del Govern per garantir que qualsevol

delimitació maritimoterrestre vagi acompanyada d'un pla real de protecció i defensa del Delta. I, finalment, quin és el calendari i l'abast del pla de gestió forestal de Catalunya per adaptar els boscos al canvi climàtic i reduir el risc dels grans incendis forestals en les properes dècades. Perquè gestionar els boscos, protegir el territori i garantir el futur econòmic dels nostres pobles no són objectius incompatibles, sinó tres elements inseparables d'una política territorial responsable.

L'any 2025 Catalunya va viure una temporada d'incendis especialment dura. Incendis greus que van afectar diversos punts del país i que ens van recordar, una vegada més, la vulnerabilitat del nostre territori davant d'un paisatge cada cop més continu, més dens i més exposat als efectes del canvi climàtic. L'incendi de Paüls n'és un exemple especialment colpidor: un incendi de cinquena generació que va avançar amb virulència i una velocitat que evidencien fins a quin punt s'ha deixat d'actuar sobre els boscos. Però Paüls no és un cas aïllat. Forma part d'un patró que es repeteix cada any, amb incendis cada vegada més intensos i difícils de controlar. Per això, avui no parlem només de boscos; parlem de seguretat territorial, de futur rural i de responsabilitat política. Perquè, si no gestionem els boscos avui, els incendis ho faran demà. I ho faran sense contemplacions.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé; gràcies, president. Diputada, gràcies per la interpel·lació. Diputats, diputades, jo crec que aquest és un tema que, a vegades, en parlem poc per la importància que té. La gestió forestal no només... Jo crec, al final, que és la gestió de tot el món rural, de tot el paisatge agroforestal, de tota la gestió forestal, de tota la gestió d'aquells espais agraris que perdem i que es converteixen en bosc. Jo sempre ho repeteixo: com pot ser que dediquem tants pocs recursos o tant poca atenció al seixanta-cinc per cent de la superfície de Catalunya, creixent –i, a més a més, amb una densitat als nostres boscos, però també fruit d'aquest abandonament–..., creixent de manera preocupant. I, a més a més, no amb uns boscos verds, sinó amb uns boscos que es van assecant pel canvi climàtic i que totes les últimes pluges, tot ens indica que avui estem menys preparats perquè tenim més combustible al nostre territori.

Per tant, segurament estem d'acord en que tenim el gran repte. Vivim moments molt complexos a tots nivells i, per tant, la despoblació, l'empobriment, l'envelliment de les zones rurals, l'abandonament d'algunes parts del país on hi havia cultius agraris o ramaderia, això també ha dificultat aquesta situació i, evidentment, cada cop que ve una dificultat geopolítica també acaba accelerant..., si no generem recursos o incentius en aquest sentit per contrarestar-ho, acaba accelerant aquest procés.

Per tant, primer missatge: el país, la Unió Europea, el Govern de l'Estat, Catalunya, hem de fer de la gestió forestal, de la gestió del conjunt del país, una prioritat. I això vol dir –ho dic ràpid– facilitar la vida amb recursos, amb regulació favorable a qui viu i treballa al territori. A aquell propietari forestal, facilitar-li les coses. A aquella persona que té un ramat, que té una activitat agrària, una casa rural, una formatgeria, facilitar-li les coses. Aquelles infraestructures necessàries per poder-te guanyar la vida..., facilitar les coses. Al final, hi ha una part global, que és d'estratègia rural, veure com fem que la gent visqui, pugui viure i treballar i generar oportunitats al territori, i veure alhora també com fem, com impulsem, com ha dit vostè, tota l'estratègia forestal que tenim al davant.

Com sap, vàrem estar fent el debat dels pressupostos. Pressupost del Departament d'Agricultura: 1.000 milions d'euros –999–; no arribava, d'acord. Pressupost de la Direcció General de Boscos: cinquanta-tres per cent d'augment. Per tant, jo crec que l'aposta del Govern en aquest sentit és evident: cinquanta-tres per cent d'augment del pressupost de polítiques forestals. I ja l'hi dic: del tot insuficient per abordar els grans reptes que tenim. I aquí també demanar, evidentment, la complicitat. Sap que les diputacions, els ajuntaments, jo crec que també és un altre element, una altra mirada que hem de canviar. Tots aquells departaments, totes aquelles administracions públiques que, directament o indirectament, incideixen en la gestió forestal, doncs hem d'alinear totes les polítiques públiques per anar endavant.

En els incendis ja ho hem dit. Nosaltres estem treballant –crec que ho sap, això, perquè ho hem explicat– a tres nivells. Primer de tot, protecció de les persones, per evitar els accidents desgraciats que hem tingut en altres anys. Per tant, ja vàrem donar..., ens vàrem comprometre i hem donat unes ajudes als ajuntaments que encara a dia d'avui no tenien els plans de protecció contra incendis. I, per tant, vam fer el traspàs l'any passat, a finals de l'any passat, amb la idea de que, de cara a aquest estiu, aquests plans ja estiguin fets. I durant aquest any, evidentment, convocar... En aquest pressupost, també hi havien aquests 15 milions anuals per poder fer el manteniment de les franges de protecció de totes aquelles urbanitzacions, ciutats i pobles que estan tocant a la massa forestal i que no estan prou ben protegits, prou ben mantinguts. Per tant, protecció de les persones, prioritari.

Dos –i no menys important–, tornar a recuperar... Primer, ajudar a l'impuls de la indústria forestal i, per tant, de l'aprofitament forestal. Hem de recuperar l'economia del bosc. Jo vaig estar la setmana passada a Brussel·les. Ens vàrem reunir amb el director general –per tant, qui està per sota del comissari de Medi Ambient– precisament per dir: «Escolti, l'estratègia europea de boscos no pot ser la mateixa als països del nord que als països del Mediterrani.» I, per tant, es fa un relat en alguns llocs de que falta bosc; a nosaltres el que ens falta és gestió forestal. I, per tant, aspirem a que tot Catalunya pugui tenir plans de gestió i que els professionals diguin a cada lloc què és el que s'ha de fer i quin aprofitament de silvicultura, de fusta, de construcció, de bioeconomia... Jo crec que aquí, alerta, que si no fem els deures..., aquí hi ha una oportunitat econòmica molt i molt important que s'acabarà imposant. Si no tenim els accessos en condicions, si no tenim la indústria necessària, evidentment no ens en sortirem.

I un altre element que no depèn del pressupost de boscos. Hi ha tot el..., el Xerta-Sénia, que vostè coneix bé. La meitat de l'incendi que vàrem tenir l'any passat, amb el Xerta-Sénia en funcionament no s'hagués cremat. I, per tant, jo crec que aquí hi ha infraestructures que també –de regadius, però de camins, d'accessos– són molt importants si volem evitar també els incendis. Jo torno a demanar lo mateix que hem dit... Hi ha una part, també, d'aquests diners que són de gestió del medi en fauna, que, com sap, aquí també tenim, de fauna cinegètica, bastants problemes. Jo el que demano, lo que he dit moltes vegades: podem estar d'acord, com molta gent de la cambra, però al conjunt de la societat li hem de demanar també un canvi de mirada i hem de fer una pedagogia sobre com s'ha de gestionar l'entorn forestal i, per tant, explicar que els boscos s'han de gestionar i que, si un professional diu que s'han de tallar uns arbres, que s'han de fer aclarides, que s'han de fer neteges, evidentment ho hem de poder fer, però la no gestió no és una opció.

I també hem de dir que s'hi han de posar més recursos. Com es gestiona el seixanta-cinc per cent dels boscos de Catalunya, fins i tot amb aquest augment del cinquanta-dos per cent? Per tant, sí, és insuficient. Cal, entre tots, que anem treballant, evidentment, per veure com augmentem recursos públics i privats, recursos europeus de diputacions, que les diputacions també ho fan. Per tant, veure com som

capaços de mobilitzar. I també una regulació que cada dia ho faci més fàcil. Els plans de gestió han d'anar més ràpid i, per tant, hem d'intentar donar facilitats. Tota la cadena de valor: comptar amb els propietaris –comptar amb els propietaris–, comptar amb la ciència. Tenim el Centre Tecnològic Forestal, que també té projectes europeus per impulsar els projectes agroforestals. També projectes, evidentment, d'innovació, de tecnologia i formació també. Tenim problemes o reptes a tota la cadena de valor, de falta de talent, etcètera, etcètera.

Quins elements posem al... Quina ha de ser l'eina de planificació? Catalunya avui encara no té pla general de política forestal, que ha de ser el marc, com diu, que hem de fer els propers deu anys. Deia quatre. Al més aviat possible i, per tant, ja està... La part ambiental està en exposició pública, del pla general de política forestal, que marcarà l'estratègia del que hem de fer els propers deu anys, amb una inversió de 800 milions d'euros prevista per als propers deu anys, i que tracta temes, evidentment, com tot aquest tema de les franges, dels eixos, de la bioeconomia, de les cremes. Per cert, estem fent cremes també al Pirineu per recuperar pastures que s'estan perdent. També, quin paper tenim..., com controlem d'una manera més efectiva la fauna cinegètica i també amb aquestes places, amb aquestes trenta places que es creen en aquest pressupost. Eines de simplificació. També la complicitat de diferents agents, dels ADFs, com sap, del Centre de la Propietat Forestal. Quin paper, també, li donem a aquesta eina que tenim, que és Forestal Catalana i que, per tant, està fent ja treballs forestals en boscos públics i privats, i algunes feines també de biodiversitat o, com li deia abans, el Centre Tecnològic Forestal.

Com li deia, 8 milions d'euros tenim previstos –que no estan aquí–, també, per fer la millora de camins, o també aquest projecte que hem posat per fi en marxa, que és el registre de terres en desús, que, com saben, s'aniran incorporant..., les terres que portin més de tres anys sense cultivar, s'hauran d'incorporar, precisament, per evitar que el bosc vagi avançant.

Un element que també els hi agrairia que també hi pensessin és com som capaços d'impulsar la ramaderia extensiva com l'element més eficient per mantenir un equilibri i evitar l'avançament del bosc a determinats llocs. Per tant, anem a veure com..., nosaltres hem augmentat les ajudes, especialment per a l'oví i el cabrum, però sí que aquí caldria també repensar com som capaços d'acompanyar i ajudar en aquesta activitat.

Vostè parlava de l'Ebre..., fons de les nuclears. Aquí hi ha projectes singulars forestals, a l'Ebre, a través de les cooperatives, que veurem també si arriben a bon port i que són projectes innovadors i que poden ajudar molt a fer una gestió forestal efectiva.

Em deia «l'expedient d'atermenament». Nosaltres ajudarem en tot el que podem. Ja ho havíem fet, perquè sap que ja hi havia hagut una fase en la qual s'havia quedat sobre la taula. Per tant, ajudarem a escoltar la veu del territori i..., acompanyar en aquesta línia.

I també parlava de l'Ebre. Entenc que ho ha dit... Jo vaig estar també, com sap, a l'Ebre fa poc, veient l'efecte de les ventades també i la destrossa en les muscleres. També dir-li que ja hem trobat una via per tal d'ajudar, amb un procediment de subvenció que tenim obert, els propietaris de les muscleres, que algunes, en la seva totalitat, es van veure arrasades amb les ventades, com també dels hivernacles o l'actuació d'urgència que vam fer per tal de poder arreglar els recs que s'havien vist malmesos.

I seguirem a la segona tanda d'intervencions. D'acord?

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Conseller, li agraeixo la resposta. Per tant, coincidim que el problema no és la diagnosi, sinó que no tenim una política forestal suficient per donar resposta al repte estructural que estem vivint. També coincidim que és necessària aquesta col·laboració dels ajuntaments i, sobretot, de les diputacions, que poden tenir recursos econòmics elevats per poder donar resposta a aquesta necessitat que tenim ara sobre la taula.

En l'àmbit forestal, ja li avancem que el debat no pot quedar només en un diagnòstic i, per tant, cal passar a decisions polítiques concretes. I, en aquest sentit, el nostre grup parlamentari proposarà un paquet de mesures estructurals per impulsar la gestió forestal del país. Entre elles, podem destacar una línia d'ajuts d'almenys 10 milions d'euros anuals durant cinc anys per a propietaris forestals privats, 6 milions d'euros anuals per a la mecanització del sector forestal i una línia d'almenys 20 milions d'euros anuals per a la millora dels camins i de les pistes forestals. D'altra banda, també els incentius fiscals per facilitar la incorporació d'empreses i professionals del sector forestal. Perquè si volem gestionar els boscos de veritat, necessitem tres coses: recursos, sector econòmic i planificació. Sense això, el risc és continuar acumulant combustible als nostres boscos mentre el canvi climàtic continua intensificant els episodis extrems. I, aleshores, la pregunta ja no serà si hi haurà grans incendis, sinó quan i on tornaran a produir-se. I nosaltres creiem que encara som a temps de revertir-ho.

Pel que fa al delta de l'Ebre, li agraeixo també la resposta i també que hagi anunciat aquest paquet d'ajudes per donar resposta als temporals i ajudar els regants, perquè qualsevol ajut és benvingut al territori. Però permeti'm dir-li amb tota claredat que el problema del delta de l'Ebre no és resol amb ajudes puntuals i amb petits compromisos. El Delta no necessita pegats, sinó que necessita cirurgia fina. Fa anys, fa temps que anem reaccionant sempre de la mateixa manera: arriba un temporal, declarem zona catastròfica, anunciem ajudes d'emergència i reconstruïm el que el mar s'ha endut dintre de les possibilitats que tenim. I, mentrestant, el Delta continua retrocedint. I aquest model de gestió és reactiu, no és estratègic. I mentre anem posant pegats, el Delta va morint lentament.

El Delta necessita una estratègia real de protecció i una gran injecció de recursos per garantir el seu futur. Cal que Madrid pensi i aposti com ha apostat a altres indrets, perquè quan mirem el que passa a altres zones de l'Estat, el contrast és evident. Per exemple, a l'Albufera o a la Manga del Mar Menor s'actua amb grans projectes de recuperació i de protecció. El delta de l'Ebre no volem ser menys i, com van dir els membres de la taula de consens, no volem ser els primers refugiats climàtics d'Europa. En canvi, al delta de l'Ebre, el missatge que ens arriba de Madrid és just el contrari: que assumim el retrocés de la costa i que anem acomodant zones per tal d'anar llevant tota la responsabilitat al Govern de l'Estat.

I això és el que genera una enorme preocupació al territori en aquelles persones que van picar pedra per aconseguir que el delta de l'Ebre tingui la forma que té actualment. L'expedient d'atermenament, que afecta més de seixanta-tres quilòmetres de costa, n'és un exemple claríssim. Madrid no pot continuar d'esquena al territori. No es pot decidir el futur del Delta sense escoltar el territori, sense escoltar els ajuntaments, sense escoltar els regants, els arrossaires, la gent que hi vivim i que hi treballem. No parlem només d'un espai natural i, per tant, necessitem que al Govern, realment, el compromís no siguin només paraules, sinó que alcin la veu davant Madrid i diguin que no estan fent bé les coses.

Moltes de les coses, malauradament, que estan passant a Catalunya tenen una afectació directa en les polítiques que estan realitzant a Madrid, i tenim un Govern amb molt poca ambició, que no planta cara a Madrid perquè són els mateixos companys de camí. Necessitem ambició nacional, qüestió que no trobem a hores d'ara al Govern socialista.

Gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Diputada, ambició nacional, tota. Des de l'Empordà a l'Ebre, la Vall d'Aran, passant per la Catalunya Central i per Barcelona. I l'explico i la defenso i la reivindico a Brussel·les davant de qui faci falta, i la reivindico a totes les fires on puc anar i la reivindico davant de tots els sectors, davant de totes les administracions i davant de qui sigui i on sigui. Només faltaria –només faltaria. No confonguem, de vegades, defensar la seva posició amb la que nosaltres creiem que ha d'arribar a bon port.

Escolti, jo, mà estesa, perquè, si no, no ens en sortirem. Amb el pla general de política forestal, cal que Catalunya... No entenc com encara aquest país no té un pla general de política forestal; perquè hi havia hagut impugnacions, perquè..., el que sigui. Per tant, aquí jo els hi demanaria, si us plau, que tots plegats poguessin conèixer, evidentment, el pla, que hi poguessin contribuir, que poguéssim trobar algun aspecte..., que se sentin còmodes, per tal de destinar-hi més recursos, més simplificació administrativa –i vostè ho ha dit; jo no ho he dit a la primera intervenció–, més inversió en maquinària per tal de poder fer aquesta feina als boscos. Tenim –em vaig reunir fa poc amb les serradores del país– els patis de les serradores buits, els boscos més bruts que mai, més importació de fusta que mai de fora, quan hi ha més demanda que mai i hi ha projectes industrials importantíssims. Per tant, necessitem incentivar no només la gestió dels boscos públics i privats amb ajudes, sinó també la renovació de la maquinària, que ens porta, a més a més, a un relleu generacional amb nova tecnologia.

I també m'ha dit un element que m'ha agradat molt, el ressaltó: també s'ha de parlar de la fiscalitat. A aquells elements que aporten valor al territori vejam com els donem una fiscalitat avantatjosa.

Potser no li ha donat tanta importància al seu torn d'intervenció, però m'agradaria que també pensessin a la moció en tot l'impuls de la indústria de la fusta. Cal fer una crida a totes les licitacions públiques d'aquest país –dels ajuntaments, de les diputacions, de la mateixa Generalitat– perquè quan es faci una construcció hi hagi fusta –o a tota l'estructura o a una part de la construcció–, perquè, al final, el món va cap aquí: la bioeconomia, l'economia circular. Per tant, la construcció, la bioeconomia. Tenim un projecte industrial a punt –bé, que ja ha començat a funcionar– de CLT, com saben, que donarà també..., podrà fer grans projectes constructius a casa nostra que fins ara no eren possibles. O la posada en funcionament del *hub* forestal, que, com saben, s'ha posat en funcionament a Solsona, i que també ha de ser un espai perquè les indústries i la ciència puguin incidir.

Respecte al Delta, varem dir a l'última dana, si ho recorda, que donaríem ajudes als cultius afectats per la dana –com sap, està en tramitació– i també varem dir que aquells municipis que havien quedat exclosos pels incendis, pels ajuts del ministeri, també els inclouríem a aquestes ajudes. Ho hem fet. Ho varem dir, ho hem fet i, per tant, va endavant. Se sumen a les moltes ajudes que també havíem donat durant la sequera, la terrible sequera, durant aquests anys. I se sumen també al suport que hem donat també al centre IRTA que tenim a la Ràpita, que al final necessitem també tenir innovació, recerca, per adaptar les nostres muscleres en un entorn d'augment de les temperatures que ens està portant, com sap, molts problemes.

Estic d'acord amb vostè que el que ens cal és una mirada global. Petites actuacions de manera descoordinada no ens donaran una solució final. Per tant, necessitem una mirada global i alinear tots els recursos. I per la part que em toca, evidentment, compromís total i absolut amb el món rural. Només faltaria. I crec que aquí

hi ha molts diputats i diputades que venim de territoris que, a vegades, potser ens ha donat la sensació de que no se'ns tenia prou en compte. Per tant, sí, s'ha de tenir una mirada global del país, anar i trepitjar territori, parlar amb els alcaldes, alcaldesses o amb la gent que hi viu i treballa, i després –després–, definir les polítiques públiques que aterrin en allò que realment necessita el territori. Per tant, sí a mort amb el món rural; sí i a totes i a mort també amb el Delta. Només faltaria. Som conscients del moment i de la situació que estem vivint.

En tot cas, res més. Jo crec que aquest és un tema molt i molt important. Jo crec que caldria també veure en quin context i entorn també poden fer una reflexió amb el departament –a disposició, però també tots vostès–, de veure com som capaços de mobilitzar el màxim de recursos –no per al 2026, sinó, com sap, jo crec que això ha de ser una política a llarg termini–..., i garantir els recursos, la política necessària i l'interès general també –i acabo, eh?–, i la pedagogia en els mitjans de comunicació per explicar com s'ha de gestionar el bosc. Perquè, així que volem fer una actuació, que tots els d'aquí hi estem d'acord i la traslladem al territori, pot acabar sortint també molta gent que no entén o no vol entendre o no els hi hem explicat prou bé com hem de gestionar els nostres boscos en ple segle XXI i en ple canvi climàtic.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i nou minuts.